age. ⁊ vaca non quantũ placet ſed quantũ
licet ad videndũ ⁊ guſtandũ quoniam ſua
uis eſt dominus. In quo bene vale. Mei
memor in orationib⁹ tuis. Et fratrem ger/
manum/ pupillum/ commendatum habe
Scriptum pariſius. xiij. aprilis.

Explicit.

2. # Incipit ſecretũ col
loquiũ hominis cõtemplatiui ad animã
ſuam/ ⁊ anime ad hominẽ/ ſuper pauperta
te ⁊ mendicitate ſpũali/ docẽs recurrere ad
deum ⁊ ſanctos ꝑ deuotã orationẽ/ ꝓ im/
petrando elemoſyna gratie ⁊ virtutũ. In/
ſuper ⁊ pro adipiſcẽda ſcientia affectionũ
que ꝓprie ſapientia dicit᷑ quaſi ſapida ſcien
tia. Et cõtinet duas partes. prima tra/
ctat queſtiones ⁊ reſpõſiones diuerſas ho
minis ad animã ⁊ econtra. Secũda cõ
tinet orationes ⁊ meditationes diuerſas.
quas format anima ſub forma pauperis
mendicantis ⁊ querentis panem.

O Mea pauper/ mea infir/ Hõ
ma/ mea paralytica/ mea miſera
bilis anima. que nihil in te aut
ex te boni habes. ſed nec tuo la/
bore vales cõparare. Audi queſo meũ con
ſilium. Diſce mendicandi officiũ. fiat tibi
queſtus mendicãtis/ ordinarius vite ſuſtẽ
tande prouẽtus. cur fame ſiti algore interi
res: viciosa profecto multũ foret hec vere/
cundia vel ſegnicies. Anima O ho/
mo hoſpes quidẽ meus qui mecum de pa
tria tue prime cõditionis eiectus es. et de/
truſi ſumus in hunc tetrum ac doloroſum
carcerem pñtis exilij. fateor heu me pau/
perem. egrotam. captiuam. leſam. ſauciam
nudam. omnib⁹ egentem. Vere infelix illa
hora/ qua parens primus cõmiſit in deũ
ſummũ regem grande illud nefas/ crimen
ꝗ leſe maieſtatis. quo iuſtiſſime nobis il/
la noſtra pclara hereditas adempta eſt. ac
de loco voluptatis gaudij ⁊ omnis excellẽ
tie deportati fuimus in hunc locũ lacrima
rum/ tribulationis anguſtie ⁊ deſolatõnis
de diuitijs in paupertatẽ. de ingenuitate in
vilitatem. de vita in mortalitatẽ. de loco ſe
curitatis in locum plenũ diſcriminis. Et
vt ſub vno claudant᷑ omnia. de vniuerſita
te bonorũ/ in profundũ omnis miſerie ſu/
mus iniecti. Quare prorſus ignoro quid
factura ſim. laborare nec ſcio. nec valeo:
Verſaretur quidem labor meus ad deum
cognoſcendũ. amandũ. laudandũ. honorã
dum. Sed heu nimis longe fact⁹ eſt a me
nimiũ me a ſe ꝓiecit. Cõſpicio me in tene
bris poſitã. circũdatã ignorantia. incerti/
tudine. errore. quib⁹ inutilis facta ſum ad
illũ intuendũ ſeu ↄtemplandũ. Ita igitur
meo fruſtrato labore/ amodo quid agerem
quid laborarẽ quid lucrifacerẽ: Dicis mi/
hi mendicandũ eſſe ⁊ pro vita queſtuandũ
Volo quidẽ. ſed quo ibo captiua ⁊ ↄcluſa
intra hoſpitale tui corporis/ in magno carce
re hui⁹ mundi mortalis. quo pacto pro pe
tendo auxilio/ valerẽ hinc effugere: Quis
inſuꝑ me clamantẽ audiret: Quis ad me
reſpiceret: quis ſuccurreret: Circũſpice vn
diq̃. Cũ deficiam⁹ omnes ⁊ paupes facti
ſimus nimis. nemo noſtrũ eſt qui ſibijpſi
vel in modico valeat opem ferre. vñ igitur
alteri ſubueniet: Quid dabit nihil dandũ
habens. Ita profecto: nõ aliam mihi ſor/
tem video ꝓpiciã/ niſi contra hec mala/ re/
mediũ deſperationis querere. ⁊ deſperãdo
vitam hanc finire miſerã. Hõ Quid M.
dicis o aĩa deſꝑandũ eſſe: Abſit Minime
certe deſꝑabis. meũ potius audias cõſiliũ
Tibi enĩ demonſtrabo locũ caritate ⁊ mia
plenũ. in quo omnes paupes querẽtes/ in/
ueniũt refugiũ. Ibi enĩ copioſi ſunt illi pij
ac liberales dei elemoſynarij in eccleſia vi/
delicet celeſti. ſancti ⁊ ſancte. in quib⁹ ẽ illa
theſauraria gratie/ regina miſcdie. mater
pauperũ orphanoꝝ. vbi adeſt ⁊ redẽptor
humani generis ſaluator noſter ihs xps.
mediator ⁊ aduocatus apud patrẽ ꝑ pecca
torib⁹. Queris qualiter illuc tẽdas: At
ego reſpõdeo. Illuc te ſanctũ ferat deſideri
um. Vbi enĩ tuum ſanctũ erit deſideriũ/ ⁊
ibi teipam eſſe iudicabis. Deus inquit ꝓ/
pheta deſideriũ pauperũ exaudiet. Quid
autem magis in tuo eſt arbitrio ꝙ tuũ de/
ſiderium. quo potes cõtinuo ad deũ profi
ciſci. cũ deo loqui ⁊ cũ ſanctis. ab eiſq̃ ſub
ſidium implorare. Anima Si ita eſt
o homo vt aſſeris. deſiderabo vtiq̃ ſatis.
Verum plurima frequenter deſidero. que
minime accipio. Et ſi deſiderando loquor
non eſt qui mihi reſpondeat. ⁊ raro vel nũ
ꝙ me expior adiutam. Homo Firmi
ter tene o anima. ꝙ ſanctũ deſideriũ ſemꝑ
auditum pro te exaudit᷑. niſi forte propter
alteram trium cauſarum. Vel quia nõ eſt
de cõuenientib⁹ ad ſalutẽ/ ſicut paulus de/
ſiderabat liberari a ſtimulo carnis. Vel qꝛ

ꝑualet in te aliud quoddā ꝑuerſum deſide
riū vanitatis mūdane/tue ſaluti ꝯtrarium
quod reclamās/impedit ſanctū tuū deſide
rium/ſuū ſortiri effectū. Vel qꝛ hoc tuum
ſanctū deſideriū cito nimis euaneſcit. Ra‑
tionabile quidē valde eſt. ſi te iuuari voles
vt hoc tuo cedat ꝓfectui. nec ꝯtrariū q̄ras
altero deſiderio ꝑdn̄ante. Nō q̄ʒ patienter
et ꝯſtanter expectes opportunitatē ſubuē
tionis. ſꝫm rōnabile bn̄placitū adiuuātis.
Anima ¶ Fateor hō ita eſſe. ſed in hac re
vnū me ꝯturbat. qꝛ freq̄ter ignoro quid
mihi expediat quid ve officiat. q̄ſtū ad pri
mā deſiderij ſancti qualitatē. Abūdant in‑
ſuꝑ in corde meo vana ac mundana innu
mera deſideria. q̄ſtuʒ ad ſcd̄aʒ. Demū mox
faſtidit animus ⁊ laſſatur in ſanctis deſi‑
derijs. nec in eis ꝑſeuerat. q̄ſtuʒ ad tertiam
Hō ¶ Propterea tibi dixi a principio o
anima mea tibi vacādū eſſe. diſcēdū q̄ʒ mē
dicandi officiū. quo tibi innoteſcat modꝰ
petendi/vtiliter efficaciter et ꝑſeueranter.
Vtiliter quidē petes. ſi tātūmō ſalutaria. ſi
diuine volūtati placita. ſi diuine legis mā
data impleri deſiderabis. In omnibꝫ ita‑
q̄ʒ tuis deſiderijs diuinum an̄pones bene
A placitū. diceſq̄ʒ vt ſua nō tua volūtas fiat.
¶ Anima ¶ Miror valde o homo cur ꝑ ſan
ctum deſideriū petendū velis vt dei volun
tas fiat. cū velim nolim/ aliter eſſe nō poſ‑
ſit. Cū etiā deus ab eterno videat ⁊ cogno
ſcat oīa: ⁊ ſꝫm hanc ſuā immobilē noticiaʒ
circa me ſingula futura diſpoſuerit pro vt
meis neceſſitatibꝫ nouit eſſe opportunum
quid eſt qđ dicis vt loquar ad eū ꝑ ſanctū
deſideriū. quaſi ignorarer quid mihi expe‑
diat ⁊ ſuꝑ hoc ipm̄ conarer inſtruere. ¶ Hō
¶ Ita vtiq̄ʒ eſt aīa vt dicis ⁊ nihilominus
orandꝰ eſt deus ob aliū tn̄ finem q̄ʒ ipa teti
geris. ¶ Sicut eni deꝰ fecit oīa cū bonorū
noſtroꝝ nō egeret nec inde dítior ⁊ melior
factus ſit/ſed creatura ſue bonitatis parti
ceps effecta eſt/ita vult deꝰ vt eū diligamꝰ
et ꝑ ſancta deſideria deuote ipm̄ alloq̄mur
ꝓpter bonū noſtrū. In hoc quidē nr̄a cōſi‑
ſtit ꝑfectio. ſicut ⁊ ꝑfectio ſolis in lucēdo et
illuminādo. ⁊ ignis in calēdo ⁊ calefacien‑
do. ¶ Scito ergo ꝙ deꝰ ordinauit/vt no‑
ſtrā ꝯparemꝰ ſalutē/deuotas ad ipm̄ ⁊ ſan‑
ctos/fundēdo ꝑces. ⁊ mādata ſue legis ſtu
dioſe adimplēdo. atq̄ʒ ita freq̄ter vult ad
ꝑces ſanctoꝝ aliq̄d ꝯferre. qđ ꝯferre inſti‑
tuit anteq̄ʒ ſancti forēt. Certū q̄ppe eſt ꝙ
deꝰ ꝑ ſeipm̄ poſſet oīa formare. vult nihilo
minꝰ ſibi ad rerū multaꝝ formationē/ſecū
das cooꝑari cāſ. ſicut hō naſcit̄ officio ge‑
nerationis humane. ⁊ hec inferiora corpa
ꝯſeruant̄ ⁊ gubernant̄ oꝑatōe ſuꝑioꝝ. ſ. ce
leſtiū. Ita quidē vult deꝰ vnū ſaluari/auxi
lio alioꝝ ſanctoꝝ hoīm vel angeloꝝ. Ita
igitur ꝑpendis ſatis cur orandꝰ ſit deus et
ſancti eius. ¶ Sed forſan adhuc dices va
num eſſe/deū ſua ꝑce vel deſiderio velle in
clinare ad alterā partē. cū illū ꝯſtet eſſe pe‑
nitus īmutabilē nec in eo alternationē eē
volūtatis qua flecti poſſit de vno velle ad
aliud. aut iratꝰ placari aut offenſus recōci‑
liari. Ad qđ reſpōdeo verū eſſe qđ de imu‑
tabilitate diuine voluntatis aſſeris. nec ta
men ideo vanas eſſe deuotas ꝑces ad deū
fuſas. quoniā alio fine orandꝰ eſt deꝰ ⁊ hō.
Orandꝰ quidē eſt deꝰ nō quaſi nr̄a oratōe
flectendꝰ aut placandꝰ/aut aliter q̄uis mō
a ſue volūtatis inſtituto īmutandꝰ. ſed vt
noſipſos orantes/excitemꝰ ⁊ prouocemus
ad deuotionē ⁊ noſtre miſerie cōpaſſionē.
At ecōtra nō ob aliud hominē rogamꝰ ni‑
ſi vt eū ad miſcdiaʒ moueamꝰ. Fine igitur
cōtrario laborat intentio. deū orando ⁊ ho
minē depcando. Ibi quidē finis eſt/imu‑
tatio orantis. hic eiꝰ/cui depcatio dirigit̄.
¶ Qua in re nō incōgrue aīaduertēdū eſt
ꝙ etiā modo cōtrario noſtra cauſa verſan‑
da eſt corā deo ⁊ corā hoīe. Corā deo quí‑
dem eo meliorē facimꝰ cauſam nr̄am/quo
purius ⁊ ſincerius noſipſos ꝯdēnamꝰ aut
ꝯdēnandos ꝓfitemur. nullā excuſationem
ꝑtendentes. Ita ſane miſcdiam liberatio‑
nis a morte ſpūali cuiꝰ rei fueramꝰ/deo fa‑
cto ꝓpitio cōſequimur. cuiꝰ vtiq̄ʒ contrariū
obſeruari cernimꝰ in curia forenſi iudicio
humani. ¶ Volens itaq̄ʒ deū tibi fore pi‑
um ⁊ miſericordē/ eſto ⁊ tu tibiipi miſeri‑
cors. Eſt eni durus duris. pius pijs. bonꝰ
bonis. ſeuerus malis. Talē vtiq̄ʒ illū inue
nies/ qualis et tu fueris in tuis deſiderijs.
nō quidē ꝑ mutabilitatē eiꝰ ſed ꝑ tuā. Vo
lens inſuꝑ in curia ſue iuſticie abſolutōeʒ
conſequi/ tu teipam accuſabis iudicabis
condēnabis punies ⁊ ſic remiſſionem im‑
petrabis. Nō ſi te coneris defendere ⁊ iu‑
ſtificare vias tuas. confuſionē profecto et
condēnationē reportabis. Et ſi milleſies
pecces/milleſies te condēnes quoniā ſi in
extrema hora vite teipſam ſic condēnans
inuenta fueris. vtiq̄ʒ liberaberis a morte.

Sed aĩaduerte cautius ꝙ is nõ legitime
ac veraciter ſe condemnat q̃ ſe ꝑ poſſe non
D emendat. ¶ Aĩa ¶ Satiſfeciſti hõ bene
mee petitioni/oſtendẽs ⁊ ꝓponẽs tres egre-
gias veritates quas ignorãdo/frequẽs in
me fuit turbatio. Nũc igit̃ aĩm recipio. vo-
loqꝫ (vt admones) per ſanctũ deſiderium
meipam ad deuotionẽ ꝯmouere. inſup et
recurſum facere ad ſanctos ad meipam cõ-
dẽnandũ ⁊ puniendũ. Ita enĩ prius a pri-
cipio ſuaſiſti vt diſcerẽ mẽdicare ⁊ queſtũ
facere. Doce me igit̃ rogo te quid mihi in-
cũbat faciendũ. ¶ Hõ ¶ Mihi videtur o
anima ꝙ hoc facile diſcere poteris/ ſi dili-
genter inſpexeris modos ⁊ conatus/quibꝫ
vtunt̃ paupes mendicantes oſtiatim vari-
os diſcurſus hincinde facientes. pro ſuble-
uandis ſuis corꝑalibꝫ neceſſitatibꝫ. Con-
ſidera queſo captiuos vel conſpectui iudi-
cis p̃ñtatos. ſuaſqꝫ ſñias trepidis animis
expectantes. Proſpice infirmos graui q̃li-
bet egritudine corruptos. Perquire pau-
perũ iconomoꝝ occultas ⁊ verecũdas in-
digentias. Et generaliter oculũ dirige ad
omnes in quacũqꝫ aduerſitate vel ꝑiculo
cõſtitutos. puta in cõiunctoꝝ funeribꝫ. in
exilio. in incẽdio. in diluuio. in bello. Anĩ-
aduerte inquã ⁊ ſtudioſo mentis intuitu
ꝑluſtra/q̃ꝫ ardens ſit in his deſiderium ad
ſuam liberationẽ aut ſubuẽtionẽ. Inſup
attẽde quid dicãt ⁊ quid gerãt. ⁊ hec omĩa
confer in teipſam/tuos recognoſcens de-
fectus ac miſerias. tuã captiuitatẽ tuã mor-
tem. tuũ exiliũ. quã peccãdo incurriſti. tuã
inſup deſolationẽ ꝑpendẽs. quoniã deum
tuũ ⁊ patrẽ ſed ⁊ celeſtẽ patriã/ tua culpa ꝑ-
didiſti. ¶ Ita ſi feceris ⁊ cuꝫ tali deſiderio
et conatu/audacter affirmo ꝙ hoc tibi ad
ſalutẽ ſufficiet. eris bonaqꝫ queſtuaria bo-
norum ſpiritualiũ ⁊ alimoniarũ grẽ ⁊ vir-
tutũ. atqꝫ ita inuenies auxiliũ deſup in cũ-
ctis tuis neceſſitatibꝫ. imo ꝙ amplꝰ eſt/ef-
ficieris admodũ diues. imo dña bonoꝝ
totius mũdi. Cur ita? Q̃m ſi facta eris he-
res dei tui patris. de cuiꝰ hereditate eſt to-
tus mundus. Ita enĩ dixit apl's ꝙ ſi filij ⁊
heredes ⁊c. ¶ Anima ¶ Rem magnã mi-
hi promittis o homo. magnã dignitatem
excellentiã nobilitatem/que mihi ex dicta
queſtuoſa mendicitate prouenient. Volo
igitur eſſe huiꝰ officij. q̃uis vituꝑabile mł-
tum atqꝫ inhoneſtũ illud iudicet mũdus.
preſertim ꝑſone generoſe ⁊ alte proſapie.

¶ Homo ¶ Non aliter q̃ꝫ tibi affirmaui iu-
dicabis o anima mea. niſi oĩno deſipueris.
Et vt hoc tibi certiꝰ appareat/ꝓpono ocu-
lis tuis ſummũ imꝑatorẽ mũdi qui voluit
eſſe huiꝰ officij ſicut ipe ꝑ ꝓphaꝫ proteſtat̃.
Ego inquit mẽdicus ſum ⁊ paup. Appa-
ruit hoc in oĩbꝫ ſuis orationibꝫ q̃s ad deuꝫ
patrẽ fecit. p̃ſertim in cruce q̃ñ dixit deus
meus deꝰ meus vt q̃d me dereliquiſti. Ma-
gna igit̃ eſt differẽtia corꝑalis illiꝰ ⁊ coacte
mẽdicitatis/que iudicio plurimoꝝ cenſet̃
fugienda ⁊ vituꝑabilis ⁊ huiꝰ ſpũalis de q̃
ſermo quã volũtarie ſuſceperũt oẽs ſancti.
imo ipe xp̃s vt dictũ eſt. Nõne ⁊ rex ille po-
tentiſſimꝰ dauid in ſuo pſalterio ſe huiꝰ q̃-
ſtuoſe mẽdicitatis ſectatorẽ ꝓfitet̃. dum ſe
noiat nũc infirmũ. nũc orphanũ. nũc vul-
neratũ. nũc cecũ. nũc ſurdũ. nũc impotentẽ
nũc alienũ ꝑegrinũ. nũc captiuũ iacentem
in puluere ⁊ ſtercore ⁊ ſic de alijs innume-
ris neceſſitatibꝫ. Et ſalomõ ille ſapientiſſi-
mus ſe dicebat pauperẽ infirmũ breuiſſi-
mi tp̃is. minorẽ ad intelligendũ legem dei.
Et ita in tota ſcriptura diſcurrẽdo/inueni-
mus vl'iter de oĩbꝫ ſanctis. ¶ Aĩa ¶ Mul-
tũ ꝑfecto laudabilis ẽ hmõi queſtꝰ quẽ cõ- P
ſtat oĩbꝫ ſanctis fuiſſe cõem. imo ⁊ ipi xp̃o
deo ⁊ homi. Verꝫ qꝛ iaꝫ dixiſti mihi tu hõ
ſpũalẽ hunc queſtũ facile diſci poſſe ſi dili-
genti ꝓſpectu mẽtis attẽdant̃ ea que in q̃-
ſtu corꝑali ab his q̃ in aduerſitatibꝫ ⁊ indi-
gentijs ꝯſtituti ſunt obſeruant̃. Accedamꝰ
igit̃ inuicẽ ꝓpiꝰ. ⁊ pleniꝰ de his miſerabili-
bus ꝑſonis ⁊ eaꝝ obſeruãtijs/cõferamus.
¶ Homo ¶ Ita fiat aĩa. q̃m hoc tibi nõ par-
uo veniet ꝓfectui. Tum ꝓpter cõpaſſionẽ
quã inde cõcipies ad ꝓximũ. adimplens le-
gem caritatis in officio pietatis ⁊ mĩe. Tũ
propter fructuoſam inſtructionẽ tuã/ quã
exemplo corꝑalis hmõi queſtꝰ accipies in
queſtu ſpũali. cognoſcẽs ꝑ hoc quo pacto
queres opem in tuis ſpũalibꝫ neceſſitatibꝫ
multo ꝑiculoſioribꝫ. vt ab illis liberatꝰ glo-
rioſum illũ eterne felicitatis fructũ tãdẽ cõ-
ſequaris. ¶ Loq̃mur itaqꝫ in ꝓmis de
his mẽdicis qui nõ incluſi degũt/victum
quotidianũ oſtiatim querẽtes ⁊ eoꝝ exem-
plo diligentiã diſcamꝰ. Hi nãqꝫ q̃uis plu-
rimũ debiles ⁊ ſenio vel egritudine vł alio
quouis accidẽte fracti/ſeipos vel baculoꝝ
beneficio portant. vel manibꝫ trahunt. vel
aliorum inniti viribus/q̃uis difficulter ⁊
impedite incedunt. Suſtinẽt nihilominꝰ

In his laboꝛib⁹ multas inedias. nūc algo-
re ꝯſtringunt᷑. nūc diſſoluūtur ab eſtu. nūc
a ventis ⁊ pluuijs infeſtātur. adeo vt etiaꝫ
bene incolumes/crederent᷑ in hmōi mole-
ſtijs ſuccūbere. ⁊ graues opoꝛtere incurre-
re infirmitates. penſata ꝑcipue laboꝛis dif
ficultate ⁊ indigentie magnitudine. quam
oculariter in eis expimur. dū eſurientes et
ſitientes ⁊ nudi/in inedijs vehemētiſſimis
frigoꝛib⁹ incedūt. vel etiaꝫ frequēter nuda-
tis coꝛpoꝛib⁹ ad terrā ſedent/ a mane vſꝫ
ad veſperā. Et hec oīa patienter ſuſtinent
incōmoda. ſperantes et deſiderātes aliq̄d
elemoſyne accipere. qua ſpe nihilominus
frequenter fraudant᷑/vacui ad domum re-
deuntes. Dumꝫ eis aliqua certa largitio
innoteſcit. cōſidera quāta celeritate quāto
ferioꝛe illuc confugiant. ibi prouerbiū cō-
mune verū probat᷑. ꝙ neceſſitas facit anū
currere. ¶ Suſcipe ergo o aīa in te hāc di
ligentiā petendi elemoſynā ſpūalem. nihil
hinc te auertat. nec alibi inhereas. Sin au
tem/fraudari poteris ⁊ abeſſe largitioni ce
leſtis patris. ad inſtar pauperū illoꝛuꝫ de-
ſidum qui ꝑ vicos vel campos diſcurren-
tes vel verbis vel factis inutilib⁹ ſe occu-
pantes negligerent tempus deuotōis. tar-
dius aūt venientes ⁊ putantes ſe aliq̄d ac-
cepturos repulſam accipent dicendo eis.
Ite hinc. qm̄ elemoſyna hec facta ē. Et ſic
confuſi ⁊ vacui recederēt/ceteriſꝫ paterēt
deriſui. Ita ⁊ tibi (o fatua anima mea) acci
deret ſi tempus tuuꝫ inutiliter expenderes
dum ad elemoſynā dei deberes feſtinare. ꝑ
cipue dñicis ⁊ feſtiuis dieb⁹. ⁊ alias dum ti
bi fuerit opportunitas. Ignoꝛas eni tem
pus in quo deus velit ſuam elemoſynā di-
ſtribuere. an mane an veſꝑe an cito an tar-
de. Et ſi vtriſꝫ his hoꝛis elemoſynā ſuam
tribuerit/tanto vberioꝛ ſubſequet᷑ fructus
D. ¶ Anima ¶ Bonū eſt hoc tuum ꝯſiliū o hō
Verū me cognoſcere opteret loca idonea.
in quib⁹ vtiliter elemoſynā iſtaꝫ querā. ita
eni ꝑ eos de quib⁹ locut⁹ es/pauperes fieri
cōſpicio. Studioſe eni ⁊ cū magna diſcre
tione/ loca exquirunt ad queſtū opportu-
na. ſcientes qꝛ nō paſſim in quibuſlibet lo
cis fructuoſus eſſet queſtus. vt ſi tabernas
aut alia ſuſpecta ⁊ infamia loca frequenta
rent. plurimum verbera ⁊ iniurias pro ele
moſyna recipent. Et ideo in locis ſacris et
in ianuis diuitū/ſe ꝑſentant. ibiqꝫ a longe
non ingrediētes. humiliter elemoſynā pe
tunt dicentes/panem ꝓpter deū. ¶ Homo
¶ Ad hoc tibi reſpōdeo o anima ꝙ locus
diſtributionis tuarū elemoſynarū eſt in ce
lis. vt ꝑdixi ⁊ illuc te pōt ⁊ debet ferre tuuꝫ
deſideriū. Debes eni ꝯſiderare tuū deſide
rium ad ſimilitudinē equi volātis. qualeꝫ
fuiſſe fingūt poete pegaſum. cui⁹ quidē eq̄
ale due ſunt. timoꝛ ⁊ ſpes. Vel etiā ad ſili-
tudinē currus ignei. ſilis illi in quo delat⁹
eſt helyas in ꝑadiſum terreſtrē. Cui⁹ rote
quatuoꝛ. ſunt quatuoꝛ virtutes cardiales.
equi vero trahētes ſunt tres theologice vir
tutes. auriga vero eſt diſcretio. Late diffu
ſeꝫ poſſet hec materia deduci. ſed ſub hac
breuitate nunc tranſeo. Satis ſit ꝑ hec in
notuiſſe/ ꝙ tuo deſiderio te valebis q̄ vo-
les ferre. ſed caute circūſpice q̄ ꝑges. Pro-
ficiſcere igit᷑ ad eccleſiā celeſtē. ne tamen in-
gredi ꝑſumas in ſanctuariū vel nimis ꝓpe
altare accedere. Tibi ſufficiet ad pñs apō
ianuā reſidere. ibiqꝫ a remotis vociferādo
elemoſynā petere ꝓpter deū. Ibi eni ſunt in
numere manſiones ſanctoꝛum. vbi potes
oſtiatim ſimiliter vehemēti deſiderio cla-
mare ⁊ te queſtuare. ¶ Aīa ¶ Rem facilli-
mā factu putaui o homo hāc elemoſynam
conſequi. audiens ex te hoc ſolo deſiderio
ferri poſſe nec dū hui⁹ negocij difficultateꝫ
expta. nūc vero aliter inuenio. qm̄ dū hec
inferioꝛa derelinquēs/in ſuꝑna/mea volui
conferri deſideria. mihi ſuꝑuenerunt infi-
nita impedimēta. adeo vt nihil difficilius
factu iam cenſeam eo qꝺ prius tam facile
iudicaui. Vox eni vt illuc ſurſum ferri vo
lo per ſanctū deſideriū. expioꝛ meū deſide-
rium aridū. aut ſubito alioꝛſum deflexum.
nūc ad theatra. nūc ad ſpectacula. nūc huc
nūc illuc. nulla in eo manente conſtantia.
ita ad omne qꝺ occurrit diſcurrit ⁊ peruo-
lat. nec vllibi quieſcit atqꝫ ita in meipa de-
ficio. neſciens aduerſus hec impedimenta
remedium efficax inuenire. quo reddi poſ-
ſim idonea ad petendū ſalutarem elemoſy
nam. ¶ Homo ¶ Contingūt hec omnia R
tibi (o anima mea) quia non plene ſatis ac
profunde adhuc tuam agnoſcis pauperta
tem. ꝑiculūqꝫ in quo verſaris. quoniam ſi
hoc ad plenū cognoſceres/ minime profe-
cto ita perſtreperet in te ſenſualis appetit⁹
et ad vana quelibet diſtractus/ſineret᷑ tuū
ſanctum deſideriū diuellere atqꝫ diſcerpere
Et hoc quidē intelligere poteris pauperū
ſupra dictoꝝ exemplo. Inſuꝑ ⁊ coꝛuꝫ qui

carceribꝫ pro crimine detinentᷣ. quoꝝ vti-
qꝫ ꝯtinua eſt expectatio ꝯparēdi ante iudi
cem. Quid ſane tales abſqꝫ intermiſſione
deſiderāt/ niſi ſuā liberationē: quātūqꝫ in
eis hoc feruеat deſiderium/ teſtificantᷣ exte
riora quelibet ſigna. verbis ⁊ operibꝫ. nūc
apud iudicē. nūc apud cauſarū patronos:
nunc apud alios quoſlibet qui ꝑſidio eſſe
ꝑnt/ exhibita. Minime profecto tunc eis
ridere/ aut iocari libet. aut cū ſuis cōcapti-
uis petulanter aut ritoſe cōuerſari. ꝗnimo
tota humilitate de ſolis ſuis ꝑiculis ⁊ mi-
ſerijs ꝯferunt. intra ſe ꝑnia amaram agen
tes ſuſpirātes ⁊ gemētes. ¶ Dic ergo mi-
hi o anima. Nōne ⁊ tu vt a principio fate-
bare es captiua? Sed in quo queſo carce-
re? Certe in carne. feda. moleſta. plena ob-
ſcuritate miſerie ⁊ pene infinite neceſſitatꝫ
de quo quidē carcere egreſſura es/ ⁊ diſtri-
cto tremēdoqꝫ dei iudicio/ ſuꝑ tuis morta
libus criminibꝫ ꝑnitanda. vbi nō de quali
bet morte corꝑali/ cauſa verſabitᷣ ſed eter-
na. Ignoras aūt horā qua porta huiꝰ car-
ceris attollet vt hinc egrediaris. Quomō
igitᷣ hec aīaduertens/ poteris tua deſideria
alioꝛſum cōferre/ ꝑterqꝫ ad ſolicite petēdū
auxiliū ⁊ liberationē. ꝑſertim cum videas
hmōi pauꝑes tanto ſtudio vacare. imo eti
am plerūqꝫ ꝑ diem integrā in vno eodēqꝫ
loco reſidere. ꝓ buccella panis aut ꝑuo ali-
quo denario obtinēdo? Cur igitᷣ non illic
figes plene deſideriū tuū vbi cōſtat plenā
ab omni malo liberationem ⁊ ſecuritatem
te indubie reperturā? ¶ Anima ¶ Talis
eſt fateor (o homo) mea miſeria. tātꝰqꝫ meꝰ
defectus. Et idcirco vacabo ex nūc. ⁊ cona
bor amplius/ mea illic deſideria colligere.
Cognoſcis tū ⁊ ꝑpēdis q̄m mihi incūbit
corꝑi intēdere ⁊ ꝓ eius ſuſtētatione ⁊ alim
to frequenter impediri. ⁊ varijs inuolui la
boribꝫ. ſicqꝫ plurimū deorſum in terris ver
ſari. cū ſurſum merito mens tolli deberet ⁊
ſuis elemoſynis petēdis ſtudioſius inten-
dere. ¶ Hō ¶ Nō eſt ꝑfecto prudentis (o
anima) ꝓprijs negocijs neglectis aliena ꝓ-
ſequi. atqꝫ ita curā alteriꝰ gerere/ vt hinc ſi-
biipſi iacturā afferat grauiſſimā. Suſten-
tandū quidē eſt atqꝫ alendū corpus. ſed lō
ge minore diligētia/ breuioreqꝫ labore ac re
miſſiori ſtudio id fieri poſſet ⁊ deberet qꝫ
facias. Hoc ſane eſt quod te turbat ⁊ fallit
quia nimis ⁊ ſupra qꝫ poſtulat neceſſitas/
corpori cōplacere curas. eiqꝫ diligentius
ſeruire. nō attendēs illiꝰ qꝫ deordinatus ſit
appetitus/ qꝫ inſolens/ qꝫ auidus. imo in-
ſatiabilis/ ſi illi ad plenū ac de oībꝫ rn̄dere
curabis. Erit igitᷣ illi veſtitꝰ ne frigeat. ali-
mentū ⁊ paſtus/ ne fame ſitiqꝫ pereat. De
reliquo/ pro teipa ſolicita eris ⁊ velut pru-
dens ⁊ fidelis tibiipſi vacabis. ¶ Anima. S
¶ Iſta volo quidē facere o hō ſed infeſtū mi
hi nimis eſt corpus ⁊ ſatellites eius. nec q̄-
uis mō volunt ꝯtētari ꝑntibꝫ. ꝗnimo ſem-
per rebꝫ nouis inhiant. atqꝫ indies ſibi ali
quid deeſſe querunt. Petunt oculi pulcra
vndiqꝫ intueri. in veſtibꝫ. in equis. in edifi
cijs. ceteriſqꝫ oībꝫ rebꝫ. Plangit os et im-
portune clamat. dū ſibi vina ⁊ eſce/ modis
omnibꝫ exquiſite atqꝫ delicate/ deficiunt.
Quid de auribꝫ dicā que vanis ſermonibꝫ
detractorijs aut adulatorijs inſuꝑ ⁊ ſono-
rum reſonātijs atqꝫ alijs ſiſibꝫ innumeris
petulantijs ſaturari nullatenꝰ ꝑnt? Sed
heu quis linguā frenabit a ſuo clamoroſo
ac libero eloquio. que queſo ſtrepitū q̄ntū
diſturbiū quale murmur mihi frequenter
cōcitat? Erubeſcerē pudēdos tactꝰ mores
apire. cuiꝰ inſatiabilis eſt appetitus ad lu-
bricas ⁊ fedas immo abomiabiles carnis
delectationes. ¶ Ideoqꝫ affirmo tibi o hō
nullū mihi adeſſe poſſe deſideriū ſanctum
qđ ſurſum valeat libere ꝑgere ⁊ volare his
obuiantibꝫ diſturbijs/ quibꝫ intra hoſpiti
um cordis mei experior velut forū quoddā
ꝯmune ac theatrū tumultuoſum/ quotiēs
menti deberet dari quies ⁊ ꝑ ſanctū deſide
rium in celū deportari ad ea ꝑagenda que
ſuades. ¶ Hō ¶ Iam rn̄di tibi o aīa atqꝫ
demonſtraui qꝫ hec impedimēta ſuperare
poteris atqꝫ ſecura ⁊ quieta ꝑterire/ ꝑ intē-
ſum ⁊ vehemens deſideriū ad tuā in tanto
diſcrimine ſubuētionē. vn̄ fiet vt ſub obtē
tu tam neceſſarie ſubuētionis/ ꝯtēnas plā
ctum ⁊ clamorē quātūlibet infeſtū corꝑis
et vaſalloꝝ eius. ¶ Et qꝫuis exēpla que ꝓ-
ceſſerūt merito ad hoc ſufficerent: accedūt
tū adhuc ⁊ alia. Aīaduerte ꝑcoꝛ ſi pauper
aliquis/ vnam ex ſuis ouibꝫ amiſerit/ vel ſi
domus ſua incendio ꝑeat. vel ſi filius eius
morti incūbat/ nonne mox omnibꝫ preter-
miſſis/ ouē ſuā diligētiſſime querit/ aut oc
currit ſue domꝰ incendio/ vel ſui filij ꝑicu-
lo ꝯſulere ſatagit? Minime tunc aduertit
quid ſuū corpꝰ aut ſatellites eiꝰ q̄ꝝ tātū di-
xiſti eē ſtrepitū agāt. aut dicant. ſed oīa illa
aure ſurda ꝑteriens/ ſuo tm̄modo negocio

vacat. q̃nimo nec de qualibet alia re loquē
tem aliū quēlibet nec attendit. Cur igit̃ et
tu/ dū es letaliter ſauciata ⁊ ꝑdita ꝑ pecca/
tum. inſuꝑ ⁊ tētationibꝫ prauis eſtuās/ nō
poteris tuū ꝯuertere deſideriū ad petendū
in tanto tuo ꝑiculo ſubſidiū. Caue ne tua
culpa tibi ſis impedimēto: quo minꝰ hoc
facere valeas. dum tuo corꝑi adminiſtran
do. minus prudenter intēdis. laxans ſibi
nimis habenas. querens illud nō ſolū nu
trire/ ſed laſciue tractare atq̃ oblectare ni/
mis ſine mō. Unde fit/ vt te ⁊ illud ꝑdas ⁊
deſtruas ac tandē etiā cū illo ꝑeas. ¶ Ani
·T· ma ¶ His a te dictis o homo nequeo con
tradicere ex quo vtiq̃ amplꝰ mea ꝑmaxīa
innoteſcit miſeria. qm̄ p̄ter hec que expo/
ſuiſti/ ꝯſidero qd̓ dictū eſt in pueris. quos
dū matres aliqñ ſolitarios relinquūt/ mi/
rum videri pōt/ quāta deſolatione torq̄an
tur. q̄ꝫ feruēti etiā deſiderio illas requirāt/
flentes inceſſanter ⁊ eiulātes. nec aliud q̄c/
q̄ꝫ cogitātes. Quāto magis ego miſera me
rito dolerē ⁊ in meo exardeſcerē deſiderio:
dū mea culpa me video ꝑdidiſſe meum pa
trem celeſtē ⁊ ſua grā priuatā: que eſt mea
mater ⁊ nutrix. ¶ Fert̃ de multis/ qui parē
tibꝫ orbati vel etiā hereditate fraudati pat
na. ſeipos ꝑemerūt. Legit̃ inſuꝑ de q̄ꝫ plu/
rimis feminis q̄ a ſuis derelicte maritis/ ꝑ
mortē aut alias. ſibijp̄is necē intulere. At
ego heu infelix ꝑſepe perpēdo me patrem
celeſtē offendiſſe/ ac ꝓinde a ſua p̄ntia legi
time ꝓſcriptā ⁊ paterna hereditate equiſſi
mo iure priuatā. ſed ⁊ is q̄ mihi eſſet ſpon/
ſus ob meas inſolentias ⁊ lubricas fedita
tes/ me ꝯtēnit abijcit ⁊ repellit. ¶ Quoti/
ens inuētū eſt/ vt ꝓ amico ꝑdito alter ſibi
necē inferret. Et q̄s talis ac tātus amicꝰ ſi/
cut dn̄s nr̄ ih̄s xp̄s/ qui ꝓ mea ſalute/ mor/
tem ſuſcepit/ quā nec ꝓ meipa vellem ſuſti
nere. Itaq̃ ſi hec ꝓpter infortunia aut dā/
na tꝑalia fiant. merito in tāto meo ſpiritua
li detrimēto/ mihiipi dabo vexationē/ ero
q̄ꝫ ſupra modū dolens ⁊ triſtis. Quo non
obſtante/ loquar ad te ꝯfidenter. ⁊ exponā
quid in hac re aliqñ mihi cōtingat. Inue/
nio enī dum ꝑ deſiderium clamo ad domi
num ⁊ ad ſanctos auxiliū petēs. de ſuꝑ nul
lam adeſſe cōſolationē. nullū meis neceſſi/
tatibꝫ afferri ꝓſidiū. Unde fit vt remanēā
apud me frigidior ac minꝰ feruida ad eos
deꝓcandū ⁊ orandū. ¶ Hō ¶ Non hinc
miraberis o anima. qm̄ ita diſpoſuit aut ꝑ

mittit fieri deus ꝓpter alterā cauſarū quas
exponā. ¶ Una quidē eſt propter tuā in
ſtructionē. vt ex hoc videlicet officiū men/
dicandi tibi plenius innoteſcat. Si enim
mox te petente/ petita acciꝑes. tunc vel do
num dei paruipēdens/ ad alia facile tua di
uerteres deſideria. vel dei beneficio ingra/
ta/ ſuſceptum gratie munus iuſta viciſſitu
dine ꝑderes. per qd̓ et te diuinis redderes
indignam beneficijs. Frequenter id fieri
videmus apud homines vt his qui bene/
ficia cito ſuſcepta paruipēdunt. petita vel
denegentur vel difficulter ⁊ tarde concedā
tur. quaſi vana ⁊ indigna ſit talibus facta
donatio. Quēadmodū etiam mater aliq̄/
tiens infantē ſuū propter eius abſentiam
eiulantē/ ad tempus relinquit ſolū. vt poſt
modum apud eam diligētius remaneat ei
q̄ꝫ inhereat feruētius. Contingit etiam vt
delectet aliquādo filiorꝫ amorē per hoc ex/
periri. ⁊ exꝑto dolore materne abſentie ma
iorem ad eos excreſcere dilectionē. Ita q̄/
dem diuinū indultū differri putandū eſt
aliquādo. vt hinc tua innoteſcat diligētia
humilitas ⁊ patientia. vnde perpenditur
an vera ſit tua paupertas an ficta. Nam et
ſic fieri comperimus apud pauperes hu/
ius mundi/ quos per longam expectatio/
nem tentari cernimus/ an vera ſit vel ſimu
lata eorum paupertas. Quos enī deſides
impatientes ⁊ murmurantes cū indigna/
tione ⁊ cōtemptu dilate donationis inſpi/
cimus. hos indubie ſimulatores paupta/
tis iudicamus. Ita ⁊ apud quoſdā hypo/
critas ꝯtingit/ qui ſeipos intra ſe iuſtificāt
et cum ſe opulentos virtutibꝫ iudicēt/ nul/
lius diuini doni ſe egere ꝓſumūt q̄ꝫuis ver
botenus ꝯtrariū ſimulent. Deus aūt qui
ſcrutatur profunda maris/ hanc eorū ſuꝑ/
bam ſimulationē agnoſcens/ per longam
expectationē eos miſericorditer ad patien
tiam ⁊ humilitatē reducit. dum in hac di/
latione ſue miſerie atq̃ indigentie facit eē
certiores. ¶ Anima ¶ Quomō queſo fie/ ·V·
ri poteſt o homo vt anima aliqua ſe diuitē
et potentem arbitret̃. que ſe tot miſerijs an
guſtijs carceribꝫ indigentijs ꝑiculiſq̃ gra
uiſſimis videt obnoxiā. ¶ Hō ¶ Meri/
to profecto obſtupeſcis anima ſuper hac
temeritate ſuperbiſſima. Eſt nihilominus
ita vt aſſerui. Cum propter negligentiam
et incuriam petendi auxilium de ſuper.
quam vtiq̃ deſidiam minime incurreret

anima ſi eius miſeriā ⁊ deficientiā attēderet. Cum ꝓpter ſummā indignationē quā aduerſus eos cōciperet qui ſibi ſuā paupertatem ⁊ miſerabilē conditionē ꝯmemorarent. eam vt vere eſt peccatricē aſſerentes. quā nihilominus verbis ſimulatorijs profitetur. Nam ſi ex cōſcientia vere humilitatis hoc faceret. quid cauſe eſſe poſſet vt eos indigne ferret qui proprie ſue conſcientie teſtimonio cōcordarent. Non mirū igitur ſi taliter anima diſpoſita/ minime diuinū indultū ſuſcipiat ⁊ gratie impetret alimoniam. cum ſe nec illius indigentē recognoſcat/ imo plena manu adueniat petitura. Ita ſane non iniuria repellūtur mendici queſtuarij ⁊ fraudulenti. qui cū abundare cognoſcātur/ ſe fingunt verbis ⁊ ſignis mēdacibus deficere. ¶ Eſt ⁊ altera cauſa cur non ſtatim exaudit anima. vt videlicet cōgruo tempore/ ſm occulta ſua iudicia/ deꝰ tribuat qđ mox cōcedere non expediret. vt vel ſic anima ſtudioſius vacet/ ⁊ ſine intermiſſione ſingulis horis ānonā celeſtem expectet. ⁊ nō torpeat. certificata de tp̄e indubitato benefice ꝑceptiōis. ¶ Eſt deinceps et alia huiꝰ dilationis cauſa/ vt ſic deꝰ moram faciens tunc primū cum videbit inurbanus denegator/ vberius ſua dona largitur. ſicut frequēter pauperi diutius tardanti ⁊ etiam iniurias ⁊ opprobria humiliter et equanimiter toleranti/ pinguior accedit largitio. ¶ Contingit etiam hinc rationabiliter pauperem aliquem a ꝑceptione elemoſyne repelli. quia cognoſcitur alijs que poſſet ⁊ deberet impendere pietatis officia denegare. Ita nimirū accidit anime contra proximum indurate. que ſuis debitoribus nihil vult dimittere. nihilꝙ largiri petentibus. ¶ Interdū etiam fit. vt ſtudioſe/ pauperi alicui hoc ipſum neſcienti/ larga manu ſuccurratur. ſubtiliter ac occulte ſua munera in domū eius inferendo vt fecit beatus nicolaus. vel etiam amicis ſuis tradendo/ quatenus ei prout viderint opportunū fideliter adminiſtrent. Et hoc fit plerūꝙ/ dum talis p̄ſumit ꝑceptis donis nō bene vſurus ſed vel ad faſtū ꝯuerſurus vel ad voluptatē. ¶ Poteſt ⁊ hmōi dilatō diſpēſatione diuina ꝯtingere. que maiora et largiora p̄mia reſeruat ſuo tp̄e cōferēda. ad modū quo pater filio nō ſtatim hereditatem ſuā largitur. ſed ei vſꝙ ad annos pubertatis legitima ordinatōe reſuat. ¶ Cardat etiā aliqn̄ deus petita largiri. quia cū ſint nimis exigua que petuntur/ vult congruo tp̄e maiora tribuere. ad inſtar regis magnifici qui ſuū aliquē ꝑdilectū ſeruitorem/ humile aliquod officiū puta clientele petentē. non audit. volens ⁊ intēdens eū ad altiora promouere. ¶ Cōtingit p̄terea. ideo etiā aliqn̄ nō exaudiri petentē. qꝛ propter ingratitudinē p̄teriti beneficij/ ſe indignū fecit ad ꝑceptionē futuri. ſicut ſi pauper aliquis mox duꝫ elemoſynā acceperit ſe a donante auertat nullā viciſſitudinem honoris aut gratiarū actionis ei retribuēs qui tamen anteꝙ acciperet ſummā humilitatem fingebat. ¶ Sed ⁊ fraudatur aliquādo quis ſue petitionis effectu. quia mens petendo cogitatione vel locutione auertitur a deo. ad terrena penitus diſtracta. velut deo exhibens manū ad recipiendum. ⁊ ad mundū faciem cōuertens. quod vtiꝙ ꝑmaxime diſcōuenit pauperi mendicāti vel reo criminis elemoſynā aut gratiam requirenti. ¶ Contingit inſuꝑ aliqn̄ quia talē orantē habet deus velut ꝓphanū ⁊ excōicatum. aut nolentē audire ipm̄ loquentē in ſuis ſermonibꝰ ⁊ ſcripturis. ſicꝙ nimirum deus talē ſpernit in ſuis petitionibꝰ. ¶ Cōtingit deniꝙ hoc aliqn̄ qꝛ talentū creditū recondit ⁊ nō multiplicat ad intētionē donantis ꝑ honū vſum illius. quēadmodū pater minime daret filio. C. libras ad vſū negociationis. quē non ſperaret negociando alias centū ſuplucraturū. Eſt itaꝙ nobis ſpūalis negociatio cum deo videlicet donis ſuis bene vti ⁊ vigilanter operari.

¶ Anima ¶ Sunt (vt ex te audio o hō) iudicia dei plurimū admirabilia ⁊ circa meas petitiones iuſtiſſima. Aiaduerto enim ꝙ frequenter deus mihi petita mea ꝯcederet iratus multū ⁊ indignatus. qm̄ hec cōceſſio plerūꝙ eſſet mihi nociua ⁊ dānabilis. Magis itaꝙ mihi cōuenit ſepiꝰ tardare ⁊ dilationē ferre. nec ideo multū aīo exultare ⁊ cōfidere ſi qn̄ꝙ me ꝑpendo exaudītam. ne forſan hec ſit mea merces ⁊ illa futura eterna iuſto dei iudicio denegetur. Nec etiam ideo parte ex altera nimium deijci ⁊ contriſtari/ ſi non ſtatim me contingat exaudiri ſed potius hinc conſolari ⁊ ſperare quoniam hoc nouit deus ad ſalutem meā expedire. ¶ Comprehendo itaꝙ ex cauſis quas expoſuiſti plures conditiones in oratione mea obſeruandas. Puta ꝙ fiat

·Ɛ·

ſtudioſe fructuoſe ⁊ veraciter abſqꝫ fictōne
proteſtando ⁊ recognoſcēdo ꝓpriam paupꝫ
tatem ⁊ miſeriā more pauperū mendicorū
qui plene detegunt ⁊ declarant omnē ſuaꝫ
impotentiā ⁊ leſionē ex hoc ſperantes faci
lius ac celerius miam conſequi a diuitibꝫ
ſibiqꝫ ſubueniri. imo ſub hoc interuētu/ta
cent ⁊ occultant quālibet in eis incolumi-
tatem. ¶ Erit inſuper oratio mea cū patien-
ti expectatione. Fietqꝫ intelligibiliter ⁊ pſe
ueranter. letanter ſuſcipiet datū cū gratia-
rūactione ⁊ beneficij accepti per bonū vſuꝫ
multiplicatione. ¶ Sed h mihi duo ſur-
gunt dubia. Videmus enī libentius abū-
dantiusqꝫ ſubueniri a diſcretis ⁊ pijs diui
tibus/pauperibꝫ verecūdis iconomis qui
publice petere ex honeſtate formidant. qꝫ
alijs publice ⁊ inuerecūde petentibꝫ/ſuāqꝫ
penuriā in apto ꝑdicantibꝫ. Videtur pre-
terea plurimū oneroſum ac tedioſum/ſi tā
frequens/ tāqꝫ aſſidua vt aſſeris debeat eē
oratō. Unde redduntꝰ ex hoc plurimū pau
peres/diuitibꝫ huiꝰ ſeculi odioſi. quia im-
portune nimis petūt quaſi de nullo ꝯtenti
nec cedentes dū petita deneganꝰ aut recu-
ſanꝰ. ¶ Hō ¶ Magna eſt o aīa diuerſitas
hic ꝯſiderando inter diuinā ⁊ humanā lar
gitatē. ¶ Primo quidē quo ad noticiā. Hō
enī diuites huiꝰ ſeculi denegāt aliqn̄ men-
dicis palā petentibꝫ. quia in ipſis plurimi
ſunt deceptores ⁊ ſimulatores. qui datis ſi
bi elemoſynis abutunꝰ. vel etiā aliūde abū
dantes alieno non egent auxilio. Et ꝓpter
hanc fraudē/ſepe detrimentū ſuſtinēt veri
et boni pauꝑes. Non ita res agiꝰ cum pau
peribꝫ iconomis. qꝫuis ⁊ illi/ſecretā ſubuē
tionē a diuitibꝫ ſperātes/ ſubtiliter ſuas ex
ponūt aut exponi faciūt neceſſitates. lꝫ cū
quadā verecūdia. que aliqn̄ ex ſupbia pce-
dit que vtiqꝫ deteſtāda eſt. aliqn̄ aūt ex hu-
militate qua etiā humilitate deuꝫ exorādo
vti potes ⁊ debes. Nō enī tua peccata qbꝫ
pauꝑ degis/oībꝫ detegis. ſed his ſolis q̄ ti
bi poterūt eſſe auxilio ⁊ ſub ſecreto qbꝫ cū
deus ea velit ad tuā ſalutē prodi. ſi celata
ſeruares/pniciofe ſupbie vtiqꝫ venires ar-
guenda puta ſi in ꝯfeſſione veritatem tace
res. ¶ Scdo ppendiꝰ dicta diuerſitas qn
tū ad donātis ꝑſonā. Importuna enī peti
tio ideo diuites huiꝰ ſeculi ꝯtriſtat ⁊ a do-
nando retrahit/quia nō omnibꝫ ſubueni-
re pñt ⁊ cunctis eoꝝ adeſſe defectibꝫ. nec eī
ad hoc quātūlibet immēſe copie ſufficerēt

Alia lōge eſt diuitiaꝝ ⁊ magnificentie dei
ꝯditio. qui abſqꝫ detrimēto ſui/oībꝫ dat af
fluenter. ꝓmptiorqꝫ eſt ad dandū qꝫ ſumꝰ
ad recipiendū. ideoqꝫ vult te ſꝑ eſſe ꝑ ſan-
ctum deſideriū diſpoſitā ad ſuſcipiēdū do
na ſua. Quāto ei ea feruētius deſiderabis
et petes/tanto abūdantiꝰ accipies. ſicut q̄
ſoli corꝑali/amplior aperitur aditus eo co
pioſius lumē eius ꝑcipiꝰ. Laudabis igiꝰ
dominū ⁊ pſeuerāter. imo inceſſanꝰ exora-
bis. admodūqꝫ cauebis ne aliqn̄ mēti ſur-
repat de teipa grandis opinio/quaſi diues
ſatis effecta ſis/nō amplius egens mendi
care. Quinimo quo plus augebitur dona
tio/eo erit inſtantia frequētior. quoniam
tunc amplius egebis gratia dei ad ꝯſerua
tionē donorū eius. inſuꝑ ⁊ ad bonū ⁊ legi
timū vſum eorūdem. ſine cuiꝰ vtiqꝫ pſidio
cōtinuo mox totū amitteres qđ prius acce
peras fierentqꝫ deteriora nouiſſima prio-
ribus ⁊ eſſes ſolito pauperior. Unde fit vt
nullus inueniaꝰ tam ꝑiculoſus tam qꝫ la-
tens et inſidioſus hoſtis tuis ꝑcipiendis
elemoſynis qꝫ ſupbia que vt plurimum ex
pellit exufflat et abijcit de manibꝫ quicqđ
diuinitus cōceſſum eſt. Prudenter igitur
ages tibi ab hoc hoſte toto ſtudio ꝑcauēs
¶ Anima ¶ Satiſfeciſti iam hō meis dubi
tationibꝫ/reſtat vt rurſus te interrogē apđ
quos me ꝯferā pro meis ſuſcipiendis ele-
moſynis. an ad deū a quo omne datū opti
mū ⁊ donū ꝑfectū/ſufficiat abſqꝫ medio ꝓ
ficiſci. Que inſuꝑ ad hoc hora ſit aptior. ⁊
quis locus. ¶ Hō ¶ Attēdere debes o aīa
qꝛ egrotus aliqs vilis ⁊ fedꝰ aut ſcurra aut
morti ꝯdēnandꝰ/vel qlibet alius ſilis. ne-
quaqꝫ pſumeret in ꝯſpectu alicuiꝰ excellen
tis principis/abſqꝫ medio ſeipm exhibere
ꝑcipue dū deputati ſunt alij q̄ tales audiāt
et eis patrociniū impēdant. Tibi igiꝰ ſua-
deo vt mediatorem recipias. ad ſanctos te
conuertēs. quorū ſuffragijs apud deuꝫ te
queſtues. Hoc ſane tua exigat humilitas.
hoc fieri vult deus ad honorē ſanctorum.
Conſidera hoc in curia alicuiꝰ regis. in q̄
forefactor aliquis foraneus/ qui videlicet
nō eſt curie domeſticus/nō ſtatim ad regiſ
pñtiam ſe confert. ſed ad aliquem domeſti
cum curie. Et aliquotiens ſtudioſe quereret
ex minimis vnū puta ianitorem per queꝫ
ad maiores dirigatur. ⁊ ſic tandem vſqꝫ ad
regem perueniat. ¶ Nec tibi mouebis ſcru
pulum dū aliquē ſanctoꝝ ſpecialiter tuuꝫ

mediatorē recipies/ q̄ſi ceteri de hoc velut
inuidi turbent̄. Tanta q̄ppe caritas ac di
lectio verſat̄ apud eos/ vt eorū penitus ſit
idē velle. atq; ꝑ hoc qđ vnus orat ⁊ deſide
rat. orat ⁊ deſiderat alter. Liberū ergo erit
tibi ꝓ tua deuotione/ ad quēcūq; ſanctum
ſpēaliter recurrere in tuis opportunitatibꝫ
ſm ꝙ ad hoc te inclinabit ꝯſideratio virtu
tum ⁊ donoꝝ/ quas in tali ſancto cogno/
ſcis floruiſſe. Cui quidē ſancto/ cōſulto te
ꝯmittes. tā q; tuo ꝓtectori ac directori. nec
tm̄ ꝓpterea ceteroꝝ negliges auxilia poſtu/
lare. ¶ Queſiſti aūt quis ad interpellādos
ſanctos/ locus habeat̄ idoneus. Eſt profe
cto oīs locus aptus orōni dei. ⁊ interceſſio/
ni ſanctoꝝ. Templa tm̄/ deo ⁊ ſanctis dedi
cata/ ſpēali ꝯgruitate ad hoc deputant̄. in
quibꝫ qm̄ cōi noīe totius eccl'ie fiunt orō/
nes. ſūt virtute ⁊ merito p̄ſtātiores. ¶ Sic
et de tpe de quo etiā mouiſti q̄ſtionē/ ſenti
endū arbitror. Deputati ſunt q̄dē ad ora/
tionē ſpēaliter feſti dies ⁊ ſolēnes. quibus
etiā frequētius dona gratiaꝝ diuinitꝰ imit
ti credunt̄. Experimento enī certiſſimo didi
cerūt plurimi/ diebꝫ his vberibꝫ ſe diuinitꝰ
adiutos ⁊ cōſolatos. nec huiꝰ aliā ſcirent aſ
ſignare rationē/ p̄ter diuinā magnificētiaꝫ
et liberalitatē. inſup ⁊ ſanctoꝝ interceſſio/
nem copioſam. ¶ Alia ¶ Vellem p̄ter hec
adhuc o homo ex te informari/ ſi mihi lice
ret expediat/ pios homines adhuc in ſecu
lo viuentes deprecari atq; etiam in eorum
interceſſionibꝫ confidere. p̄ſertim qꝛ meo
iudicio in p̄ſenti exilio nemo eſt qui ſuper
abundet ⁊ non ſatis opus habeat his que
poſſidet. vix q; ſibi ſufficiat vnuſquiſq; vt
ꝙ ſat oret ꝓ ſeipō. ¶ Hō ¶ Tam grata tā
dilecta deo eſt caritas mutua fratrū o ani/
ma. vt eis mandatū dederit ꝓ inuicē orare
Et cōtingit ꝙ vnus exaudiat̄ orans ꝓ alte
ro/ qui nō exaudiret̄ orans ꝓ ſeipō. hac ni
fallor rōne. qꝛ is alter ꝓ quo orat/ eſt in cari
tate. cum tamē ip̄e qui orat ſit peccato mor
tali obnoxiꝰ ⁊ grā priuatꝰ. ¶ Sed ⁊ opti/
mo iure voles/ vt ex ore infantiū tua depre
catio dirigat̄ in conſpectu dn̄i. etiam ſi qđ
dicant penitus ignorēt. dicendo pater no/
ſter pro te ⁊ ad tuā inſtantiā. Facti enī ſūt
per regenerationis lauacrū/ filij adoptio/
nis ⁊ regni. ac ꝑ hoc deo in ſuis orationibꝫ
accepti. ſicut ſi filius regis nōdū annos in
telligentie attingens offerat patri ſuppli/
cationem alicuiꝰ malefactoris. nō vtiq; re/
pellet̄ a patre vacuus. et ſi neſciat quid ip̄a
res importet. Quā ꝓfecto ſupplicationeꝫ
ſi ꝑ ſe malefactor porrexiſſet/ mox a facie re
gis eiectus/ grauiorē forſan indignationē
incurriſſet. Hac ꝯſideratione mota ꝑſona
quedā mihi nota/ ꝑ pueros innocētes pro
ſe orari ⁊ dici pater noſter diſponebat. Et
licet (vt dicis) vix ſatis quilibet ſibi ſuffici
at. nihil tamen iuſto aut cuilibet alteri de/
perit/ dum pro alijs orat. q̄nimo ex carita/
te hoc faciens/ apud deū abundant̄ in me/
rito proficit. ¶ Conſidera etiā quis aditꝰ
eſt iuſtis apud deū exorandū. per miracu/
la que legimus vicibꝫ innumeris ad eoruꝫ
p̄ces facta. ¶ Conſidera inſup ꝙ quātūcū
q; grauis peccator ſi id boni faceret qđ iu/
ſtus quilibet etiāſi tm̄ ad horaꝫ fecerit. ita
moriens indubie ſaluaret̄. Quātū ergo va
lebit dep̄catio iuſti aſſidua. qui. xxx. vel. xl.
vel pluribꝫ annis in bona vita perſeuera/
uit ⁊ profecit. ¶ Alia ¶ Bene mihi ꝓrſus
hec que dicis placent o homo atq; tecū ſen
tio. ꝙ frequēter miſericors deus alicui ſub
uenit/ non ad ſuas ſed alterius p̄ces. q̄uis
hoc ita fieri is qui iuuat̄ ignoret. Ita in q;
ſentio ⁊ ſentire debeo indeq; maiorem hu
militatē concipe. Sed ⁊ ꝓpter hoc iam co
gnoſco plurimū ad ſalutē prodeſſe/ pro in
uicem orare. idq; fieri ab inuicē expoſcere.
p̄ſertim quia ſtabit aliquē ad horaꝫ eſſe in
grā/ altero nō exñte. Qđ ſi vterq; ſit in grā
tanto cenſebit̄ orō amplius vndiq; valitu
ra. Hoc enī ꝯſidero in elemoſyna dū ꝑ aliū
fieri mandat̄. que vtiq; fructuoſa erit ſi al/
ter eorū fuerit in grā. ſcꝫ vel mandans vel
exequens. fructuoſior tm̄ ſi vterq;. Sed et
oculum cōuerto ad illos queſtuarios ⁊ ꝓ/
curatores hoſpitaliuꝫ aut captiuoꝝ quibꝰ
ſatis abundeq; dat̄ eorū intuitu pro quibꝫ
petunt. cū tamen nihil eis pro ſe petentibꝫ
daretur. imo forſitan turpiter abigerentur.
Et nihilominus hi queſtuarij partē diſtri
butionis accipiūt. Ita ſane concipio mul
tum vtile ac tutū eſſe pro alio ⁊ pro inuicē
orare. Sicut etiā in corpe mēbra ſe inui/
cem iuuāt ⁊ mutuo tribuūt alimētū dum
ſanguis ⁊ ſpūs ab vno defert̄ ad alterum.
Ita ⁊ in corpe myſtico ⁊ ſpūali qđ ē eccle/
ſia. vita grē deriuatur a capite xp̄o/ per glo
rioſam eius matrē que eſt velut collum. et
per ceteros ſanctos dei ⁊ quoſlibet alios q̄
quo mō ad corpꝰ hoc myſticuꝫ ꝑtinentes.
Unde etiā rurſus cōcipio/ ꝙ ſē ꝓficit orō

facta ꝑ exeūtib⁹ in purgatorio. q̄s cōſtat eē
in grā. Si pterea nihil p̄ter diuinū mādā
tuꝫ moueret ad orandū ꝓ altero. adhuc ex
hoc ſic orare ꝓdeſſet. ¶ Valet etiaꝫ ſp̄ orō
noīe eccleſie factā. puta cū dicit̃ officiū ca-
nonicū aut miſſa celebrat̃. ¶ Credo tamē
ꝙ op⁹ penale factū ꝓ altero ꝑ modum ſatiſ
factionis/ nō eque valet facienti ad ſatiſfa-
ciendū ꝓ ſeipō/ ſicut ſi ex intētione hoc tm̄
pro ſeipō faceret. Pōt tm̄ ⁊ ſic pl⁹ vel eque
valere q̄ſtū ad meritū ⁊ glīe incrementum.
7. ¶ Hō. Sūt hec tua dicta o aīa ⁊ dictis
meis ⁊ rōni ꝯſona. Verū aliquid vnū ad-
huc mirabili⁹ ꝯſiderabis. Frequēter enim
vtilior ⁊ efficacior ad impetrandū elemo-
ſynā grē/ reddit̃ orō in ꝯmuni cetu pecca-
torū facta/ q̄ ſeorſum in priuato. ſicut ⁊ ele
moſynā corꝑalē ſecurius ⁊ ꝓmptius perci
piunt pauꝑes minus abiecti minuſq̄ de
biles/ dum debilioribꝰ deſpectioribꝰ ⁊ mi-
ſerabilioribꝰ ſociati. coīter cū eis petūt. Ita
(vt inquit apl's) vbi abūdauit peccatū/ ibi
ſuꝑabundauit ⁊ grā. ¶ Non ergo fugiēdi
ſunt peccatores in ſuis orōnibꝰ. niſi forſā
ſint ꝑ eccleſiā excōicati. Nec ſolum corꝑali
ter hoc mō cū peccatoribꝰ eſt cōicandū/ im
mo ⁊ ſpūaliter ſcḋm mentē ſurſum cū eis in
orōne intentio ad deuꝫ habēda eſt. ¶ Aīa
Volo igit̃ amodo o hō ⁊ ꝓ alijs/ ⁊ cū alijs
orare. faciendo queſtū magni illi⁹ ac gene-
ralis hoſpitalis toti⁹ mundi. in quo decū-
bunt innumerabiles egroti varijs languo
ribus laborātes. Nemo quidē hanc mor-
talem vitā ducens ab hoc hoſpitali exem-
ptus eſt. ſicut nec ab infirmitate penit⁹ im
munis. licet ſcḋm pl⁹ ⁊ minus. Vñ ſp̄ mihi
adeſt opportunitas queſtū meū ꝓſequēdi
et petēdi ſpūalē elemoſynā. tū ꝓ me. tum ꝓ
alijs aliquibꝰ. tū ꝓ oībꝰ in hoc hoſpitali de
gētibꝰ. Preſertim q2 id ceteri ꝓ me faciunt
et mutuū ſuffragiuꝫ/ cōis expoſcit caritas.
Si mihi facultates ſuppetūt ad vite hui⁹
onera ſuſtētanda abſq̄ graui ⁊ aſſiduo la
bore. ſurgit hoc haud dubie/ ſub deo h̄ pri
cipaliter agēte/ ꝑ labores ⁊ opās alioꝝ: tā
principū q̄ tuent̃ ⁊ ꝓtegūt. q̄ minoꝝ q̄ la-
borāt ⁊ ꝓcurāt. Nō ⁊ de bonis ſpūalibꝰ ſē
tire debeo. ¶ Incūbit etiā mihi frequēter
in illū diriſſimū purgatorij carcerē ingre-
di in quo plurime detinent̃ pauꝑes anime
grauiſſimis ardoribꝰ ac penis intolerabi-
libus affliete. que nec ſibijpīs opem ferre
pñt. que tm̄ ſua purgatōe ꝯpleta/ carcerem

hunc egreſſe/ atq̄ in glīam aſſumpte/ ꝓ me
vtiliter orare valebunt. ¶ Ceteꝝ dic mihi
hō/ quē modū loquēdi obſeruabo/ hāc (vt
ꝓpoſui) faciēdo meā q̄ſtuoſaꝫ ꝓceſſionem.
¶ Hō. ¶ Ad h̄ tibi o aīa rñdeo. ꝙ bn̄ atq̄
intenſe deſiderare/ eſt vehemēter ac efficaci
ter loqui. ¶ Fitq̄ hoc aliqñ abſq̄ exterio-
ri q̄libet ſono. ¶ Aliqñ aūt erūpit exterius
in gemitibꝰ ⁊ ſuſpirijs in planctu in lacri-
mis. in manuū torſione. in ſublimatione
oculoꝝ. in tunſione pectoris. in clamoribꝰ
doloroſis. abſq̄ tm̄ diſcretione ſmonis. eo
pacto quo beſtie ⁊ infantes ſuos dolores
inſinuāt. ¶ Aliqñ vero vocalis exprimit̃
orō ꝑ aliquē aliuꝫ facta. ſicut magnus ille
magiſter ⁊ miniſter magni hui⁹ hoſpitalis
de quo ſmo habit⁹ eſt. nos orare docuit et
dicere pr̄ nr̄ ⁊c. Vnde hec erit precipua ⁊
ſpecialior nr̄a orō. vtpote. oīm a deo legi-
time petendoꝝ ꝯphenſiua. eiq̄ q̄ illam in
ſtituit acceptior ac per hoc exaudibilior.
¶ Aliquotiēs aūt intermittēdus eſt luct⁹
⁊ dolor. ⁊ animi ſobria tm̄ ⁊ humilis leticia
ſuſcipiēda. in q̄ aīa ſue pauꝑtatis aliq̄ntu-
lum oblita/ ſuſpendit̃ in diuinas laudes. ⁊
meditabit̃ magnalia dei ⁊ ſanctoꝝ ſuorū.
Hui⁹ vides exemplū in magnis ſolēnitati
bus domoꝝ curialiū. que dū celebrant̃/ aſ-
ſunt ⁊ pauꝑes exteri⁹. nō vtiq̄ ꝯtinue pro
elemoſyna q̄ruloſe ꝓclamantes. imo in ia-
nuis morā facientes/ ſtudioſe q̄ illic fiunt
oculis atq̄ auribꝰ explorāt. de q̄bꝰ inuiceꝫ
cōferūt ⁊ nihilominꝰ poſt h̄ elemoſynā ꝑci
piunt. Inſuꝑ videas et alios aliq̄s in ſua
pauꝑtate cū muſicis inſtrumētis ludētes.
aut canētes. nūc cū muſa. nūc cum vigella
nunc cum cymbalo ⁊c. quibꝰ ꝯgratulātur
diuites ⁊ dñi/ ꝑ hoc eorū ꝯmēdabilē patiē
tiam conijciētes dū eos in ſua ſimplicita-
te ⁊ humilitate vident eq̄nimes ⁊ iocūdos
nec eorū inuidentes imo cōgaudentes for
tunis. ſicut ⁊ in natiuitate filij regis oēs
debent exultare omneſq̄ cōfluere. Sed ⁊
aliqñ adueniunt pauꝑes grās ꝓ ſuſceptis
elemoſynis redditurí. quibꝰ nihilominus
equa vel abūdantior elemoſyna tribuit̃ vt
ceteris petentibꝰ. Quibuſdā etiā aliquan-
do ſufficit vt ſeipos tm̄mō p̄ntes exhibe-
ant ⁊ ſuas detegant plagas. Sed et tim-
panum aliquādo vel ſonorum quodlibet
aliud inſtrumentū ꝑferunt. vt hinc vel de-
fectum clamoris ſuppleant. vl' maiorē pro
uocent compaſſionem. Sunt et alij qui

maiorem ſimulāt pauptatē/ ſeipos vel ver
berādo vel lacerādo. ſicut ⁊ quidā deuoti
ſibi inferūt vl' īferri faciūt diſciplīas ⁊ cor/
rectiones quib' emolliatꝛ duricia cordis eo
rum: ⁊ puocentꝛ ad deuotionē ⁊ pietatem.
¶ Ex his ſatis apte potes intelligere q̄ va
rij ſunt modi ſe apud deū ⁊ ſanctos q̄ſtuan
di/ nūc in dolore ⁊ timore diuine iuſticie:
nūc in leticia ⁊ cōſolatione ſpei ſue. nūc in/
ſup ⁊ in grāꝝ actione laude veneratōe at/
q̄ dilectione ſue bonitatis ⁊ largitatis. Et
hoc fit non modo voce humana imo etiā
alijs ſonis quib' vtitꝛ eccleſia. puta campa
narū aut organoꝝ. nihil quippe eſt qd̄ nō
legitime poſſis ad tuā vtilitatē cōuertere: ⁊
per hoc te reddere idoneū ad ſuſceptōnem
ſpūalis elemoſyne diuine gratie. ¶ Sed
circa hoc diligenter caue tibi: ne deſpes ex
pondere triſticie: ne ve in ſublimitate leti/
cie ſupbias. ¶ Verū vt ſub vno colligam
omnia. is orat aſſidue/ qui bonū quodli/
bet opus/ bene facit. ſcꝫ ad gloriā dei. ſiue
comedat ſiue bibat ſiue etiā dormiat. qn̄ vi
delicet ideo quis ſe ſomno tradit vt hic po
ſtea diuino reddatꝛ aptior obſeqo. ¶ Aia.
A ¶ Scire libenter o hō. cur frequenter ſub
forma orōnis/ dicuntꝛ plures ſpalmi. qui
nihil vt plurimū ad rem ptinēt p qua orā/
dū eſt. Sepe q̄ accidit vt is qui hos pſal/
mos canit aut dicit/ ignarus eſt ⁊ indoct'/
ſermonē latinū ignorans: ac p hoc nullū
pſalmoꝝ habens intellectū; ¶ Hō ¶ Ita
eſt aīa, nō enī ſemp vniformis eſt impetrā
di modus. vt circa ſeculi principes aliqlit
eſt ſupi' declaratū. qd̄ ⁊ hugo de ſancto vi/
ctore lati' declarat. Et p ꝯpendio tria ſunt
que pcipue ꝯferūt ad inclinandū maioris
alicui' animū ⁊ fauorē illius pcurandū ad
ſuū ſubditū. ¶ Vnū eſt dū ſubdit' ipe illū
vehementer laudat ⁊ virtutes eius extollit
magnitudinē opulentiā. bonitatē manſue
tudinē. largitatē q̄ pdicat. Et p hunc mo/
dum oratio dirigitꝛ ad deū non expreſſe ali
quid ab eo petēdo. ſed tm̄modo pio ⁊ hu/
mili corde laudes eius depromēdo. puta
dicendo q̄ pi' q̄ magnific' q̄ manſuet' q̄
benign' es dn̄e ⁊ ſic de alijs eius infinitis
laudib'. ¶ Alterū eſt. dū illi/ aduerſarioꝝ
ſiue hominū ſiue demonū/ ꝯmemoratꝛ ty/
rānica crudelitas. per quem modū plures
orationes tradūtur in pſalterio. ¶ Tertiū
eſt dum is qui impetrare deſiderat/ ſuam
proteſtatꝛ miſeriā paupertatē ⁊ anguſtiam
ꝯmemorās ſe cū ſit debilis ⁊ imbecillis oī
ope omni ꝯſolatione deſtitutū: ⁊ hec eadē
aliqn̄ in alijs eſſe ꝯmemorat. ꝓpter qd̄ nul/
lum ſibi ab homine ſed a deo ſolo expectat
auxiliū. Et fit aliqn̄ hmōi oratio abſq̄ ex/
preſſa aliqua petitione/ nude ⁊ ſimpliciter
tales ⁊ ſilēs defectus ⁊ neceſſitates apien/
do. Et hoc vel q2 ſe indignū impetratione
iudicat. vel q2 ꝓpter eius magnitudinē ⁊ rē
deſideratā nō audet exprimere. ¶ Qui di/
ligenter ſcrutatꝛ ſcripturas/ nihil in eis in/
ueniet qd̄ nō ad alterū hoꝝ triū modoꝝ
orandi reduci poſſit. ¶ Sup quo adiun/ B
go q nec in orando ſemp vno mō diſponi
tur orantis affectio ſeu deſideriū. q̄nimo
multifarie variatꝛ ⁊ nihilominus manet re
cta ⁊ fructuoſa queadmodū ipa oratio. q̄
ad veritatē nihil aliud eſt q̄ humilis ⁊ de/
uota affectio in deū finaliter relata. ¶ Ali/
quādo igitꝛ ſiſtit affectio in quadā pfunda
reuerētia ⁊ ſubiectione ad deū. diuinam ex
vna pte ꝯſiderās altitudinē ⁊ ex alia miſe/
riam fragilitatis humane ſicut ſi aliq̄ hu/
milis pſona/ magnū aliquē impatorē ha/
beret obuiū/ mox ſe diligēter retraheret ⁊ p
funde inclinaret. tota q̄ tremebūda ſe quo
ad poſſet in ſuū cōtraheret locū. ¶ Plerū/
q̄ aūt affectio reſidet in timore. dū tremen
da dei iudicia pfunde ꝯſiderat. que aduer
ſus impios hʼ ⁊ apud inferos/ exercet. ſicut
cū princeps aliquis aduerſus ſuos ſeruito
res grauiter indignari pcipitꝛ. ceteri oēs cō
tremiſcūt etiā ſi nullius offenſe ſibi conſcij
ſint. ¶ Eſt ⁊ alius affectionis modus. qui
per ꝯſiderationē ꝓprioꝝ defectuū qb' nr̄is
virib' occurri non pōt. ſummā ſibi ſuadet
humilitatē. ¶ Surgit ⁊ aliqn̄ in affectiōe
motus vehemētis anguſtie atq̄ anxietatꝭ
nimie. dum ſe quis ppendēs vndiq̄ diſcri
minibus inuolutum ⁊ circūductum rema
net in ſeipo ſtupidus. neſciens quo diuer/
tat ⁊ qualiter effugiat. ¶ Erūpit etiam ali
qn̄ in affectu cordis motus quidā languo
ris qui ſermone exprimi neq̄t ſed ſuſpirijs
gemitib' ꝯtinuiſq̄ planctib' aut etiā ſubi
tis ⁊ grauib' clamorib' innoteſcit. ſicut de
pueris ⁊ beſtijs in tedio cōſtitutis ſuperi'
exemplificatū eſt. ¶ Ingeritur quandoq̄
affectui motus ruboris ⁊ verecūdie. dum
in mentē venit turpitudo ⁊ feditas ſui pec
cati. inſuper ⁊ ſua ingratitudo apud celeſtē
patrem ⁊ dominum. a quo tot ⁊ tanta be/
neficia percepta ſunt. ¶ Concipit etiam

aliquãdo affectus/odiũ quoddã ſuiipſius dũ quis ſuos miſerabiles defectus ⁊ caſus ꝯſiderans ſibiipſi diſplicet. ſeqꝫ abominat̃ et deteſtat̃. adeo ꝙ ad inſtar fetidi cadaueris ſibiipſi fiat intolerabilis. ¶ Format et aliqñ in ſeipo affectus/zelũ quedã et indignationẽ laudabilẽ aduerſus peccata ſua aut alioꝝ: ⁊ ob id ſeipm̃ ꝑ penitentiã pſeq̃tur ⁊ punit. ¶ Eſt ⁊ affectio qñqꝫ zelotypa circa ſe ⁊ alios. ex q̃ fit. vt ſtudioſe peccatorum diſcrimina ⁊ opportunitates deuitare conet̃ ⁊ quelibet ſalutis ſue aut aliene detrimenta repellere. ſicut vir zelans vxorẽ cautã adhibet cuſtodiã ne turpe aut ſuſpectum admittat ꝯſortium. ¶ Cõmouet̃ aliquando animus affectu quodã pietatis et cõpaſſionis ſeu miſeriꝯdie ad ſe vel ad alios. qui ſurgit plerũqꝫ ex ꝯmemoratione hũane fragilitatis parte ex vna: ⁊ periculorum quibꝫ omnes incũbimꝰ parte ex altera: vbi nihilominꝰ pauca vel nulla ex nobis para-
C ta ſunt remedia. ¶ Suſpendit̃ aliquando affectus in admiratione grandeꝫ. dum videlicet altitudinẽ diuitiarũ ſapiẽtie ⁊ ſcientie dei vel incõprehẽſibiliũ iudicioꝝ eius ad mentẽ reuocat̃. in tantũqꝫ aliquotiens hec meditatio mentem ad ſe aduocat ⁊ furſum rapit/ vt ſenſum ⁊ memoriã derelinq̃t et fiat velut deſipiens ⁊ inſana. ¶ Concipitur aliqñ in affectu motꝰ ſancte ꝯfidẽtie et bone ſpei in deũ ⁊ ſanctos: dũ ea pcipue beneficia ſue largitatis recogitant̃/ quibus nos adiuuãt ⁊ tuent̃. ¶ Accedit aliquãdo eiuſdẽ ex ſuoꝝ maleficioꝝ ꝯmemoratione penitẽtie ⁊ cõtritionis affectio. ¶ Superuenit etiã qñqꝫ in affectu motus cuiuſdã bone deſperationis dum cõſiderans ꝙ vana ſpes eſt hominis. in ſolũ deũ ſe ꝓiicit. eiqꝫ ſoli finaliter ⁊ principaliter inheret. ¶ Orit̃ qñqꝫ in affectu motꝰ horroris ⁊ abomiatõnis/ ſurgens ex ꝯſideratione vilitatis ⁊ turpitudinis peccati: quã turpitudinẽ facit h̃ affectio ꝑ os euomere ꝑ ſincerã ꝯfeſſioneꝫ. ¶ Subintrat qñqꝫ affectũ motus ſancti deſiderij vel ſancte cupiditatis/ veniẽs ex cõſideratione diuine pulcritudinis ⁊ excellentie glorie celeſtis: ad q̃m videndã ⁊ habendã/ totis aſpirat conatibꝫ. ¶ Ingredit̃ aliqñ mentẽ affectio quedã licite ſpũalis ⁊ ſobrie cuiuſdam ꝯplacentie: q̃m ſibi legitime ſuadet dum ſibi cõplacere ꝑpendit in deo dño ⁊ in gloria eius. inſuꝑ ⁊ in quibuſlibet ſuis operibꝫ. Que quideꝫ ſpũalis iocunditas aliquotiẽs in tantũ robur excreſcit vt verbis exprimi mime queat̃. ſed ſub ſignis quibuſdã ad extra prorũpit vtputa ſub iocũdis ſuſpirijs ⁊ gaudioſis ſingultibus. Vocatur aũt hec plerũqꝫ affectio mẽtis interna iubilatio ſeu exultatio. ¶ Exurgit aliquando affectio laudis. benedictionis ⁊ glorificationis/ ꝯmemorãdo dignitatem dei ineſtimabilẽ. ⁊ aduocando creaturas omnes vt laudent eum ⁊ exultent in noĩe ſancto eius. ¶ Adeſt etiam aliqñ affectus recreationis in diuinis beneficijs. q̃ modis innumeris in dies pcipimꝰ. ¶ Excitatur aliqñ affectus in feruorem diuini amoris ꝑ ꝯſideratione immẽſe ſue bonitatis. Et eſt altiſſima ꝑfectiſſima ⁊ digniſſima in ceteris affectionibꝫ. ad quã nihilominus tute ⁊ ꝑfecte hi ſoli pertingunt qui prius in ceteris exercitati ſunt quaſi per illas purgati ⁊ cõuenienter preparati. q̃m ſm̃ declarationeꝫ beati Berñ. per illas oſculamur pedes ⁊ manus. per hanc aũt ad oſculum oris accedimus. Hec ſiquideꝫ ſancta affectio mentẽ deo ſumme approximat et domeſticam facit ⁊ velut ſponſam ei copulat. ¶ Ex pluribꝫ iam dictis facile perpendes. cur ſimplices et illr̃ati laudabiliter et fructuoſe ſuadent̃ frequenter dicere orationes quas minime intelligunt. Hoc enĩ fit vel vt hoc agentes deum venerent̃ aut laudent. aut ei gratias pro beneficijs repẽdãt ſub ſanctis ⁊ ſecretis verbis per os ꝓpheta-
rum ⁊ ſanctoꝝ reuelatis. vel etiã vt eccleſie obediant aut ſuo ꝯfeſſori. Accedũt etiaꝫ et alie cauſe. quas perpẽdis adeſſe du꜡ hmõi orõnes deuote dicũtur. ¶ Aia. ✦ Declaraſti mihi iã o hõ q̃ꝫ plurimos mendicitatis modos. inſuꝑ ⁊ orandi ⁊ varios affectꝰ formandi/ doctrinã tradidiſti vtilẽ. nunc reſtat vt ex te audiaꝫ ſi quotidiana mihi erit aliqua vna orõ/ queſtꝰ ve vnus q̃tidianus apud oẽs ſanctos ſimul obſeruãdꝰ: q̃s etiã elemoſynas ero ĩ hoc q̃ſtu petitura: ¶ Hõ. ¶ Poteris aĩa in hoc modũ quẽlibet obſeruare, put tibi videt̃ magis opportunũ magiſqꝫ fructuoſum, ꝓ ꝯuenientia tempoꝝ ⁊ locoꝝ ⁊ neceſſitatũ quibꝫ eris obnoxia. vel altera quelibet ꝑſona pro qua orare voles ¶ Debes igitur/ toto ſtudio/ tota diligentia diſcere que ſint ſeptem dona gratie precipue in tuis orationibus petenda. puta vertutes theologice. fides ſpes caritas. et virtutes quatuor cardinales, temperãtia

prudentia fortitudo ⁊ iuſticia. que ſint in
ſup ſeptẽ ſpũſſancti dona. ſeptẽ beatitudi
nes. ſeptẽ petitiones in orõne dñica expſſe.
ſeptẽ mie opa ſpũalia ⁊ corpalia. decez pre
cepta legis. In his tua verſabit meditatõ
et ſm tuã opportunitatem aduerſus mor/
bos varios peccatoꝝ ⁊ piculoꝝ ⁊ tẽtatio/
num/quibꝫ te ſubiacere cognoſces/tuã for
mabis orationẽ. Diriges etiam frequẽter
oculũ tue ꝯſiderationis ad illa ſeptem ca/
pitalia vicia ad illos inſup multiplices de
fectus quos in adminiſtratione corpaliuz
ſenſuũ quotidie incurrimus. ⁊ ſic de alijs i
finitis miſerijs. ¶ Ad hec plenius cogno/
ſcenda ⁊ diſcernẽda confert plurimũ ſum/
ma viciorũ ⁊ virtutũ/qm quidã ſummam
regis appellant. ¶ Poteris pterea tuum
queſtũ diuidere in ſeptem ptes. ⁊ ſingulis
partibꝫ/ ſingulos deputare dies. Puta vt
ſingulis ſeptẽ dierũ. petitionem facias de
ſingulis ſeptẽ donoꝝ. ⁊ ita de alijs omni/
bus in orõne petendis poteris ordinare
et tibi quaſi legem regularẽ ad hoc ſtatue/
re. Et nihilominꝰ alijs vrgentibꝫ cauſis ex
traordinarie poteris ad alia petenda fre/
quenter conuerti. ¶ Sic etiam celeſtez ci
uitatem velut in ſeptẽ partes ſeu vicos di/
uidere. ⁊ per ſingulos illos vicos/ſingulis
ſeptẽ dierũ diſcurrere ⁊ te queſtuare. Sta/
tueſqꝫ in vico vno/ beatos angelos. i alio
ꝓhetas ⁊ patriarchas/ xpi adhuc venturi
pcones. ⁊ ſic de alijs. prout tibi tua deuo/
tio ſuadebit. ¶ Poteris etiam iuxta dierũ
ſolẽniũ exigentiã/recurſum ad xpm facere
eiuſqꝫ myſteria ꝯtemplari. ac etiaz ſancto
rum quoꝝ celebrant ſolẽnia. tuncqꝫ deuo/
tius ſolito eoꝝ implorare ſubſidia. eoſqꝫ
apud alios facere mediatores. ¶ Iam ita
qꝫ (o anima) abſqꝫ intermiſſione prolixe ſa
tis locuti ſumus. cõuenit vt finẽ ſermoni
tribuamus. cetera diebꝫ poſteris reſeruan/
tes. Nam etiã tempus adeſt/ vt ad queſtuz
te cõferas. quẽ vtiqꝫ practicãdo ſp in hoc
officio doctior fies. nõ modo in his de q̃/
bus exempla ſunt poſita paupertatũ modis
veꝝ etiam alijs innumeris erudita. Ita ſa
ne eſt ꝯmune prouerbiũ/ꝙ fabricando fa/
bri fimus. ¶ Anima ¶ Ita fiat vt ſuades
o homo. Statuã itaqꝫ in meipa certũ or/
dinem ad elemoſynã petendũ. measqꝫ pe/
titiones pro neceſſitatum occurrentiũ op/
portunitate conabor inſtruere. Nec tñ ti/
bi moleſtũ erit ſi nõ vniformẽ regulam in

meis obſeruabo depcationibꝫ. qm̃ abſqꝫ
ordine ⁊ menſura mihi mee inſurgũt pau
pertates ⁊ indigentie/pro quarũ exigentia
mee ſunt penitus orões inſtruende. Qui/
bus etiã/modus eſt nihilominꝰ adhiben/
dus. ſm qualitatẽ quibꝫ aut p quibꝫ meꝰ
eſt ſermo dirigẽdus. Ceterũ vbi me defice
re videbis atqꝫ torpeſcere/ velis obnixe p/
cor me dirigere. mihiqꝫ adeſſe cõſilio atqꝫ
auxilio. ¶ Homo ¶ Libenter id efficiã o
anima. Deus aũt tuus ſit auxiliator. detqꝫ
tibi bene ac prudenter orare. ita videlicet
vt ei grata ſis. et bene deſiderata quelibet
impetres Amen.

¶ Explicit prima pars.

¶ Sequitur ſecunda

in qua ꝯtinent diuerſe orões ⁊ meditatõ
nes anime deuote. ſm diuerſas materias.
que parũ aut nihil deſeruiunt/niſi iam de
uotioni totaliter mãcipatis ⁊ qui in ſeipis
expiunt affectiones virtutũ. inſup ⁊ dei vi
ſitationẽ cũ ꝯtemptu mũdi. ¶ Incipiunt
orões ⁊ meditationes deuote/circa orõ/
nem dñicã. Et primo ſup prima petitõne
eius, ſanctificet nomen tuũ.

Voluiſti dñe deꝰ omnipotẽs. vt
te orantes patrem appellemus
Hoc itaqꝫ ſuppoſito/te depcor
ſanctificet h̃ nomẽ ⁊ cõfirmet in
me. hoc eſt vt pſeuerãter tua ſim filia. Ali/
as eni qũo mihi pr̃ eris. ſi tua eẽ filia deſie/
ro. Mutuo ſe pfecto ponunt hec nõia. O
quãtũ detrimẽtũ eſt talẽ amittere prẽm. q̃
etiã ignominia illũ offendere vel ei nõ fui
re. ¶ Nũ queſo hũc videre potero prẽz in
ſuo palatio q̃ iam verſor in h̃ exilio miſerã
do. Nũ illa mihi reſeruata ſua hereditate/
potiar. Nũ ſtatuar in illa ſua aula regia im
periali palatio q̃ iam duriſſime ſum carce/
rata ⁊ varijs circũdata bellicis impugna/
tionibꝫ cum tñ ſim regis imo talis regis fi
lia. ¶ Quo auſu temerario genꝰ meũ. me
am nobilitatẽ obliuiſcar. Qua deniqꝫ in/
ſania/me velut ſcortuz corruptoribꝫ expo/
nam. corruptoribꝫ inq̃m totius caſtitatis
proditoribꝫ. aduerſarijs meis ⁊ pr̃is mei.
Quã pterea fiduciã debeo cõcipere confu
giendi ad talẽ patrẽ. tam opulentẽ tã ſapiẽ
tem tã benignũ. Conſiderer illũ interpel/
labo/q̃ prior me dilexit. nullis meiſqꝫ me/
ritis me ſuã filiã appellare dignatꝰ ẽ. ¶ Nõ
ſi illũ velut inobediens ⁊ pueria aliq̃tiens

offenderim. ſcio tñ ꝙ ꝑ peccato filie patri
pena ſufficiet exigua. ¶ Si ab eo panem
petiuero ad viuendū. nūquid indignāter
atqꝫ iracūde mihi porriget lapidē. aut pro
ouo ſcorpionez aut ꝑ piſce ſerpentē? Non
hec ꝑfecto faciet. quippe cuiꝰ hoc verbū eſt
et exemplū. qꝛ parētes carnales non hoc fi
lijs ſuis faciūt. q̄nimo ⁊ tam bonis ꝙ̄ ma-
lis bona tribuere ſoliti ſunt. Noſter igitur
pater/ ſpūm ſuū dabit petentibꝫ. ¶ Cū igi
tur te patrē nr̄m appellari mādaueris. fiat
vt iuſſiſti. Te igiť ꝑ hoc nomē cōteſtor. vt
illud in me ſanctificeť/ ita ne mentiar te pa
trem appellans. Nonne vtiqꝫ mendacij ar
guerer. ſi nō tua exn̄s filia/ te patrē appel-
larem? Hoc igiť te nūc peto ⁊ exoro ſpēali-
ter. vt tibi talis exiſtam qualē me tibi eē vo
les. Qđ ſi mihi negaueris cuz hoc veniret
tuo detrimēto. quid aliud mihi donabis?
Quis queſo pater/ ſue naturali filie talia
petenti denegabit? ¶ Verū etiā pater mi
cū tua ſim filia. meā oro cuſtodi caſtitatem
meūqꝫ honorē. Sic me include. tales ad-
hibe cuſtodes ne tui aduerſarij/ me valeāt
corrumpe. ꝙ qꝫ illos non audiā vel ad mi-
nus nō exaudiā. Recedite recedite amodo
infideles ⁊ petulantes inimici infernales
qui me vultis infamare. qui a me dedecus
atqꝫ cōuiciuz expoſcitis. Ignoratis vos q̄
et qualis ego ſim ⁊ cui vos loq̄mini? Ego
enim ſum filia ſummi regis veſtri iudicis.
qui vos ꝯdēnabit. Qua igiť p̄ſumptione
queritis illi ſuā ſurripere filiā? Nūquid vo
bis aures p̄beo auditrices? O turpiſſimi
viliſſimi horribiliſſimi hoſtes. nūquid vo
bis aſſentiaz qui eſtis fallaces ⁊ mendoſi?
Nūquid veſtro ſuaſu/ meuz patrē derelin-
quā/ mea fraudabor hereditate. ⁊ vobiſcū
meipam eternaliter ꝯdēnabo? Hoc profe-
cto nullo pacto faciā. Qđ ſi alias me nō in
feſtatā non dimiſeritis. mihiqꝫ vim facere
volueritis. ſcitis quid factura ſim. Adibo
certe patrē meū ⁊ ei rem inſinuabo. q̄ mihi
vtiqꝫ feret opem vt eruar a manibꝫ veſtris
ac deinceps grauiter vos puniet.

F. Meditatio et oratō

ſuper ſecūda petitione orationis domini-
ce Adueniat regnū tuum.

Excellenter in hoc ſuam ad me dile
ctionem declarauit meus pater ce-
leſtis. cum talem ac tantā dignita-
tem atqꝫ excellentiā/ mihi voluit indulgere
vt regnū quoddā eximiū intra me colloca-
uerit meo regimini deputatū. In quo ratō
velut dn̄a ac mgr̄a debet p̄ſidere. cetere au-
tem oēs vires ⁊ potētie illi parere ⁊ obſeq̄.
Sed ꝑfecto nimis expior verū eſſe qđ an-
tique dictū eſt. Vix ſine guerra erit qui ter
ram habet. Reuera regnū hoc de quo ſmo
cōtinue ⁊ inceſſanter ꝑſecutionem ⁊ impu
gnationē patiť. Nō eſt viciū aut peccatum
qđ non ipm hoſtiliter inuadat vnqꝫ oēm
faciat ad ingreſſum ꝑ ſenſuū quinqꝫ aditꝰ
vt illic domineť ⁊ imperet. Inſurgit ſupbia
cum clamore valido. ⁊ iactanter illic p̄ſu
mit dn̄ari. Inuidia ira ⁊ odiū conueniūt.
cum iuramēto affirmantes ſe illic manſio-
nem ac reſidentiam facturas. Accedit illa
torpens accedia. nullo pacto ad diſceſſum
ſuaſibilis. Gula fediſſima exercituz parat.
ſuamqꝫ illic vult inſtruere coquinā. Luxu
ria furit. ⁊ affirmat ꝙ regnū hoc p̄ſus cō-
ſumet. Auaricia cupida inſidioſe ſe inge-
rit. nec ſe hinc arbitrať depellendam. Atqꝫ
ita innumeri alij ſurgunt tirāni. qui nullo
ordine ſed horribili cōfuſione ſatagunt in
hoc regno dn̄ari. At ego/ illos repello. illoſ
abijcio. clamāsqꝫ ⁊ ſuſpirās proteſtor hoc
regnū mihi datū a patre meo. cū ſummuz
nefas eſſet tale traditamentū facere quo id
regnū ſuis pateret hoſtibꝫ. ¶ Sed heu q̄d
me aut meā eſtimāt potentia. que ſola ſine
viribꝫ ſum deficiens ⁊ miſera? Quid queſo
niſi a te patre meo adiuta aduerſus hoſtes
hos efficere valebo? Aderis igiť pater mi
in regno tuo. ⁊ quo maneat inuictū illi fe-
res p̄ſidiū. Tuuz profecto eſt. ipm tibi tue
qꝫ cuſtodie reſtituo. Ita ſane ⁊ nō alias in
me adueniet regnū tuū. ſempqꝫ remanebit
aliter illud cogar amittere a deuaſtante an
gelo. eritqꝫ in illo ſempiternus horror ⁊ et-
na confuſio.

Meditatio et oratō G.

ſuper tertia petitione orationis dominice
Fiat volūtas tua ſicut in celo.

Domine deus omnipotēs pr̄ opti
me qui es in celis fiat volūtas tua
ſicut in celo ⁊ in terra. Volūtas in
ꝙ̄ tua. qua ſm viam mādatoꝝ tuoꝝ vadā
ego debilis paupꝫ ⁊ miſera ad te potentiſſi-
mum. inſipientiſſima ad te ſapientiſſimū.
egrotiſſima ad te ſummū medicū ac ſalua-
torem. Et quomodo fiet iſtud domie. niſi
tua voluntas me ꝯduxerit ⁊ traxerit ad te.

Tū ergo ita velis: etiā velim nolim/tua vo
luntas fiat. Uidi ſepius dn̄e. q̄ pr̄ ducit ꝛ
trazit filiū debilē atq̄ ipotentē vel etiā ſto
lidū ad implēdū volūtatē pr̄nam. Ita q̄ſo
pr̄ me trahere digneris ad te. nō me dereli/
quas in manu mei cōſilij nec mee tradas
volūtati. imo dū oberrare a tramite virtu/
tis me videbis. retrahe me dn̄e deus velut
pauperē ſtolidā cecā atq̄ impotētē. ꝛ hoc
ſiue p tuas virgas aduerſitatis ſiue p dul/
corē pſpitatis. ſiue p occulte inſpiratōnis
inſtinctū a tua bonitate. ſiue p altā manū
tue ptātis. ſiue p bonoꝝ tuoꝝ angeloꝝ vel
etiā hominū miſteriū. ſiue p quēcūq̄ aliū
modū tibi placitū. Hoc tm̄ fac/ ne peā. q̄
q̄ tua de me ꝛ in me/ nō mea voluntas fiat
et impleat. Quid poſſet dn̄e cōuenientius
atq̄ humilius paup ceca aut ſtolida pete/
re a ſuo doctore ꝛ gubernatore: q̄ vt eam
nō pmittat ambulare ſm ſuā temerariam
intentionē in deſiderijs anime ſue.

Oratio eiuſdē con/

cernēs iterū hanc tertiā petitionē ex alia ſi
militudie/ſumpta ſup hoc verbo In cha/
mo et freno.

Hic dn̄e deus/tuus pheta: q̄ ho/
mo ꝯpat⁹ eſt iumētis inſipientib⁹
in quib⁹ nō eſt intellectus. Nō ſi ita eſt. di
rigas me dn̄e velut beſtiolā indomitā. que
nō pōt aut nō vult p ſeipam domari. imit/
tens frenū in os meū: aut alias me ligabis
prout mihi opus erit dulcib⁹ illis ac ſoli/
dis vinculis tuarū virtutū ꝛ pcipue funi/
culo triplici qui difficile rumpit: videlicet
fidei ſpei ꝛ caritatis. ¶ Auidū eſt dn̄e os
meū: impone ſibi tempantie ꝛ ſobrietatis
frenū. Indomita eſt lingua mea/diſcola ꝛ
vagabunda p multiloquiū ꝛ vanū: ꝯſtrin
ge illam freno ſilentij: atq̄ ita fac circa ſin/
gula membra mea. ¶ Et q̄ſuis frequen/
ter tuo ductui renitar/aliter aut alio volēs
ire q̄ tu impellas. ad modū equi laſciui q̄
ſibi dimiſſus frequenter impingeret. ne q̄/
ſo ppterea dn̄e ita contra me iraſcaris/vt p
indignatione me derelinquas ꝛ ſinas ſm
impetum ppꝛie inclinationis aut volunta
tis incedere. Ita eni mox impingerē ꝛ me
morti traderē doloroſe. more illorū quos
te dicis dimiſiſſe ire ſm deſideria cordis eo
rum: et atq̄ profecto illa diriſſima libertas:
longe q̄ eligibilior atq̄ ſuauior eſt tua ſer
uitus. tua q̄ ſubiectio.

Oratio ſuper hoc

verbo Sicut deſiderat ceru⁹ ad fontem.

O Fons vite dn̄e deus omnipotens
ego ſum illa paup laſſata. depulſa
et vexata/ que ad inſtar cerui deſi/
derat venire ꝛ reuerti ad te. vt ſit mihi re/
creatio cōtra nimiū calorē atq̄ ardentē ſi/
tim quā mihi illi infernales intulerūt ini/
mici/me per deſertū hui⁹ mundi continue
inſequentes/cum turba numeroſa canum
ferociſſimoꝝ mordētiū ꝛ lacerantiū. Qua
ppter vagabūda nō inueniēs requiē p hoc
deſertū diſcurro. Sunt aūt hi canes/cure
ille diuerſe ac ſolicitudines mūdane: q̄ va
rijs modis me mordēt ꝛ lacerāt. quib⁹ plu
rimū turbor ꝛ euagor in deſerto predicto/
nuſq̄ requiē inueniēs nec ampli⁹ reſpira/
re valeo niſi venero ad te qui es fons vite
et refugij locus. in quo mihi erit refugium
et ſecuritas.

Meditatio et oratō ·D·

diuiſa p partes ſup quarta petitione or̄is
dn̄ice. Panē nr̄m q̄tidianū da nob hodie.

P Aupi panē propter deū. Ego ſum
paup illa famelica/locata inter du
as menſas. quarū vna ē cibis hui⁹
mundi onuſta. quib⁹ quidē veſci poſſem.
ſed illos deteſtor ꝛ recuſo: altera bonis exu
berat ſpiritualib⁹ quib⁹ cum affluere deſi/
derem: minime pro voto illa conſequi va/
leo. Heu morieꝛ mi pater hec miſera fame
lica in tuo cōſpectu ac tuoꝝ omniū ſancto
rum in hac menſa bonis gratie ꝛ glorie re
ferta diſcūbentiū: vbi edūt ꝛ bibūt vſq̄ ad
ſatietatē: imo vſq̄ ad ſobriā ebrietatē. Nō
quidē ſum digna ſedere in hac menſa. nec
hoc requirere pſumo: ſed humiliter peto vt
de micis ꝛ reliquijs hui⁹ menſe magnifice
parū aliquid pcipere: quo aliquātulū refo
cillata/valeā famē ſitim q̄ meā ꝛ ſi non ad
plenū ſedare. Lego in euangelio de diuite
epulone qui grauiter de duricia atq̄ auari
cia arguit. q̄ imiſericorditer pauperē laza
rum a ſe repulit/ illi ſue menſe micas nec
volens tribuere. At ego ſum illa paup in/
firma mendica vlceribus ac vulnerib⁹ ple
na/diuerſorū vicioꝝ: que vr̄is aſſum in cō
ſpectib⁹. ¶ O ſancti ꝛ ſancte dei oēs in ve/
ſtris ianuis clamo ſuſpirans. ꝛ peto de mi/
cis vr̄is ne queſo moleſte feratis: ꝛ more il
lius diuitis reprobi/ne me imiſericorditer

tractetis. Abſit a vobis hoc improperiuꝫ: abſit vt in tam pijs ac magnificis cordib9 tanta inueniat̃ inhumanitas. pſertim cuꝫ ſine vllo veſtro detrimẽto ac ſine vlla dimi nutione id facere poteritis. Mementote vos aliquotiẽs ab hac mẽſa fuiſſe alienos: et nihilomin9 tũc ex ea paſci libenter volui ſtis. Ita igit̃ ꝛ nũc mihi facite que vobis fieri tũc voluiſtis. Veſtra quidẽ ſoror ſuꝫ: et ſi in humilẽ ſtatũ deiecta. etſi in exilio. ꝛ ſi in carcere etſi in miſeria ꝛ paupꝫtate maxi ma ꝯſtituta. Ne igit̃ me fame ꝑire ſinatis in ꝯſpectu veſtroꝝ ꝛ quidẽ pijſſimoꝝ ocu loꝝ veſtroꝝ: ꝛ in tanta plenitudine ſpũa lium alimẽtoꝝ. Sũ ego heu deterioris cõ ditõnis ꝛ magis repellẽda. ꝙ̃ catellus qui vel de reliquijs dñi ſui ſinit̃ refici. Fateor quippe me ꝑ peccatũ factã etiaꝫ cane dete riorẽ: maneo tñ ſꝑ naturali cõditione/ vr̃a ſoror. Ne igit̃ tam graui aĩo/ meũ peccatũ feretis. qḋ vtiꝙ nunc mihi odio eſt atꝙ a meo repello conſortio. quin poti9 ad id qḋ naturali ꝯditione vobis tã de ꝓpinquo iũ ctũ eſt ꝯpatiẽdo/ veſtros inclinabitis ani mos. ¶ Scḋa pars. Verũ fateor me oĩ iure ꝛ ob mea maleficia carceri digne man cipatã; ſed heu quis tã ſeuer9 iudex tã ꝙ̃ ſe uus/ qui captiuũ adhuc indemnatũ/ fame perire ꝑmittat: ꝛ petenti nõ porrigat panẽ. Qui etiã eſſent illi cõſiliarij aut officiales adeo impij ꝛ agreſtes qui hoc tolerarent aut ſuaderent: ꝗnimo etiã dãnatis ad car cerẽ ꝑpetuũ/ miniſtrant̃ aliquotiẽs pitan tie ſpeciales ꝛ ꝑcipue in magnis ſolẽnitati bus. Nunc autem credo ꝛ certitudinaliter ſcio. ꝙ quãtũlibet ſim incarcerata ꝛ graui bus oppreſſa criminib9: mitior tamẽ eſt et ad miſerandũ pronior veſtra curia ꝙ̃ que libet alia iudicis aut p̃lati cuiuſcũꝙ mor talis. ¶ Tercia pars. Ego ſum pauper il la filia/ elongata que partẽ paterne heredi tatis me ꝯtingentẽ dilapidaui: que in exte ra regione/ fame morior. ꝛ vrgente fameli ca rabie. volo frequenter implere ventrem porcoꝝ pabulis: hoc eſt prauis hui9 mun di voluptatib9 quas ſepe nec conſequi va leo: Sed ꝛ ne cõſequar opto ꝛ oro: ſciens ꝙ cibus ille minime ſatietatẽ afferret: imo amplius faceret eſurire: tandẽꝙ perimeret. Quid igitur faciã. Certe ſcio. Animaduer to in domo patris mei ꝙ̃ plurimos eſſe ſer uitores qui pane veſcũt̃ abundãter. Sur gam igitur de ſtercore ꝛ fouea in qua iaceo: et ibo ad patrẽ meum ꝛ dicam ei. Peccaui in celum ꝛ in te. non ſum digna tua dici fi lia: fac me ſicut vnã ex ancillis tuis aut pe diſſequis. Auditu autẽ didici imo aliquo tiens viſu/ ꝙ ipſe eſt mitiſſimus ꝛ miſericor diſſimus: atꝙ ita nec me venientem repel let. imo in priſtinã reſtituet dignitatẽ: ꝛ tã ꝙ̃ filiã ſuam denuo ſuſcipiet educandam. Heu quotiens ꝛ ꝙ̃ diu conor ad patrẽ me um pro pane obtinendo reuerti. nec tamẽ valeo: quoniã tali ac tã miſerabili fame ſuꝫ afflicta. vt virib9 penitus deſtituta neque am exurgere ꝛ moueri de hac infelici extra nea regione. in quã incõſulte me intruſi. ni ſi aduenerit aliquis qui mihi manũ porri gat ꝛ ferat auxiliũ ꝛ conſolationẽ ad me ſu ſtinendũ ꝛ dirigendum in via ne deficiam. Vos igitur depcor ſancti dei omnes/ ade ſtote mihi ꝛ ferte opem: vt hinc egrediar. ſi ne deuio ſine offendiculo ad domũ patris mei ꝑfectura ꝛ refectura. ¶ Quarta pars. O me miſerabilẽ infelicem. vilem. fedam. deo ꝛ mundo odioſam: qua temeritate aut p̃ſumptione patrẽ illum mitiſſimũ ꝛ miſe ricordiſſimũ audebo conſpicere/ quẽ adeo contempſi ꝛ dehonoraui: Qualiter aderit mihi lingua ad aliquid ab eo poſtulandũ: Preſertim cũ iam illos temerarios conat9 meos expleuerim. meꝙ ꝯſtituerim ꝛ feda uerim cũ inimicis p̃fati mei patris: Unde nõ iniuria/ ſibi facta ſum penitus odioſa. Nunc igitur cũ melius nõ poſſum/ reuer tar ad illuꝫ quẽ tam grauiter offendi. Dic mihi miſera ꝛ inuerecũda. qua fronte h̃ au debis attẽptare: quo pacto p̃ſumes poſtu lare panẽ ad manducandũ cui potius de bentur verbera ꝙ̃ paſtus: Verũ etſi ita ſit. nec p̃terꝙ̃ penã ꝛ tormenta meruerim: tantã nihilomin9 illius ad quẽ reuerti pro pono/ miaꝫ eſſe cognoſco: vt me ad id faci endũ vocare dignet̃ ꝛ cõmonere. quãtũcũ ꝙ etiã eũ offenderim atꝙ deſpexerim. Ur gent inſuꝑ ad hoc ꝛ impellunt famelica ra bies: ꝛ extrema neceſſitas. Audiuit eni de9 depcationẽ etiã legionis demonũ quando petiuerũt mitti in porcos: multo minus ꝛ ego diffidam exaudiri.

Hic loquitur ani mã quaſi exaudita ꝛ conſecuta/ ſpiritalem conſolationem.

Gratias ago tibi pater dulciſſime ꝓ pter pitantiã nunc a te ſuſceptam,

O q̄ ſapida eſt. q̄ ſuauis ⁊ bona. q̄ nutri
tiua. Nup famelica rabies/oīa mēbra mea
torquebat. Aures interibāt in auditu va/
nitatū ſeculi. ardebat lingua puerſis ſmo/
nibus. oculi vanis aſpectibꝫ deffluebant.
Os turpi vileſcebat guſtu. tactus pbrauo
luptate fedabat. O q̄ ſubito euanuerunt
a me hec oīa pniciosa deſideria ad pñtiaꝫ
dulcedinis cibi illius quē miſiſti deſuper.
Da mihi dñe ſemp hūc cibū. quo refectus
abiiciā ⁊ faſtidiā venenoſum ac mortiferū
huiꝰ mūdi cibū. O dñe deus q̄ ſubito mi/
hi facile factū eſt his carere. imo ɔtēnere q̄
prius deſiderabā. quoniā bonitas huiꝰ ſpi
ritualis cibi/facit omnia mūdana arbitra
ri velut ſtercora. ⁊ abominationi peniꝰ ha
beri. Concede dñe vt hec diſpoſitio diuti
us in me pmaneat. Ita ſaue iocunda eſſeꝫ
et beata. Sed heu ego miſera cito nimis
hunc guſtū ⁊ ſaporē amitto. quoniā nō de
bitam adhibeo diligentiā ⁊ p hac mortali
vita. me fateor indignam ad perpetuaꝫ at
q̄ hereditariam illius poſſeſſionem. Un/
de me penitus tue mīe ſubmitto.

·I· Meditatio et oratō

ſup quinta petitione orationis dñice. Di/
mitte nobis debita noſtra ſicut ⁊ nos ⁊c.

Obligata ſum plurimū. Surgitq̄
obligatio hec ex fatuis cōmerciis
et cōtractibꝫ cū demone in foro hu
ius ſeculi initis. cū pro momētanea vani/
tate breuiſſimaq̄ ac feda voluptate. ad et/
nam dānationē me aſtrinxi. nec habeo heu
vnde pſoluā. cū ſim paup ⁊ omni ſubſtan/
tia fraudata p infortunatū ictum peccati.
Quo igitur ibo. quo diuertam. Ad meū
certe reuertar patrem eūq̄ depcabor vt me
ab hoc graui debito abſoluat. Et ne repul
ſam patiar/ ei ſuas deferam lr̄as. a ſuis ſe/
cretariis ⁊ euangeliſtis conſignatas. His
obteſtabor ipſum me debere peniꝰ abſol/
uere. Siquidē he lr̄e cōtinent vt ſi dimiſe
rimus aliis ⁊ nobis ipſe dimittet. Et ego
ex nūc omnibꝫ dimitto ſicut ipē dimitti iu
bet. Oportet igitur vt ⁊ ipē mihi dimittat.
Etſi forſan ipē vel alter q̄libet mihi ob/
ſecerit. q̄ nō integraliter dimitto. aut ſince
re aut eo corde quo debeo. Rñdeo mihi ſal
tem adeſſe deſideriuꝫ dimittēdi ſub modo
et forma quibꝫ ipē hoc fieri vult ⁊ iubet. et
hoc vtiq̄ ſatis eſt. Ita enī et mihi ſufficit
vt deus mihi cōdonet. hoc eſt vt ſit ei deſi/
deriū mihi et integro ɔdonādi queadmo/
dū ⁊ mihi eſt. qm̄ ſi hmōi ſuū fuerit deſide
riū/infallibiliter ita fiet. Ex nūc igiꝛ mi/
hi bñ erit/dū q̄ſq̄s apud me debitū qōcun
q̄ ɔtrahet iniuriā mihi aliquaꝫ irrogans
aut cōuiciū dicēs. Preſertim dū hoc pter
meā culpā accidet. ⁊ mox illi ɔdonabo. per
hoc enī mihi tutꝰ parabiꝛ aditꝰ apud deum
pro ɔdonatōe oīm meoꝝ debitoꝝ. Nō q̄
dem q̄ alios in me peccare libeat/q̄q̄ deū
nō vxorē et eis debita ɔdonet. mihi enī p/
pria peccata ſatis oneri ſunt preter hoc q̄
aliis ad peccandū ſim occaſio aut pro eis
me ɔdemnē. Sed cum aliter occurre non
poſſim. mihi conuenit alterius peccato ad
meā vtilitatē bene vti.

Oratio et medita/ ·K·

tio ſup ſexta petitione oronis dñice. Et ne
nos inducas in tentationem.

Quis heu ɔſolabiꝛ hāc deſolatam
hāc mille laq̄is circūductā ac in va
rias tentatōes pcipitatā. in via hac in qua
picula ſibi imminēt inumera/ tā ab inimi
cis q̄ nūc in apto ſe exhibent vim inferen/
tes. nunc in inſidiis/ſuis fraudulentiis me
morti tradere moliunꝛ. q̄ etiaꝫ a via ipa q̄
lubrica eſt ⁊ tendēs in decliue. inſup ⁊ ob/
ſcura plenaq̄ antris ⁊ ſerpētibꝫ. Quis igi
tur hinc me liberabit ⁊ cōducet ne in aliq̄
iſtaꝝ tētationū incidā. Nemo pfecto niſi
tu meus pater ac tuus bonꝰ ſpūs q̄ me de/
ducet i terrā rectā. qui vndiq̄ laq̄os inimi
ci diſſolueris et illuminabitis meas tene/
bras. meoſq̄ pedes ſtabilietis.

Meditatio et oratō ·L·

ſuper ſeptima petitione orationis domini
ce. Sed libera nos a malo.

Exprimi nō poteſt malū quo ſuꝫ ir
retita. ac etiā neceſſitas que me an
git quotidie. Multis modis ſub/
dita ſum legi peccati qꝺ ſine lege ē. agitq̄
frequēter vt malū qꝺ nolo id faciā. Quot
mihi inſurgūt motꝰ mali horis ſingul/ q̄s
minime vitare poſſum. nunc temerarie de
alio iudicium ferēdo. nūc dolēdo de bono
ipſiꝰ. nūc de malo exultādo. nunc meipam
plꝰ debito extollēdo ⁊ mihi ɔplacēdo. nūc
iraſcendo aut dedignando. nunc vana lo/
quendo. nūc leuiter aſſerendo. nunc inde/
uote orādo. nunc comedēdo ⁊ bibēdo. nūc
in aſpectu. nunc in auditu. nunc in tactu.

Te igitur exoro dulciſſime pater celeſtis :
vt me a tali malo liberes. vt tandem a ma/
gno illo malo qđ omne malum ſuperat in
horrore ꝛ anguſtia morte. ſ. perpetua imu/
nis euadam ac libera :-

Oratio ad bonum
angelū ſuū ꝛ ad reliquos oēs ꝑ mediū ei⁹.
plures continens partes :-

Glorioſe angele dei qui vnus es ex
inclitis pricipibꝫ ciuitatis celeſtis
cuius cuſtodie diuina bonitate ac
pia ordinatione cōmiſſa ſum/ꝑ eundē diri
genda ac ꝓtegenda. inſuꝑ ꝛ iuuāda ad in/
greſſum dicte ciuitatis bn̄ viuendo ac deo
parendo ꝛ ſeruiēdo. hoc die ꝛ hac hora me
grandis vrget neceſſitas ad te recurrere. H̄
profecto bene ꝑpendis ꝛ agnoſcis. Aſſum
ego tua pauꝑ ceca/in ꝓfundis ꝯcluſa tene
bris hui⁹ inferioris carceris. in quo nihil ē
luminis ſpūalis ad ꝯgnoſcēdū bona glo/
rie celeſtis. ꝛ id parū claritatis qđ illic eſſe
poteſt/in me eſt obuolutū ꝛ circūductū fu
mis ac tenebroſis nebulis. de turpi ſceno
ac lutoſis paludibꝫ fetidoꝝ mee carnalita/
tis deſideriorꝝ ac terrenarū cogitationum
eleuatis. Quāobrē incedere neſcio ꝑ vias
rectas in vicos celeſtis ciuitatis/vbi mihi
mēdicare incūbit ꝛ elemoſinas meas pete/
re. niſi ab alio ducta vel alit̄ illumiāta. Te
igit̄ ꝓcor dux fidelis appꝛhende manū hui⁹
tue excecate. deduc eā ꝑ vicū magnū ꝑadi/
ſi diſcurrēdo hoſtiatim. vbi valeam clama
re. aduocare. gemere. flere. auxiliū implora
re. ꝛ pauperi elemoſinā petere ꝓpter deum.
Vere pauꝑ eſt qui penit⁹ viſu caret. quiqꝫ
panē ſibi lucrifacere nō pōt. Trahe me q̄/
ſo ſpēalr̄ apud tuos ꝯſodales / ceteros an/
gelos tuos amicos ꝛ domeſticos. vtiqꝫ ꝑ/
diuites ꝛ grē bonis refertos. Exhibe illis
hāc mēdicā miſerabilē/ ad elemoſinā ꝑci/
piendā. Cū gaudio eni recipiēda eſt. eſt eī
hec peccatrix q̄ vult conuerti vt dicit ſalua
tor xp̄s. Ne ꝑdas igit̄ hoc gaudiū. qđ vtiqꝫ
ꝑderes ſi ab hac mea ꝯuerſione recederē ꝑ
defectū victus quē nō niſi meo queſtu ꝯſe
qui poſſuꝫ. Ne igit̄ me derelinqs ne ħ mi/
hi recuſes fidelis cuſtos. Quis te pluries ꝑ
nipēderim male iurādo aut agēdo in con
ſpectu oculoꝝ tuoꝝ qđ nec facere debuiſſē
in ꝯſpectu ſcurre alicui⁹ aut viliſſimi alte/
ri⁹ hoīs. Cōdona mihi q̄ſo rurſus meā in/
ſipiētiā meoſqꝫ exceſſus. Sū fateor ſtoli/
da deſes ac ꝑſumptuoſa. Noſti hoc. ꝛ ideo
tue cuſtodie relicta ſum. ſicut egrota medi/
co. ſicut ceca duci. ſicut ſtolida et frenetica
ſuo gubernatori. Ideoqꝫ neceſſe eſt vt me
ſupportes in meis defectibꝫ. alias eni inde
ſinēter nec ſcirē nec poſſem abſqꝫ errore de
uio mēdicare ꝛ vitā meā queſtuare. Quo
cūqꝫ ꝑgo aut ducor/illic multū obſcure cō
ſpicio inclitā illā ciuitatē celeſtē. de q̄ tam
glorioſa dicta ſunt. Illic velut in vmbra/
culo proſpicio nouē angeloꝝ ordines/pa
triarchas/ꝓphetas/apl'os/martyres. cōfeſ/
ſores ꝛ virgines. ꝛ ſuper omnes ihm xp̄m
glorioſamqꝫ eius matrē atqꝫ ita ſum abun
danter munita ad ꝑcipiendū elemoſynas
copioſas. Te igit̄ depcor amantiſſime cō/
ductor qui me illuc ꝑduxiſti. vt ꝓ cōditio/
ne mearū neceſſitatū ab vnoquoqꝫ petam
ſm̄ dona ꝛ gratias quibꝫ abūdanti⁹ afflu/
unt. Da mihi aditū. ꝯforta me ꝛ doce me
petere. Erubeſco plurimū ac vereor ꝯpare
re ſed ꝓ certo neceſſitas frangit legē. Ex ꝓ/
cepto etiā mihi hoc facere incūbit. vt pul/
ſem. vt petā. nec recedā quātūcūqꝫ repulſa
donec aliquid accipiā. Ita igit̄ faciā :-

Loquitur anima
quaſi in ꝑadiſuꝫ ducta. Oro ad ſeraphin :

Vos ſeraphin qui placido igne di/
uini amoris incēſi eſtis mittite mi
hi ꝑuā aliquā ſcintillā hui⁹ ignis.
Mittite inqꝫ i cor meū penit⁹ gelidū. vt pa
rū ad diuinū amorē incaleſcat. Per hoc eī
vobis nihil deperiet. Aut certe me vobis
tam ꝓximā faciatis. vt hinc excaleſcā. Co/
pioſa eſt apud me materia ad hūc ignē cō/
ſtruendū. Affluūt eī diuina beneficia. In/
ſuꝑ ꝛ mea peccata. que ſimul iuncta/in me
ipa nutrire deberēt maximū aliqđ incendi
um. Verū. frigiditas negligentie/ adeo ꝓ/
ualuit in me. vt vix aliquid incendi poſſit
Ne igit̄ mihi tam alieni ſitis quin parum
aliquid veſtri ignis ad me incēdēdā meqꝫ
inde purgandā ꝯſpiteris. ſic olim Iſaie fa/
ctū eſſe ꝯſtat. Ad cherubin. Vos igitur
cherubin in quibꝫ eſt plenitudo ſcientie et
ſapientie. erudite hāc ſtolidā indoctā. que
frequēter iudicat malū bonū. ꝛ bonū malū
que ſemꝑ inter laqueos ꝛ trāſit⁹ ꝑiculoſos
inimicoꝝ verſat̄. Date mihi clare noticiā
qua valeaꝫ hmōi ꝑicula declinare ꝛ abſqꝫ
offendiculo incedere/ ꝑ vias rectas. inſuꝑ
et deuꝫ abſqꝫ errore ꝛ me abſqꝫ inordinato

fauoꝛe cognoſcere. vt clare ꝛ ſincere diſcer/
nam magna illa p̄mia mihi repromiſſa ꝑ/
te ex vna. hoꝛrendaq̄ illius ignis gehenne
toꝛmenta mihi cōminata parte ex altera.
Que vtiq̄ ſi diligenter ꝛ viuaciter añ ocu
los ponerē/ ſimul cū̄ breuitate manſionis
mee in hoc moꝛtali coꝛpe: nūq̄ peccatum
admitterem. ¶ Ad thronos. Uos throni
in quibꝫ propter profundā humilitatē ac
p̄cipuā reuerentiā que in vobis eſt ad ip̄m
requieſcit ac reſidet deus. inſup ꝛ ſua iudi/
cia exercet ſicut iudex in ſuo throno. impe/
trate mihi illā humilitatē/ illāq̄ ad deū̄ re/
uerentiā. per quā ſe dignet̄ in me collocare
et requieſcere. Ad hoc eni creata ſum. ꝛ hoc
ſic vtiq̄ obtinebo/ ſi vobis in hoc fuero cō
foꝛmis ſicut ꝛ ip̄e repromiſit. ¶ Ad dñati
ones. Uos dñationes impetrate mihi pre
coꝛ plenū̄ dominiū̄ ſup coꝛpus meū̄. ita vt
in nullo me ſue ſubiectioni reddat obnoxi
am. ¶ Ad principatus. Uos principat᷒
reddite me ſubiectam ſublimioꝛibꝫ p̄rāti/
bus. abſq̄ murmure abſq̄ rebellione abſ/
q̄ detractione. ¶ Ad poteſtates. Uos po/
teſtates eripite me ab aduerſarijs meis om
nibus. quibꝫ vtiq̄ talis eſt poteſtas. cui nō
eſt aliqua ꝯpabilis ſup terrā. ¶ Ad virtu/
tes. Uos virtutes facite intra me miracu/
la. me ꝑ peccatū̄ moꝛtuā reſuſcitātes ꝛ infir
mam ſanātes. Cum excecata fuero/ viſum
reſtituite. cum obſurdata/ reddite auditū̄
et ſic de alijs ꝛ ſi quid moꝛtiferum aut vene
noſum bibero. ſ. per malum cogitatū̄ aut
prauā delectationē/ facite vt mihi non no/
ceat ꝑ ꝯſenſum. Sunt hec ꝑfecto preclara
miracula longeq̄ viſibilibus preclarioꝛa.
¶ Ad archangelos. Uos archangeli. nū̄/
ciate mihi quātū̄ opus ē/ ſublime fidei my
ſteriū̄. ꝛ quo a me vel ab alijs ꝑ me inſtruē
dis in maioꝛi veneratōne habeatur. obſcu
ras ſacre ſcripture ſn̄ias elucidate. Et ſpēa
liter tu ſancte gabriel/ per ſanctā inſpiratio
nem mihi denuncies rumoꝛes placitos. ſi
cut feciſti beate marie matri dñi ꝛ zacharie
Et tu inſup ſancte michael qui es cuſtos
et princeps eccleſie. qui viciſti draconem/
hoſtem ſcꝫ infernalē. qui p̄ſentas aīas ante
conſpectum dei/ ꝛ impetras eccleſie pacem
tene ſemp illū̄ inimicū̄ in tuis vinculis ne
nocere poſſit. ꝛ me in deceſſu ab hoc ſecu/
lo ante conſpectū̄ dñi p̄ntata in eterna glo
ria. ¶ Ad angelos. Uos angeli nunciate
mihi/ quelibet dietim cognitu et factu op/
poꝛtuna pro meriti quibuſlibet alijs. pre
dicando exhoꝛtando vel aliud quodlibet
exercendo. ponite in oꝛe meo verba ſancta
et ſalutaria que ſint ad edificationem meā
et alioꝛuꝫ. nec aliqua fallacia aut verſucia
quecū̄q̄ valeat preualere. In triſticia que
non eſt ſ̄m deum afferte conſolationē. in
deſolatione me confoꝛtate de erroꝛe me re/
uocate. Emollite coꝛ durum/ deuotionis
aridum lacrimis rigate. mentis illumina/
te tenebras. In laudibꝫ dei mihi ſitis co/
mites. in exceſſu me reprimite. in bn̄ factis
roboꝛate. aduerſus om̄es aduerſarios me
os adiuuate. humiliate me in proſperis. ex
tollite in aduerſis. in mea paupꝫtate ꝓ me
q̄ſtuate. in infirmitate ſanate. in hoꝛa moꝛ
tis me viſitate. auiſate. excuſate. liberate.
ſaluate. Sunt hec veſtra officia ſ̄m verita
tem hiſtoꝛie ac ſcripture ſacre. Speciali/
ter tu raphael ſancte. deduc me per viā bo/
nam. ſicut duxiſti tobiam iunioꝛem. et per
te talis mihi accedat profectus. qualis per
tuum ſapientiſſimū̄ conſiliū̄/ acceſſit patri
eius ꝛ vxoꝛi ſue ſare.

Oratio ad omnes

ſanctos. Continet plures partes.

Non poterit queſo inuenire ſubſi
dium refugiū̄ aut mīam hec paup
cula miſerabilis aīa apud tot prin
cipes opulentiſſimos ac potentiſſimos in
felici patria. in vrbe beata. in loco totius
amenitatis ꝛ ſupabū̄dantie. in tēplo pieta
tis ꝛ caritatis regnantes? Quādiu queſo
clamabo ꝛ eiulabo ad coꝝ oſtia petēs pau
peri panem propter deum. ꝛ nemo aduer/
tet? Quādiu viciſſim diſcurrā ꝛ procū̄baꝫ
ad pedes coꝝ. ꝛ nemo ſuccurret? O paup/
cula deſolata vbi pro dei reuerentia profi/
cies. ſi hic repulſam paſſa es ſi hic mīaꝫ nō
es ꝯſecuta? Si hic elemoſinā gr̄e ꝛ indul/
gentie non impetres. q̄s alibi te ſuſcipiet?
O felices o glorioſi ſancti ꝛ ſancte dei oēs
totiēs audiui magnū̄ illū̄ amoꝛē ac fauoꝛē
ꝯmēdari/ quem geritis ad paupes ꝛ miſe/
ros atq̄ indigētes peccatoꝛes. inſup ꝛ illā
veſtroꝝ donoꝝ largitatē ꝛ ſupabū̄dantiā
elemoſinarū̄. Heu ero ego omnibꝫ alijs in
felicioꝛ. deſpectioꝛ. indignioꝛ. magiſq̄ re/
iecta? Deficiet hec propter me vr̄a ꝯmen/
datio? Ceſſabit fons ille vr̄e clemētie ma/
nare. ne ſola ego bibā? Claudent̄ mihi ve/
ſtre ſupplici/ man᷒ veſtre. que ceteris oibꝫ

aperte ſunt? Veſter ꝑfecto theſaurus ꝓp̄t
me minime decreſceret. Non aderit quiſq̄ʒ ex
vobis qui ſuſcipiat hanc paupculam alie
nam ſub ſuo ſaluo ꝯductu que dietim peri
clitari minatur? Non erit qui ex ꝯpaſſione
vel hoſpitē colligat. aut velut vnā ex mini
mis ancillis ſue familie dignetur aſcribere
Satis profecto mihi eſſet ſi ex his vel vnꝰ
me benigne ſuſciperet. ⁊ inter ſuos vltimam
ſtatueret. Nō ſi in ceteris inuenta ſim vi-
liſſima indigniſſima infeliciſſima. grauiꝰ
q̄ʒ ceteris exceſſerim. eo magis veſtrā meis
precibus inclinabitis miam. ſciētes ꝙ his
nō opus eſt mia qui carent miſeria. Scio
quippe ab altero veſtrū eē dictum. ꝙ vbi
abundauit delictū/ ſupabundauit ⁊ gratia
Si me a pedibꝫ veſtris indignāter abijci-
tis aīaduertite que me velitis eſſe facturā.
inſtruite me quo proficiſcar miam repertu
ra. Scio veraciter nō alibi hoc futurum.
Quo igitur diuertā? Incidam in deſpera
tionem? Abſit hoc. Mandatuʒ enī accepi
ſm̄ doctrinas veſtras. etiam vſq̄ʒ ad nouiſ
ſimū mortis ſuſpiriū/ ſpem haberi debere
Certiſſime enī tenete ⁊ credite me a vobis
nō diſceſſurā/ etiā totiens quotiens repul-
ſam. donec a vobis aliquid elemoſyne pro
mea pauptate ſuſtentanda pcepero. Nō ſi
languere aut male pire cogar hoc corā ve-
ſtris oculꝰ faciā. vr̄is aduoluta pedibꝫ cla-
mans ac veſtrū implorans auxiliuʒ. Poſ-
ſet ne hoc veſtra benignitas admittere. ve-
ſtra clementia ⁊ humanitas? eſtimo vtiq̄ʒ
ꝙ nō. Cōmemorate vos glorioſi ſancti
nō ad veſtrā verecūdiā loquor ſed ad meā
ingentē neceſſitatem. ꝯmemorate inq̄m ꝙ
meas ptes aliqn̄ geſſiſtis. Suʒ q̄ppe nūc
in eo carcere in eo exilio in ea pauptatis re
gione. vbi dū fuiſtis voluiſtis vtiq̄ʒ liben-
ter aliūde iuuari. aliūde ꝯfortari. Id ergo
et vos nūc mihi facite qḋ tunc vobis fieri
deſiderabatis. Illā diſtribuite mihi gr̄am
que ex gr̄a vobis pridē donata eſt. Nō ſi
alter vr̄m mihi iproperet ⁊ dicat me longe
plus fedatā ⁊ ꝓfundatā in ſceno peccati q̄ʒ
fuerint illi glorioſi ſancti. fateor ꝑfecto ita
eſſe. Sed vn̄ hoc eis? Nō niſi ex gr̄a indul-
tū eſt. Ex eadē q̄ppe maſſa peccati mecū ex
titere. ꝓni ad malū ab adoleſcētia ſua. niſi
ſupabūdāti mia dei fuiſſent p̄ſeruati aut li
berati. Et exinde magis obligant̄ ad gr̄aʒ
impēdendā vt illā eo liberaliꝰ diſtribuant
quo largius ⁊ copioſius acceperūt.

Vos quidē eſtis in ſumma proſpita-
te in honore atq̄ʒ felicitate. Non inui
dens loquor imo veraciter hic plurimum
gaudeo. Sed quid factura ē illa veſtra ſo-
ror miſera. degens hic deorſum in tāta mi
ſeria ⁊ tanta neceſſitate? Mire durum eſſet
cor veſtrū atq̄ʒ innaturale nimiuʒ/ ſi illam
perire ſineretis aut a canibꝫ infernalibꝫ q̄-
bus vndiq̄ʒ vallata eſt deuorari. preſertim
cū occurrere valeatis. ⁊ ad vos exclamo et
extendo manus. lacrimis vndiq̄ʒ ꝑfuſa ve
ſtrum petens auxiliū. Nō peto vr̄am glori
am aut veſtras diuitias. Eripite me a mor
te. ⁊ mihi ſatis eſt. Nō ſi veſtraʒ ſororē hec
vos depcantem repuleritis. q̄m queſo au-
dietis aut cui alteri benefacietis.

Si meā miſeriā ⁊ pauptatē nō digna-
bimini reſpicere. ſaltē obedietis deo
ſummo veſtro regi atq̄ʒ imparatori. Is fecit
et inſtituit vos in ſuos elemoſinarios. qui
bus incūbit indigentibꝫ neceſſaria impti-
ri. Specialiter te virgo glorioſa inſtituit
theſaurariā gratie. matrē miſcdie nutriceʒ
orphanoꝝ. deſolatoꝝ ꝯſolatricē. aduoca-
tam ⁊ cōſultricē. Ad te igit̄ confugio. te re-
quiro ꝑ iſtoꝝ officioꝛuʒ virtutes/ ne mihi
deficias in hac diſtricta neceſſitate. Impti
re mihi de theſauro gratie. nutri conforta
et conſule. etſi nō ꝓpter me cū ſim indigna
omni munere gratie. tamen ꝓpter te ⁊ ꝓpter
tibi ꝯmiſſum officiū legitime ſm̄ inſtitu-
tionem ſummi regis exercendū.

Adhuc dico vobis o gl̄ioſi ſancti dei
hoēs. ꝙ apud me ē ſignetū ſūmi regis
ad elemoſynā vr̄am pcipiendū. Cognoſci
tis haud dubie ſignetū hoc. nō enī ignora
tis q̄m ſine ſpeciali dei inſtinctu/ nec poſ-
ſem nec ſcirem ad vos ptingere ꝑ requiren
dis vr̄is elemoſinis. Nōne ergo veniēs cū
ſigneto/ a vobis audiri debeo ⁊ veſtraʒ ali-
moniā pcipe? Infallaciter enī me deus ad
vos mittit. quos nouit huiuſmodi elemo-
ſinis abūdare. Ne igitur me coegeritis ad
ipm̄ reuerti ⁊ de veſtra repulſa querelaʒ ex-
ponere. Loquor vt p̄ſumēs/ fateor. ſed ne-
ceſſitas mea pte ex vna ⁊ diuina benigni-
tas ex alia me tranſmittūt ad vos. ⁊ hūc au
ſum ſic loquēdi p̄bent. quoniā vt verū ca-
nit ꝓuerbiū. Nō dn̄s ꝯcedit/ nō iure fami
lia denegabit. Liberalis dn̄s liberales ha
bebit ſeruitores. Sed forſan mihi dicʒ
aliquis. Cū deus (vt aſſeris) tibi velit ele-
moſynam impendi/ ab illo petas. per ſe

ipſum eni ſi volet tibi qḋ petis largietur.
At ego rñdeo. Que grã queſo ſanctis eſ
ſet habẽda. ſi nullo ſuo medio mihi deus
per ſeipm ſubueniret? Qua inſup ratione
gratiaꝝ elemoſynas ad ſupeffluentẽ men/
ſuram accepiſſent ſancti/ſi nõ inde ceteris
indigentibꝰ eſſent diſtributuri? Itaqꝫ hec
dei voluntas eſt/ vt ſuos veneremur ſan/
ctos. illos depcantes z requirẽtes/illiqꝫ no
bis ſuccurrãt ſuas nobis donãtes z impti
entes gratias. Talez quidẽ decet dñm/ta/
les habere elemoſynarios. qui videlicet q̃/
relas verecũdoꝝ pauperũ audiãt/qui ſine
medio principem adire nõ audent.

Rurſus quero. ꝓpter quid me repelli/
tis? Si ꝓpter peccata mea que aduer
ſum me clamant atqꝫ obijciunt. heu queſo
dabitis vos potius audientiã fidẽqꝫ et fa/
uorem his cruentiſſimis aduerſarijs/non
modo meis verũ etiã z veſtris quos miro
modo exoſos habetis q̃ꝫ veſtre ſorori pau/
percule. que vtiqꝫ creatura eſt z factura dei
veſtri ſũmi principis? Exclamant fateor z
ſtrepitũ magnũ veſtris auribꝰ ingerunt ad
uerſarij iſti ſcꝫ peccata mea. meqꝫ ſibi obli/
gatã aſſerũt/cũ illa cõmiſerim ſintqꝫ opera
mea. Silete. ſilete. infideles aduerſarij
vos reprobo z abnego ꝑ vos eni qꝫ nimiũ
decepta ſum peniteo. Decepta ſum/ nõ de
medietate iuſti ꝑcij. ſed in toto. Iterũ igiť
atqꝫ iterũ doleo. vos fugio z maledico. iu/
ſtumqꝫ bellum aduerſus vos indico. In q̃
vtiqꝫ bello mihi debẽt eſſe auxilio omnes
qui partẽ dei fouent. eiqꝫ fideliter ſubiecti
ſunt z ad fidelitatẽ tenenť.

Quid queſo glĩoſi milites dĩ aliud fa
cere valeo dicite mihi. Si temerarie
aliqd opata ſum. ſi in aliquo exceſſi. heu ñ
in vno tãtũ imo ĩ mille milleſies. nõ aliud
mihi eſt remediũ/ q̃ꝫ ſine fictõe penitere at
qꝫ in poſterũ p̃cauere z ꝓ poſſe id ꝓſequi
qḋ nouero vr̃o ſiľ z meo impatori diſplice
re. Hoc aũt faciẽdo/ mihi vtiqꝫ eẽ debetis
ꝯſortio. cũ id fiat in honorẽ illiꝰ quẽ tã ſin
gulariter diligitis atqꝫ honoratis z id vti/
qꝫ ꝯuenienter facere poteritis. Sed me
obijcitis ꝗ minꝰ debito hos ꝓſequor ad/
uerſarios/imo ſepiꝰ ꝓditrix exiſto cuꝫ illis
rurſus paciſcẽdo z tractãdo. illoſqꝫ huma
niter recipiẽdo amando atqꝫ honorando.
Ad hoc profecto quid dicam ignoro. Ceſ
ſant omnes allegationes mee. ignominia
mbor z cõfuſio irruũt ſup faciẽ meam. In

hoc me fateor ꝯuictã eſſe z dignã omĩ op/
probrio. Hic itaqꝫ nil aliud reſpõdeo. niſi
ꝗ miſericordiã peto. Miſericordiã inqm
et indulgentiã. gratiã z veniã. hoc ſatis ſit.
vobiſqꝫ hoc rñſum ſufficiat. Si centies a
pugna fugio z centies reuertar. veſter iubꝫ
impator ne repellar. Uꝫ hec eſt principa
lis mee petitionis cauſa/ vt veſtro preſidio
ſic munita ſim z talẽ in me ſuſcipiã animũ
vt amodo nõ reuertar ad illius mei aduer
ſarij ſepe dicti ſcꝫ peccati maledictũ cõſor/
tium. qꝫ ſuis inſidijs ꝓmiſſis z cautelis/
ampliꝰ me nõ detineat. aut vi quacũqꝫ ſu/
peret. Non vtiqꝫ a debili egrota et ꝓſtrata
vltra vires exigetis. Facile fateor ẽ de me
triũphũ ſumere. prona ſum ad deceptõem
Hec eſt mea miſeria. z qḋ plus eſt nõ ea di
ligentia qua deberẽ/ veſtrũ peto z expecto
ſubſidiũ. imo in hoc ſum ſomnolẽta deſes
et inattenta. Et hoc eſt heu vnde ſũme do/
leo. qḋ nũc queror z deploro. hoc eſt pro q̃
vos depcor ꝓ quo vr̃is aduoluor pedibꝰ.
pro quo vr̃aꝫ interpello grãm z ꝓſidiũ po
ſco vt ex nũc ſim robuſtior magiſqꝫ ſolici/
ta ex toto corde ad vos in meis aggreſſibꝰ
et aduerſitatibꝰ recurrere.

Minime opus ẽ (o glorioſi ſancti dei)
veſtras diuitias veſtrã gloriã in aliq̃
diminui dũ mihi ſuccurritis. Nihil a vob
peto p̃ter verbũ. z vt ꝓ me apud deũ quibꝰ
opportuna ſaluti mihi ꝓueniãt dignas p̃/
ces dirigatis. Non arbitror taꝫ anguſtam
eſſe veſtrã caritatẽ/veſtrãqꝫ largitatez. vt h̃
mihi denegetis. Incõpabilis q̃ppe eſt mo
dica illa caritas (ſi vel modica in me ſit) ar/
denti illi fornaci veſtri amoris. Et tamen
nemo adeo mihi cenſeť alienus etiam ſi iu
deus vel gentilis imo ſi patris aut matris
occiſor. cui corde ſincero ꝑ ſe aut ꝑ aliuꝫ ꝓ
ſe p̃ces ad dñm ꝑ me fieri inſtanter reqren/
ti/nõ libenti aĩo adq̃eſcerẽ. Quo igitur pa
cto ꝓ me apud deũ nõ intercedetis cuꝫ ſim
chriſtiana z veſtra ſoror in fide z vos ad id
faciendũ inſtantiꝰ interpellem. p̃ſertim cũ
vos in nullo offenderim? Et ſi offendi. do
leo z veniã peto. Cũ profecto talis ac tãta
ſit veſtra dilectio tã qꝫ ampla largitas z ex
tenſa/preſumi nõ poteſt vt ꝗ tam humili/
ter ac decenter peto. mihi recuſetis. Qḋ ſi
feceritis/bene mihi vtiqꝫ erit. qm̃ certa ſuꝫ
ꝗ apud deum infallaciter impetrabitis q̃c
quid pro me petieritis. Cur enim vellet
ipſe me vos depcari veſtramqꝫ orationem

ad meã inſtantiã ſicut inceſſum dirigi ĩ cõ/
ſpectu ſuo. niſi vos duceret audiẽdos. Nũ
q̃s vobis talẽ afferret cõfuſionẽ. vt vos va
cuos a ſe repelleret. Que etiaʒ eſſet illa vr̃a
felicitas ſi ñ repleret̃ deſideriũ vr̃m in oĩ/
bus que expoſtulatis.

R. Adhuc p̄ſumã amplius ꝛ dicã. ꝙ de⁹
per os veſtrũ ꝛ per veſtrã doctrinam
mandatũ mihi dedit/ vt ad ip̄m ꝛ ad vos/
ſit meũ refugiũ in omnibꝫ neceſſitatibꝫ me
is. Cum igit̃ h̄ p̄cepit deus ꝛ ſub hac fidu
cia vos interpello. quo modo credi poterit
ꝙ vnũ iubeat ꝛ alterũ faciat. atq̃ ita mihi
nõ ſuccurratis? Jubet quippe ꝑ voſipſos
vt ſemꝑ ſit ſpes mea in ſuaʒ bonitatẽ. ꝛ ita
vtiq̃ eſt. in tantũ vt etiã ſi me occidere vo/
luerit/ nihilomin⁹ ſperabo in ip̄m. non igi
tur ob aliud vult me ponere ſpem in ſuum
auxiliũ. niſi quia vult ſuũ ꝛ veſtrũ auxiliũ
petenti/ aſſiſtere. Nõ ſi mihi quis dixerit.
hoc intelligendũ eſſe dũmodo bona ꝛ ſan/
cta ſit hec ſpes mea ꝛ nihil cõtra mandata
eius admiſero. Heu me hoc eſt p̄cipuũ. p/
pter qd̄ bonũ arbitror ponere in dño deo
ſpem meã. ꝛ eius inniti auxilio vt videlicʒ
ſuo munere mihi ſit pſeuerantia in obſer/
uantia mandatoꝝ ſuoꝝ. ꝛ tandem in extre
mis inueniar in gr̃a ſua. ꝛ in ſuo ſeruitio.
Et ſi nõ concedet̃ hec mihi gratia intuitu
p̄cũ mearũ/ ſaltẽ concedet̃ ꝓpter diuinũ mã
datum quo ſtimulor ad petendũ.

Conſidero inſuper ꝙ ſi veſtrum qui/
libet/ vnius diei indultum ſeu remiſ/
ſionem impetrauerit/ magnis abundabo
diuitijs. Minime autẽ difficile eſt ita im/
petrare imo longe plusq̃ʒ petere p̄ſumereʒ
quoniã et ſi magna recipere nõ merui/ ve/
ſtra tamen largitas expoſcit vt magna mi/
hi tribuant̃. ſed ꝛ mea ingens neceſſitas p̄/
ſidium magnũ efflagitat nõ alibi q̃ʒ apud
vos inueniendũ. Nõ ſiquis dixerit hãc
elemoſynam bonis operibꝫ ꝛ legitimis ad
vos obſequijs eſſe mihi conſequendã. Re
ſpondeo ꝙ iam eſſet elemoſyna quodãmo
do vendita nõ donata. q̃uis tamen etiam
id modicuʒ honoris qd̄ vos interpellans
meq̃ ſubijciens ꝛ humilians vobis impẽ
do quodam iure poſtulat vt quadam vi/
ciſſitudine mihi ſuccurratis. atq̃ ita nõ in
vanum ſpem meam atq̃ refugium in vo/
bis poſuerim. Fateor quidẽ me nõ cõ
dignum ad vos habere honorẽ ꝛ amorem
ſed debilis ſum viribꝫ ꝛ facultatibꝫ inops.
De modico autẽ modicuʒ grate ſuſcipien
dum eſt. Itaq̃ dum ero locupletior in do/
nis ſpiritualibꝫ. abundãtius ꝛ opulentio/
ri corde vos honorabo vos amabo. Di
co inſuper ꝙ noui perſonas aliquas abſq̃
lr̃is/ etate etiam iuuenes. quarũ conuerſa/
tio ab vtero fuit in campis. que nihilomi/
nus ex vehementi affectu largiendi alijs
dum ſibi nihil donanduʒ adeſſe viderent/
voluerunt id vaſculum in quo ſepeliri de/
buerant in elemoſynam conuerti/ ſeq̃ nu/
das in terram proijci ꝛ exponi vermibus.
fuit hoc nobile teſtamentum. Nõ ſi vna
parua ſcintilla caritatis. tantum opus hic
deorſum valuit efficere tantamq̃ ſuſcitare
flãmam exterius ad ſubuentionẽ alterius
quid queſo eſſe debebit apud veſtrã abun
dantiſſimã ardentiſſimãq̃ caritatem circa
nos pauperes. qualẽ emittet ille ignis flã/
mam. quale inſuper opus demonſtrabit?
Conuerto p̄terea conſiderationẽ men/
tis ad illam veſtrã caritatẽ atq̃ largitatem
quã dum hac mortali vita fungebamini/
erga pauperes habuiſtis. vnde magnũ cer
tiſſimũq̃ auſum concipio ad vos interpel
landum. ſperans vtiq̃ mihi venire deſuꝑ
auxilium. Cum indubie nõ diminuta ſit
per gloriam veſtra caritas. imo ineſtima/
biliter aucta ꝛ pfecta. Et ſi eñi vobis deſit
miſeria. mĩa tamen adeſt. cum illi ſitis pro
pinquiſſime iuncti/ cui ꝓpriũ eſt ꝑcere ꝛ mi
ſereri. Non ſufficeret tempus nec lingua
aut intelligẽtia illa numerare pietatis opa
que vobis veſtra ſuaſit caritas erga paupe
res exercere. Que eñi egritudo miſeria aut
pauptas inuaſit homines/ cui mox nõ eſſe
tis p̄ſidio/ ſanãdo ſuccurrendo. famẽ ſitim
algorem patiendo vt alios paſceretis ꝛ re/
ficeretis. Alter veſtrum ſeip̄m in ſeruũ ve/
nũdauit vt filium pauperis vidue de ma/
nibus hoſtium liberaret. Alter ſe mortis
periculo commiſit vt hinc alium eriperet.
Alter diuiſit veſtem qua indutus erat hye
me profunda vt alium nudum hinc tege/
ret. Alij nec metu mortis imminentis a pie/
tate ſepulture mortuorum aut viſitatione
captiuorum retrahi potuerunt. Alij tanto
gratie priuilegio donati ſunt vt etiaʒ vita
functi de ſuis corporibꝫ oleum miniſtrent
ſanandis egritudinibus opportunũ. Hec
autem que loquor non niſi corpalibꝫ defe/
ctibus ſubleuandis deſeruiunt. quos reue
ra incompabiliter ſupant anime ſp̄ũales

indigentie ac neceſſitates. tāto illis ꝑiclo/
ſiores/ quāto corꝑi mortali preeminet aīa
īmortalis. ⁊ mors eterna magis timēda eſt
ꝙ̄ tꝑalis ⁊ tranſitoria. Cum igiť nihil vr̄e
caritati iam deꝑierit/ imo multum accreue
rit ꝑfectionis/ quāto magis nūc ꝙ̄ tūc ſuc/
curretis: Succurretis inꝗ̄ mihi vos in/
ſtanti⁹ in tāta neceſſitate requirēti. ꝓſertim
cū de his mea ſit ad vos obſecratio que lō/
ge plus diuinū honorē ac veſtrā laudē cō/
cernūt/ ꝙ̄ quelibet corpoꝝ ſubuētio. ¶ Et
vere ita eſt ꝙ etiā in carne viuētes/ maiorē
longe caritatē ad ſalutem alioꝝ demōſtra/
ſtis ꝙ̄ lingua ſufficiat exprimere. Nec eti/
am quālibet acerbiſſimā penam aut mor/
tis quodcūꝗ̄ horrēdū genus ꝑhorruiſtis/
dum in medijs tormentis/ conſtanter ver/
bum fidei ſalutaris/ p̄dicabatis. ad illumi
nandū eos qui in tenebris idolatrie ſede/
bant ad dirigendū pedes eoꝝ in viam pa/
cis. Heu glorioſiſſimi ſancti. iam nec vos
mori oportet nec hmōi ꝑſecutores ⁊ tormē
ta ꝑpeti. ad mihi auxiliū ferendū. ad me ſa
nandū. ad me illuminandū. ad me deniꝗ̄
dirigendū ꝑ tramitē virtutū. nec aliud cir/
ca hoc peto niſi vt tm̄mō ſenſeritis. vel do
minū orauetitis/ vt ita fiat quēadmodum
fieri deſidero. ⁊ tunc abſꝗ̄ dubio fiet. ſiqui
dem nihil vobis denegandū arbitror a pa
tre miarū. Mala quidē ſum fateor ⁊ vicijs
vndiꝗ̄ irretita. id enī heu nimis experior.
Sed deo ꝓtegente/ nō vos ꝑſecuta ſuꝫ. nō
vos morti tradidi ⁊ nihilomin⁹ etiā ꝓ his
qui vos ꝑſequebanť etiā in medijs tormē
tis dū adhuc eſſetis hic ſupſtites orare cō/
ſueuiſtis. quāto magis nunc ab his ꝑſecu
torib⁹ imunes/ ꝓ me nihil horū conſcia de
p̄cari curabitis. Condonate mihi obſecro
nimiū forſan p̄ſumenti ⁊ magna exaltanti.
Merito enī inquā mihi vos humiliter ac
deuote deꝓcanti. aderitis adiutores atꝗ̄
oratores qui iaꝫ tuti in gloria reſidetis. cū
etiam veſtra recuſantib⁹ ac ſpernentib⁹ pre
ſidia. voſꝗ̄ atrociter inſequentib⁹/ volui/
ſtis adeſſe propicij.

r; ¶ Loquitur anima

inimicis eā in deſꝑatōꝫ inducere volētib⁹

Recedite a me recedite inimici. ⁊ vobis ſilētiū indicite. Dicitis enī qꝛ fruſtra ſanctos imploro fruſtra leuo ī eos oculos meos. qm̄ de numero ſum reproboꝝ. ⁊ eterno dei
iudicio/ dānationi obnoxia. atꝗ̄ ob id ſan
cti dei oēs/ diuinā ſuꝑ hoc volūtatē cogno
ſcentes/ nulli⁹ momēti me reputant. ⁊ me/
as p̄ces aure ſurda ſuſcipiūt. O mēdaces
atꝗ̄ infideles hoſtes. quis vos ſuꝑ hoc cer
tiores fecit? Certa quidē eſt hec de vobis
ſententia. qm̄ irreuocabiliter damnationi
traditi eſtis. Circa me certe non ita eſt. qm̄
ſi me dānare deus voluiſſet/ iam duduꝫ id
facere potuiſſet. ſiquidē id dudū demerui.
niſi mīa eius p̄uenıſſet me. Si etiam me
dānationi tradendū decreuiſſet. mīme mi/
hi ſuo munere hoc tam vehemens adeſſet
penitendi deſideriū. ſuūꝗ̄ patrociniū me/
dijs ſanctoꝝ ſuoꝝ interceſſionib⁹ implo/
randi. Scio profecto quicq̄d vos hoſtes
iniqui dixeritis. me nunc in ea adhuc vita
ſubſiſtere in qua mihi facultas eſt meā deo
propicio ſalutē operari. Nec id mihi dubi
to futurū ſi in toto corde ſcrutata fuero mā
data eius. Scio inſuper id me ſuo mune/
re ⁊ ſuorū ſanctorū p̄ſidijs hoc poſſe adim
plere. ¶ Sinite igitur hoſtes nequiſſimi
amplius ita me ad deſperationē proſequi
quia minime p̄ualebitis. ¶ Et qō ampli⁹
eſt/ quicq̄d in futurū circa me facere diſpo
ſuerit. ſua enī ſum. qua pro ſuo vti poteſt
libito inſtitui nihilomin⁹ quamdiu gratia
tempus ⁊ facultas ad hoc aderunt/ ipſum
diligere optimūꝗ̄ ac iuſtiſſimum iudicare
quod voſipſi omnes inimici veſtra in ma
lo impediente obſtinatione/ minime face/
re valetis in quo vtiꝗ̄ veſtri ſtatus deteri/
or extat cōditio. cum ille vobis odio ſit cui
propriuꝫ eſt eſſe ſummū bonū. illūꝗ̄ iniu/
ſtum ac crudeliſſimū cenſeatis/ quē cōſtat
eſſe iuſtiſſimū ac pijſſimū. Abſit igiť vt vo
bis ſilis fiam. Cur enī ſalui fieri non vale
tis niſi quia indulgentiam poſtulare non
vultis. Non itaꝗ̄ ſic faciā/ imo inceſſanter
indulgentiā petam ⁊ requirā. Ipe etiā mi/
hi mandatū dedit vt ſpem in ſuo reponaꝫ
auxilio. quod minime faceret ſi me ſtatuiſ/
ſet condēnare. Cur queſo mihi bone vo/
luntatis preberet initium/ cui complemē/
tum dare non vellet? Cur me ad meditatō
nem ſui/ inſuper ⁊ ad ſui cultus deſideriuꝫ
cōmoneret. ſi nō id me ſemꝑ vſꝗ̄ in finem
vellet eſſe facturā? Idcirco Scitote falla/
ces inimici / illi potius quaꝫ vobis fidem
adhibebo. nec ab inuocatione ſui patro/
cinij vllatenus deficiam. Diſcedite itaꝗ̄
hinc et mala veſtra hora huc veneritis et

ad veſtrã ꝯfuſionẽ. me ſinite mee oronī dã
re finẽ. Nec enī a ꝯſpectu ſanctoꝝ quibus
aſſiſto nũc abibo/ donec ſigno aliquo cer-
to mihi innotuerit me fore exauditã. Nõ
vtiqꝫ ſignũ nõ aliũde certius ſumẽdũ arbi
tror/ ꝙ ſi in ꝓfunda humilitate/ meos defe
ctus meãqꝫ paupꝫtatẽ recognoſcã. ⁊ ex toto
corde/ illis intercedentibꝫ in dño habuero
fiduciã. Nõ ſi milleſies me ſeduxeritis ac
deiecceritis/ milleſies reſurgã. qꝛ mihi ſem-
per aderit apta grẽ porta. Illos in deſpera
tionẽ adducite. qui diuinã bonitatẽ igno-
rant ⁊ ſanctoꝝ potentiã. vel etiam qui eos
exorare vel negligũt vel ꝯtemnũt. Fruſtra
ti quippe eſtis fauente dño/ veſtra intẽtio-
ne circa me. nec opus eſt vt mihi mea pec-
cata ꝯmemoretis/ inferentes hinc me cele
ſtibus ꝑmijs eſſe penitus indignam. Id
etenim ſcio. Sed ſcio. ꝙ pius ille meꝰ pat
ihs xp̃s/ meũ debitũ ſoluit ⁊ mea oĩa quo
tienſcũqꝫ mihi diſplicuerint deleuit pecca
ta. mihiqꝫ ſuo precioſiſſimo ſanguine/ cele
ſte regnum lucrifecit ⁊ emit. ⁊ hoc titulo et
nullo alio/ poſſeſſionẽ huiꝰ regni preſtolor
ſicut ⁊ olim ab illo glorioſo beato bernar-
do in ſua viſione reſponſum accepiſtis.

.a. Adhuc loquitur

anima inimicis volentibꝫ eam in deſpera
tionem inducere. ⁊ respondet eis.

Quid dicitis adhuc fallaces atqꝫ ĩ-
fideles hoſtes. Dicitis hanc meã
ſpem. temeritatẽ quãdã eſſe ac pre
ſumptionẽ. qm̃ nõ eſt homo viuẽs ſuꝑ ter
ram quãtũcũqꝫ etiã grauis peccator. ꝗ nõ
ſe ꝯfidat ſaluandũ. Sed plurima eoꝝ re
ſtant que ſtulꝰ nõ excogitat. Dicitis inſuꝑ
multos vos in me cernere defectus/ quos
minime diſcerno. meqꝫ obſeruatis vſqꝫ in fi
nem cũ me ſic inuadere atqꝫ circũuenire ꝓ
ponitis vt paꝝ mihi ꝓdeſſe poſſit hec ſpes
mea/ quã ꝓſumptuoſam temeritatẽ appel-
latis. cũ illius regis legẽ minime obſeruem.
vnde ſpero auxiliũ. Nec ꝑfecto per hũc
modũ me deijcietis a ſpe bona. O nequaꝫ
ac deſꝑati. Nõ quidẽ dico mihi hãc adeſſe
fiduciã vt abſqꝫ obſeruãtia diuine legꝭ ſal-
uari ꝓſumã. Eſſet hec indubie nõ ſpes ſed
ꝓſumptuoſa temeritas. Hmõi ſunt ꝙplu-
res qui ſine penitentia ⁊ correctione male
vite/ deum eos ſaluaturũ arbitrant̃. dicen-
tes non ideo eos deum feciſſe vt condẽnet.
Abſit vt ſic ſpem meam inſtituam ꝗnimo

ſumme cupio in melius reformari ⁊ legem
totam adimplere. ſine qua impoſſibile eſſe
ſcio me ſaluari. Ad id aũt faciendũ mihi cõ
fido ꝑſtari vires a dño. ⁊ ſuoꝝ ſanctorum
ſuffragijs. Et ꝙuis iam ignorẽ an ſim
in grã vel non aut ſi in ea ꝑmanebo. ſpero
nihilominꝰ ꝙ deus tandẽ meas illumina-
bit tenebras ad dijudicandum illos in me
defectus. quibꝫ forſan ad pñs a gratia dei
ſum aliena. Idqꝫ ipm quotidie depcor. vt
ſic de tenebris meis lumẽ faciat ſplẽdeſce-
re. ꝙ inimicis tandẽ dicere nõ incumbat.
Nos eam ꝓſtrauimꝰ. nos eam ſuꝑauimꝰ.
Ipſum inſuꝑ inſtantius exoro/ vt me in-
ſtruat quo pacto legitima ſeu integra con-
feſſione vel quolibet aliter/ a peccatis qbꝫ
forſan ignorãs ſum irretita/ liberari valeã.
Et quidẽ videtis qualiter ego frequent
meipſam ꝑparo. vt ſciã quid rñſura ſim in
illa extrema hora mortis/ qñ ſum a corpo-
re migratura. ⁊ ad id ſciendũ ſumme anhe
lo. Sit igit̃ hec vobis mea rñſio videlicet
ꝙ celeſtiũ bonoꝝ retributionẽ peto ſub ti-
tulo ⁊ in ſpe mei glorioſi redemptoris ihũ
xp̃i/ qui mihi ius in illis vendicauit. et ob
id ſuã mihi impꝫtiri miãꝫ ꝑcor. ꝗ in primis
a peccatis meis ex mera ſua grã. ſuaꝫ auer
tat faciẽ ⁊ omnes meas deleat iniqnitates
et exinde me faciat ſue legis factricẽ ⁊ man
datoꝝ eius. Scitis ne hic quicꝙ dice-
re. Quid ad hec rñdebitis o vos inimici
ĩmortales. qui veſtris fraudibꝫ male me de
terrere ſatagitis: quid vobis ampliꝰ reſtat
replicandũ: Si deus ꝓ me. quis ꝯtra me:
Quis me accuſabit quis me condẽnabit:
Nõ vos ꝑfecto tortores. nullã niſi quanta
vobis ꝑmiſſa eſt diuinitꝰ habẽtes ꝑtãtem.
Diſcedite igit̃ cũ omi vr̃a ꝯfuſione ⁊ igno
minia. Reuertar ad vos. glioſos celeſtis
curie ſanctos. ex quo his rñdi proditoribꝫ
inimicis/ qui ꝑcipue in ꝯſpectu vr̃o/ mihi
continuas parant inſidias. me quoad pñt
impedientes atqꝫ impugnãtes. Nõ profe-
cto vos in hoc venerant̃. Nũquid non ero
dũ veſtris aſto cõſpectibꝫ/ vr̃a auctoritate
protecta: Nũcius etiã in medijs hoſtibus
tutus erit. nũc aũt hos cernitis ꝑfidos ho
ſtes. ad meã que vobis velut nũcia dirigit̃
dirimendã lacerandãqꝫ orationeꝫ niti. me
qꝫ deorſum de ꝑadiſo velle ꝑcipitare. Om
ni igitur iure illos odio habebitis. nec eoſ
audietis aduerſus me ſeu aduerſus meam
deuotam orationẽ vociferantes. vos inꝙ

hoc videntes ac ↄſpicientes. Et ſi nõ alia
ſubeſſet vobis cauſa mihi miſerẽdi paupi
veſtre ſorori/iam diutius vos depcanti. q̃
illoꝝ ſpretus ratõnabilis. ꝛ gaudij ſubtra
ctio. qḋ vtiq; me vos repellẽtes. eis afferre
tis. poteritis nihilominꝰ ꝛ debebitis meo
videre. me exaudire. ac replere. mee indigẽ-
tie ſaccũ. ab vbertate elemoſynaꝝ veſtrarũ
vt ſic cuȝ gaudio ꝛ profectu ad patris mei
celeſtis honorẽ ꝛ ad veſtrã laudẽ ꝛ gloriaȝ
inſup ꝛ inimicoꝝ veſtroꝝ confuſionẽ. re-
uertar a vobis exaudita.

Oratio pro aliis vi
nis ꝛ mortuis/ſuper hoc verbo. orate pro
inuicem vt ſaluemini.

Esto ꝙ ego adeo ꝑdita ſim ac deie
cta/vt ꝑ me nullã elemoſynã valeã
aut debeaȝ meo queſtu impetrare.
ſupplico ſaltẽ ne mea miſeria fiat nocumẽ
to ceteris paupibꝫ magni hoſpitalis huiꝰ
mundi ac carceris purgatorij. quos que-
ſtuoꝛ pro quibꝫ interpello. Satis quippe
imo nimis magna eſt mea pro me miſeria
abſq; hoc ꝙ ceteris ſim detrimẽto. ſed ꝛ ce
teri ſatis abũdeq; ſua torquenᷓ inopia abſ
q; hoc ꝙ mea eis infeſta ſit. dum mihi iam
ex officio incũbit hmõi ꝑ eis queſtũ facere
aut qꝛ ꝑ eos ad hoc ſum deputata: aut req̃
ſita. aut rogata. aut qꝛ ob id aliqua recepi
tpalia. aut qꝛ mihi ſanguine iuncti ſũt. aut
quia dũ eis vires ſuppetiũt/ſiľe mihi bene-
ficiũ impendunt. Uererer pfecto ꝑ his
ſpũales elemoſynas nõ poſtulare ſm eorũ
indigẽtias. que multũ certe ſunt miſerabi-
les. Et haud dubie/ nõ poterit elemoſyna
illic inutiliter accedere. qꝛ et ſi nõ huic ſal-
tem alteri ↄueniet. Non eſt paupertas. infir-
mitas moleſtia vel afflictio/q̃ nõ inueniatᷓ
in hoc hoſpitali atq; in p̃fato carcere diriſ-
ſimo. Quidã nãq; ardẽtiſſima febre luxu-
rie correpti/ adeo vehementer cruciantᷓ/vt
nec ad momentũ reſidere aut q̇eſcere poſ-
ſint. Alij auaricie ydropiſi turgẽtes/indeſi
nenter ſitiunt. Alij torporis ꝛ acedie putre
ſcunt lepra. Alij velut canes furioſi. iurgijs
ac detractionibꝫ ꝑſtrepunt. Alios porcina
defedat crapula. Illos ira vindicãdiq; fer-
uor inſanire facit. Hos inanis gloria tu-
meſcere. Alios abſq; intermiſſione torq̇t
inuidia. ita vt nec alterius pſpera patiẽter
cernere ſinat. Habet hic aures impias. Il
le cecos habet oculos. Ceteris cor grauiᷓ
laborat. Plurimis nec vnũ mẽbrũ validũ
eſt. Sunt qui ꝑ malã famaȝ vndiq; fetidi
ſunt. Et vt breui ſermone/ multa q̃ ad ple-
nũ exprimi nõ poſſunt amplectamur/nẽo
eſt qui ñ alicui ſubiaceat indigẽtie aut mi
ſerie. hic quidẽ plus. ille aũt minꝰ. Quã
tũ vero ad eos qui carceri purgatorij man
cipati ſunt/res ip̃a patula eſt. pena ſeip̃am
manifeſtat. Sũt nihilominꝰ hi/deo ac ſue
familie dilecti/poſt breue tp̃is interuallũ
filij regis in gloria coronãdi. ac ꝑinde me-
rito eis elemoſyna impẽdenda eſt. Et cũ ꝑ
ſeip̃is mẽdicare nequeant. Ego paupcula
in ceteris ex ↄpaſſione moueor ꝛ impellor
vt iam dixi ꝑ eis mẽdicare. etiã ſi nihil hic
ſim ↄmodi ꝑceptura. Offero igiᷓ ſaccum
mee mẽdicitatis vobis opulentiſſimis ele
moſynarijs. imponatis larga munera/hu
iuſmodi infirmis ac captiuis eroganda ac
diſtribuenda. vbi tam euidens inuẽta eſt
neceſſitas. Eſt pfecto paupertas non ficta.
nec eñi eſt paupertas alia. que paupertati pec-
cati valeat ↄpari. Plures quidẽ veſtꝝ O
glorioſiſſimi ſancti dei experimento didice-
rũt qḋ nũc dico. ne igiᷓ me vacuã remiſeri-
tis a ↄſpectu vr̃o. q̃ tã iuſto titulo ꝛ in tãta
neceſſitate vos interpellere compellor:

Oratio ad dominũ ·y·
ihm xp̃m ꝛ ad glorioſam virginẽ.

O Certa ſpes ac finale refugiũ aĩarũ
o ihũ xp̃e redemptor noſter. ꝛ tu vir
go ſua mr̃ glorioſiſſima: Etſi ego
paupcula/ apud ceteros oẽs ſanctos. eĩa
gr̃e fraudarer. repulſaq; ab illis oĩbꝫ pate-
rer. ↄfiderẽ nihilominꝰ adhuc in excellenti
ſupabũdãtia/vr̃e dulcedinis/mie atq; lar-
gitatis vr̃e bonitatis imenſe. In vobis ſi-
quidẽ duobꝫ ꝛ ꝑ vos celebratũ eſt atq; pfe
ctum nr̃e redemptionis opus. datiq; eſtis
ac ſpẽaliter ex officio deputati ad ferenduȝ
opem miſeris ꝛ recõciliandũ peccatores. q̃
ſi vtiq; non fuiſſent/ nec tu domine Jeſu
xp̃e humanitatẽ ſuſcepiſſes. nec tu dña glo
rioſa. fuiſſes effecta mater dei. Hic ſane re-
perio/meũ quidem carne fratrem/meuȝ eẽ
deum ac meũ iudicem. Inſup ꝛ meam ſo-
rorem optimã illius quidẽ iudicis matreȝ
meã conſpicio factam aduocatam ac pro-
tectricem. In his diues ſum. cũ in meip̃a
ſim pauprima. Apud hos quelibet neceſ-
ſaria mihi atq; optuna copioſe reꝑire va-
leo. qui vtiq; nihil vtile. ac ſalutare mihi

denegabūt. Non egredient profecto extra
portā mee memorie. ſi non prius partē ſue
dulcedinis ac bonitatis guſtauero. At ego
quidē inter hec duo tam tuta preſidia col/
locata. quo pacto deficiam. cur nō ſperabo
Cur diffidā. ꝑſertim ſi nō ab eis abiero. ſi
non mea ignauia/ eoruꝫ fecero longe a me
auxiliū. Et hoc vtiqꝫ eſt ꝓ quo nūc inſtan
ter vos depcor vos exoro. vos inqꝫ talem
matrē taleqꝫ filium. qui me talibꝫ tāqꝫ ſoli/
dis bone ſpei vinculis vobis iūgi ꝯnecti/
qꝫ voluiſtis. vt veſtra protegēte gratia nū/
qꝫ a vobis valeam ſepari. ſi tamē in nouiſ/
ſimo ſuſpirio mortis in hac ſpe ⁊ gratia re
perta fuero.

Alia oratio ad do/
minū ihm xpm ⁊ glorioſam virginem.

O Me incōſultā deſidē atqꝫ infelicē.
qua temeritate frequenter ab illa
mei patris ihū xpi. ac mee mr̄is tu
ta ꝓtectōe. me ſubtrahere audeo. Cur eua
gor ꝑ amaras voluptates. ⁊ ꝑ ꝑiculoſos ri
uos magni huiꝰ mūdi maris. Quid alibi
tam ſtudioſe ꝑquiro/ quod longe abūdan
tius tutiꝰ qꝫ hꝭ paratū inuenio. diuitias. ho/
nores. ſapientiā. voluptatē. Cur nō expa/
ueſco. ne dies mortis in eo ſtatu me ꝓoccu
pet. in quo meo deſtituta ꝑſidio. vadā pre
ceps in ꝓfundū inferni. vbi nulla eſt redē/
ptio. Cur recuſo. cur negligo. in eoꝝ ſocie
tate ꝑ ſanctā meditatōeꝫ verſari/ quoꝝ ſo/
lo ꝑſidio ꝯſtat omne bonū adipiſci/ mala
qꝫ vniuerſa poſſe vitari. Magna ꝗppe eſt
hec ingratitudo. magna inſuꝑ inertia. imo
veriꝰ horrenda quedā miſeria. hoc mihi ſꝑ
dū venire voluero paratū refugiū auxiliūqꝫ
nō recognoſcere. Verū O dulciſſime pat
ihū xpe/ ac benigniſſima mater virgo ma/
ria ouis illa ſum. que ſepe nimis errās per
dita eſt. Sum ⁊ illa fatuella deſidioſa erra
būda filia. que nō niſi tracta ⁊ coacta vult
per vias rectas incedere. Aſſumite igit il/
lius manū ⁊ tenete. nec eā ſuo dereliqritis
regimi. qm̄ ſic cito iret in ꝑditionem.

.z. # Hic loquitur ani/
ma in tribulatione exiſtens ad ſui ꝯſolatō
nem ⁊ patientiaꝫ. plurimos tribulationis
fructus ſibi cōmemorans.

O Ptime venerit mea gratioſa dn̄a.
tribulatio. et cum gaudio ⁊ affectu
bono ſuſcepta ſit. Meus ꝓuidē pater opti
mus/ te miſit ad me non dubito. Te ergo
equiſſimo iure benigne letātereqꝫ debeo ſu/
ſcipere ⁊ non indecenter tractare aut repel
lere per impatientiā/ tibi aut iniuriaꝫ irro/
gando aut aduerſus te improbe murmu/
rando. Erraui fateor. venis ad me/ iuſtā
penam acceptura. Inſipiens ſum ac igna
ra. venis me inſtructura. Deturpata ſum
ac fedata. ad decorandū ac mundandū me
aduenis. In deuium propero. accedis ad
dirigendū. Mortem eternā demerui. ad li
berandū me feſtinas. Grauibus oppreſſa
ſum debitis releuare me ꝓtendis. Elonga
ui me a facie patris mei ihū xpi. ad me illi
denuo approximandum reconciliandūqꝫ
huc profecta es. Cum his qui me oderūt.
et occidere querūt. inī conſortiū. hinc me
venis eripe. Nunc pene excecata ſum ⁊ ſur
da. nimiūqꝫ mollis ⁊ laſſa in omnibus mē
bris meis facta. veniſti ſalutē ac robur lar/
gitura. Fiat igit in me ac de me ad ple/
nū ſm̄ inſtitutū veſtri bn̄placiti iuxta mā/
datū ⁊ ꝯmiſſionē optimi patris mei. Gra/
tias ago illi milleſimas qui nō vt ego illuꝫ
frequēter/ ita me neglexit. qui me nolēs ꝑ/
dere/ ꝑ te me velut filiaꝫ dilectā viſitat. que
nec digna ſum ad ſuā gratiā vocari. ꝗ poti
us mortē merui qꝫ aliā quālibet diſciplinā
et potius horrendā gehennā qꝫ paternam
ac māſuetā correptōeꝫ. Precoꝝ te vnū dep
cor (o mea venerāda dn̄a) vt ea circa me cō
miſſione quā a deo/ nō quā ab hoſte ſuſce/
piſti/ fungaris. Mōqꝫ tuā pro meſura mee
fragilitatis mitiges diſciplinam. nō me ſu
pra qꝫ ferre valebo grauiꝰ affligēs. Quo n̄
obſtāte volo vt nec clamor nec gemitꝰ. nec
actus nec ſignū quodlibet in me diſplicen
tie aut amaritudinis aut indignationis/
te retrahāt quo minus dulciſſimi mei pa/
tris iuſſionē/ de me ⁊ ſuꝑ me/ quantū ſuffi
cit impleas. Longe eni meliꝰ me nouit ꝗd
mihi expediat. fiat itaqꝫ vt inſtituit ⁊ ſua n̄
mea volūtas impleat. Quātūcūqꝫ mihi
grauis extiterit dolor etiā ſi ferra ſi ignes ſi
verbera. ſi vulnera diſpoſuerit/ fiat volun/
tas eiꝰ. tm̄mō me in ſuā ſuſcipiat filiaꝫ. mi/
hiqꝫ ſociā faciat tuaꝫ ſororē patiam. ſine ꝗ
vtiqꝫ nimiū dura es ⁊ minꝰ accepta. Ita ſi
fiat mihi/ ꝓfecto ſatis erit nec aliā erga me
peto clementiā. nimiū ſane dura nimiūqꝫ
dira mihi foret illa clementia/ ꝗ me ad bre
uiſſimi temporis morā/ ſuſtineret huiꝰ ſe/
culi abuti voluptatibꝫ atqꝫ in ſtercore meo

volutari ac putreſcere/donec in momento infernalibꝫ canibꝫ traderer deuorāda. illic moritura ſine fine. Lōge fiat a me talis clementia taliſqꝫ mīa. Tibi igit̄ magr̄a optima parere recuſem. tuā equanimiter ferēs diſciplinā. tuā ꝑcuſſionē. tuam quātūlibet durā correctionē. Tolerare quippe optet mala pn̄tia vt potiora tandē obtineantur Nam ꝛ pater meus ihs xps. ab hoc ſeculo nō migrauit abſqꝫ dura ad modū pena. ſꝫ nec eius mater dulciſſima. Que ergo ſum vt hinc imunis euadā: nō eſt hoc profecto poſtulandū. ¶ O venerāda magr̄a ꝛ dn̄a dicito ſi libuerit ac denuncia patri meo. in quāta nūc afflictione deſtēta ſum. quāꝫ penam ac preſſurā ſuſtineo. quatinꝰ ſue miſereatur pauperi filie fragili atqꝫ imbecilli. plene anguſtiarū ꝛ tormentoꝝ ploratuū ꝛ gemituū. Qō qꝫ ꝓpter ſuā bonitatē imēſaꝫ in his tormentis mihi mīam impēdat. reperiens in me bonū aliqō qō remuneret. Uides nēpe ꝓpter vehemētiā doloris. nec ꝯueniēter orare nec ad deū meū mentē meam dirigere poſſe. ¶ Sed ꝛ vos piiſſimi curatores curie pr̄is mei p̄fati. ꝛ preſertim tu benigniſſima mater mie/ dic ſepedicto patri meo iam ſatis eſſe poſtula mihi pacē et recōciliationē. vt tui honoris ac precuꝫ tuarū intuitu/ ꝯſolationē aliquaꝫ experiar atqꝫ alleuiationeꝫ/ ab his quibꝫ nūc p̄mor flagellis. ſicut de his pueris qui ſcolaſticiſ incūbūt diſciplinis fieri ſolitū eſt. Exhibe te mihi ad inſtar illiꝰ pie mr̄is. que ſuā filiam eripit de manibꝫ pr̄is eā verberātis. O neqꝫ inimici vereor ne in meis ꝟberibꝫ rideatis eo mō q̄ de his inſolētibꝫ pueris rideri ſolet. q̄ ꝑ ſuis petulātijs in ſcolis ꝟberant̄ dicēdo ne pepcceritis qm̄ bn̄ meruert: O peccatū ve tibi. qꝛ me tormentis hmōi tradidiſti. Infelix illa hora q̄ me ad patris mei offenſaꝫ induxiſti. Inicio q̄ppe mihi vultū oñdebas hilarē/ teqꝫ placitū ac bn̄anū mihi ſimulabas. ſꝫ heu ꝯuit̄ nimis tua cauda pūgitiua ē ac amara. Quō igit̄ tibi ampliꝰ fidē dabo. Cur te non toto conatu deteſtabor. Nūqꝫ ita ad me reuerti valeas nūqꝫ mihi te videre ꝯceſſum ſit.

7· ¶ Adhuc·loquitur

anima tribulationi congratulando ei:·

O Tribulatio ſi per hec flagella tuta ſim ac ab illa morte horrēda ſeuiſſima qꝫ facta imunis. ſi per hec ius hereditatis paterne qō iam ꝑdiderā recupero. ꝛ qō longe melius eſt. ſi ꝑ hec ad gratiam mei patris reuertor. atqꝫ hinc mea cōualeſcant p̄mia. ꝑfecto mihi optime ē. Conabor tn̄ amplius/ huiuſcemōi facinꝰ/ nullatenus admittere. ignorās certe An vice altera mecum tam miſericorditer ageret̄ vt nunc actum eſt. ¶ O magiſtra tribulatio. Ex quo mihi mūdanas ſubtrahis cōſolationes ac ſocietates/ nec mihi poſſibile abſqꝫ aliqua ꝯſolatione viuere. Concede mihi vel alterā aliquā ꝯſolationē ad ſupportandū tuas afflictiones atqꝫ tormēta. Fac me illius dulcedinis participem quaꝫ fm̄ ꝓph̄e verbū deus ſeruat ꝛ abſcondit his q̄ timent ꝛ diligunt eū. per quā dulcedinem beatus ſtephanꝰ/ ſuos nihil eſtimabat lapidatores. beata agatha ad carcerem tāqꝫ ad nuptias ꝓperabat. apl̄i in verberibꝫ exultabant. ſanctus paulus dicebat ſe libenter gloriari in infirmitatibꝫ ſuis. et ita fuit de alijs quibuſlibet ſanctis. ¶ O quid dico ego inſipiens ꝛ inconſulta. quid dico: Cur ampliꝰ velim meū querere ſolatium: Hec eſt eni gloria dei. vt iuſticia eiꝰ impleatur qō vtiqꝫ fit dū tribulationē ac triſticiā patior. pro prauis ac ignominioſis voluptatibus/ quibꝫ preter dei nutū ac mandatum/ frequēter fruitus ſum. Decentius itaqꝫ eſt ac rōnabilius vt dei volūtas impleatur/ me verberās ꝛ corrigens. qꝫ de mea vanitate ꝯſolatōeꝫ accipiā. In hoc itaqꝫ mea ſit ꝯſolatio. vt pater meꝰ mihi pacatus ſit/ atqꝫ in me pacē ꝛ iuſticiā ſe oſculari faciat te mediante magr̄a mea tribulatione. Per te inſuꝑ illi ſimilis facta ſum/ qui repletus eſt dolore ꝛ anguſtia in ſua benedicta paſſione. ¶ Debent itaqꝫ hi ꝛ plurimi alij ꝑfectus quos adducis/ ſufficere ad ꝯgratulationē tue pn̄tie. longanimiter expectādo illud excellentiſſimū regni celeſtis premiū ad qō per te intrandū eſt. Nōdum quideꝫ tempus eſt ꝑceptionis premij huius. Premiū ſiquidē labor antecedet. non laboreꝫ p̄miū. Fiat itaqꝫ volūtas tua.

¶ Meditatio anime ·2·

ad recognoſcendū dei bn̄ficia. ꝛ ad ſe excitandū. ad gratias reddēdas deo:·

Placeat tibi dn̄e deꝰ omnipotens ꝛ pater glorioſe. placeat tibi vt ea cognoſcam ꝛ ꝯmemorē bona. q̄ mihi quotidie tribuis. Ingratitudo eni atqꝫ

ſm cōſideratio beneficioꝝ/tibi ſūme diſpli/
cent. optimoq; iure nobis quidē vis tuoꝝ
bonoꝝ vtilitatē afferri. tibi aūt honoꝛez ⁊
gloꝛiam. Ita igit̄ ſit dn̄e. ꝑſerua me ab illa
tam repͥhenſibili ambitione/qua tuam vo
lui furari gloꝛiā. illāq; mihi aſcribere. Hoc
eni faciens. dū gloꝛiā que in tuā cedit ſoꝛ/
tem mihi vellem tollere atq; vſurpare. iu/
ſta viciſſitudine vtilitatē omnē que in me/
am ꝑte; accederet amitterē. Lucifer ille de
altiſſimis cadens ad ima. mihi exemplo ē
ne ita pͥſumā. ſimiliter ⁊ ſupbus ille phiſeꝰ
Heu miſera q̇d habere valeo. qđ ex te non
accipia;. Cur igit̄ hinc meipam gloꝛifica/
boꝛ. Cur hinc honoꝛari deſiderabo. Cur
ceteros quibꝫ hmōi dona nō aſſunt/ꝯtem/
nā. Aufer dn̄e hanc a me ſtultā ac temerari
am arrogantia;. Sit itaq; tua gloꝛia tota
tua. ¶ Sed ad tua me cōuerto beneficia
atq; in pꝛimis hec in natura cōſidero. vbi
aīaduerto ꝙ ſi celū tale/ſolē talē ac lunam
ac tale vniuerſum quale eſt hoc in quo nūc
poſita ſum/ꝓpter me ſolā ac meū amoꝛem
inſtituiſſes in ſtupoꝛē duceret̄ omnis crea
tura hoc audiens atq; diceret. hec eſt illa a
deo ꝑcipue dilecta/ꝓpter qua; tam magna
ac ꝑcioſa dona iſta creauit. Cōſtat nihilo
minus/ꝙ etiam in hoc caſu/mallē alioꝛu;
quoꝛūlibet mihi adeſſe ꝯſoꝛtiū q̄ in ſolitu
dine relinqui. nec etiā ſi in mea foꝛet optio
ne velle; alios homines aliaſq; beſtias et
aues huic mūdo deeſſe. in eoq; nō viuere.
eoq; mecū nō vti. dum illoꝝ carentia mihi
nulli eſſet ꝑfectui. qm̄ abſq; cōſoꝛtio minꝰ
iocunda minuſq; grata eſt cuiuſlibet bo/
ni poſſeſſio. Unde me tibi hinc magis ob
ſtrictā ꝯcipio ꝙ ſic me in hoc mūdo ſtatui
ſti. q̄ ſi mihi ſoli illū deſeruire feciſſes. Ap
paret igit̄ quātum me dilexeris/tale; mihi
mundum tribuēs ac meo deputans vſui.
¶ Inſup ſi euētu aliquo/rōne atq; intelli
gentia pꝛꝰſus eſſe; deſtituta. ⁊ hec in me tā
pꝛecioſa nature dona/ſuffragio medicine
aut alio quolibet mō. q̄s in integru; repa/
ret. Nōne hinc me felicē multū reputarem
necnō ⁊ illi qui hoc mihi impēdiſſet bn̄fi/
ciū/me cenſerē vehemēter obligatā. Et tn̄
longe ꝑclarioꝛ ac melioꝛ eſt mea ꝯditio. dū
hec tuo dono ſuſcepta/ integra cōſeruo/q̄
ſi deꝑdita aliūde recupero. ¶ Idem de ce
teris omnibꝫ mei coꝛpis membꝛis ſentio.
Et generaliter de oībꝫ in me bonis ex do/
A no creatōis acceptis. ¶ At vero grē dona:

longe his maioꝛa ſunt ac potioꝛa. q̄uis ea
que numeraui. nature dona/merean̄t abū/
danter tibi gratias reddi. te a nobis diligi
te a nobis honoꝛari in hoc tibi reddendo
quod tuū eſt. Non ꝙ bonoꝝ noſtroꝝ ege/
as. ſed q; ſic fieri voluiſti ⁊ diſpoſuiſti. ad
noſtrā vtilitatē. ⁊ ad tuam gloꝛiā. Super
hec tamen omnia mihi tales ſuperaddiſti
gratias vt te poſſim habere in patrem ſin/
gularem et tanq̄ legitima filia totius tue
hereditatis fieri ꝑticeps atq; in tua gloꝛia
gloꝛioſe regnare ꝑenniter. ¶ Sed ⁊ poſt/
q̄ ꝓparēs hanc ſuo demerito ꝑdidit he/
reditatem. Tu illā mihi per lauacrū rege/
nerationis reſtituiſti. meq; voluiſti de tua
fieri ſingulari familia. in lege tua xꝑiana.
Que ſunt dn̄e opera mea aut merita. vt mi
hi poſt ſic ꝑditā hereditatē hoc tam ſingu/
lare tam q; excellens munus largiri volue
ris. ad illius denuo ꝑceptionē miſericoꝛdi
ter me reuocans pꝛe ceteris illis omnibus
qui verā fidem nō habent. tui ac tue verita
tis noticia carētes. ⁊ ſine baptiſmo ab hoc
ſeculo decedētes. Eſt pꝛofecto hec vna ſin
gularis ⁊ mera gratia vnde tibi ſoli meri/
to gloꝛia donanda eſt. ¶ Hic verſat̄ opus
mee redemptōnis. in quo longe plus q̄ in
mea creatione laboꝛaſti. dum vſq; ad moꝛ
tis acerbiſſime ſufferētiā militaſti. O qua/
lem gratiam. O qualem dilectionem. pꝛo
meipa exhoꝛreſcerē quod pꝛo me deus me
us pati dignatus eſt. ¶ Si tuam in terris
conuerſationē ꝯmemoꝛare velim. a tempo
re conceptionis incipiens vſq; ad hoꝛam
aſcenſionis in celum. nihil ꝑter euidentia
incompabilis dilectionis ac ſupermirabi
lis dignationis ſigna repiam erga me in/
dignam atq; miſerabilē. ¶ At poſtq̄ re/
ſuſcitata ſum per gratiam regenerationis
baptiſmalis/heu quotiens iterato gladio
peccati me moꝛti reddidi obnoxiā. Quo/
tiens te meū patrem ac benefactoꝛē offen/
di. te meū ſupꝛemū iudicem. qui me in mo
mento potes in pꝛofundū inferni ꝑcipita
re. ſicut ꝑcipitaſti luciferu; ⁊ angelos eius
in tanta ꝑfectione inſtitutos. ſicut ⁊ pluri/
mos alios peccatoꝛes quibꝫ nō dediſti ſpa
cium aut animū penitendi. aut veniā ꝑci/
piendi. ſed eos irremediabiliter ꝯdēnaſti.
hic quide; in crimine depͥhendens. ⁊ moꝛ
hoꝛribili patibulo infernali tradens ſuſpē
dendos. Mirum quippe eſt ſi aliud quic/
q̄ facere valuero/q̄ tibi regratiari q̄m tibi

ſeruire. q̄ꝫ te honorare. At ego nonnūq̄ꝫ te
offendere audeo. male tuis vtendo donis
et qđ omnē ſuperat offenſam/inde tibi eti
am aliquādo bellū mouēdo. Sed ⁊ ſuper
hec vt mihi ſemꝑ cura morbi ꝑata ſit. pn̄ie
ſalutare tribuiſti ſacr̄m. ¶ Et ad me tibi re
cōciliandū ac veniā impetrandū/tuos ſan
ctos pro me fieri oratores voluiſti. ⁊ ad eoſ
eſſe recurrendū qđ vtiq̄ꝫ eſt mirande dile
ctionis ſignū. dum illos tuos amicos pre
cipuos pro me dignaris interceſſores fieri
que mortē merui milleſies. ⁊ precipue illā
tuam glorioſiſſimā matrē/meam inſtituis
aduocatā ac mediatricē. ⁊ quod amplius
eſt mihi precipis vt in te ac tuū preſidium
ſpem meā atq̄ꝫ fiduciā totam reponā. Ve
re inexcogitabilis eſt hec gratia quam mi
hi preſtas/iſtaq̄ꝫ dilectio quam mihi inſi
nuas talis ac tantus dominus. tali miſera
bili. talis iudex. tali peccatrici. Talis ma
ieſtas. tali vilitati. talis felicitas. tali infeli
citati. ¶ Quid de illa dicā ſplendida atq̄ꝫ
opulenta/ſcripture ſacre menſa: in qua me
ſuauiter reficis. vbi ꝓficiam ⁊ ſalubrē ad
uerſus omnē morbū inuenio medicinam
vbi tota eſt dulcedo ⁊ pro mea cōſolatione
ſuauiſſimus ſapor. ¶ Nec ſilentio ꝑtereū
da eſt ſpecioſa illa tuorum angeloꝝ cuſto
dia/mihi tua dignatione impenſa. ad me
dirigendū ⁊ cōducendum in via hac tene
broſa ſqualentiq̄ꝫ deſerto. ad mihi cōſulē
dum ⁊ auxiliandū in neceſſitatibꝫ meis ad
me potenter ꝓtegendū contra terribiles il
los ac ſeuos canes infernales. ne me deuo
rent aut ſuis circūueniant fraudibꝫ ac per
uerſa ſubtilitate qua pleni admodū extant
Quo mō igit̄ illis reſiſterē ego ſola igno
rans atq̄ꝫ infirma. niſi illius tue prefate cu
ſtodie adeſſet ꝑſidiū? Certe nequaq̄ꝫ poſ
ſem. ¶ Demū quis ore ꝓferre poterit aut
corde cogitare. magnā illā tuā gratiā. qua
ad ꝑceptionem ſanctiſſime euchariſtie me
dignaris admittere. vbi tua corꝑalis adeſt
pn̄tia. vbi aſſunt ⁊ miniſtrātes angeli. vbi
deuotarū mentiū potentiſſimū inuenitur
nutrimentū. vbi tua paſſio amātiſſima cō
memorat̄. vbi deniq̄ꝫ patri omnipotēti do
noſtre redemptionis ac purificationis of
B· ferꝛ ſacrificiū. ¶ Heu pater mi dulciſſime
heu benefactor ſingularis. heu inq̄m atq̄ꝫ
milleſies. heu mihi tue miſerabili creature
que pro hiis donis imenſis pro his gratie
excellentiſſimis muneribꝫ/dietim tibi ma
lum pro bono rependo. pro gratia ingrati
tudinē. pro honore ꝯuiciū. pro beneficio
nullū ſeruitiū imo maleficiū. ¶ Videor mi
hi profecto omnē creaturā ad vſum meū
tua bonitate creatā/oculis meis atq̄ꝫ auri
bus ingeri. legitimo iure cōtra me inſurgē
tem. ac de me cū clamore valido damnatio
nis vltionē expetetē. Condēnet̄ exclamāt
hec maligna atq̄ꝫ inſenſata. que ſic nobis
male abutit̄. que aduerſus creatorē ſuū et
noſtrū/nos ſuis cogit obſequi temerarijs
ac turpibꝫ voluptatibꝫ. que nos totali ma
licie ſue ſubmittit. que ſine medio. ſoli deo
ſeruire deberemus. atq̄ꝫ in ꝑſona eiꝰ bona
oꝑando eū laudare atq̄ꝫ magnificare. Abij
ciatur ergo hec maliuola ab omni alia crea
tura. ⁊ impugnet̄ velut omniū nr̄m inimi
ca. ⁊ proditrix noſtri ſummi regis atq̄ꝫ impa
toris. ¶ Inſuꝑ rationē meā atq̄ꝫ intelligē
tiā conuerti ad vanitatē aut curioſitatem.
¶ Aut etiā hinc male meo corꝑe velut be
ſtia vſa ſum. ¶ Cōſtitui magiſtrū ⁊ patrē
meū/malignū illū hoſtē humane ſalutis.
cū tn̄ tua clemētia. tua eſſem in baptiſmo
facta filia ⁊ diſcipula. oīa que in baptiſmo
promiſerā trāſgreſſa ſum. ¶ Tuā cōuerſa
tionē in terris. ¶ Tuā ſalutarē paſſionem
minime ꝯmemoraui. aut ꝑ deuotā ꝯpaſſio
nē honoraui. ¶ Sacr̄m etiā fructuoſe pe
nitētie. duxi ridiculo. dū morꝫ pꝰ petitionē
venie. reuerſa ſum ad vomitū. ¶ Scis eti
am pr̄ mi celeſtis q̄ꝫ ꝑuū honore cultū aut
reuerentiā tuis ſanctis atq̄ꝫ angelis impē
derim. ⁊ ꝓſertim fidelibꝫ illis meis cuſtodi
bus. ¶ In frequētatōne mēſe ſcripture ſa
cre deſidioſa fui. aut curioſa nimis. inanē
magis querēs glīā. q̄ꝫ in virtute profectū
¶ Poſtremo dū mihi ꝯmemoro illā meā
indignitatē indeuotionē/erga ſanctiſſimū
euchariſtie ſacr̄m/penitus ꝯtremiſco. ⁊ me
rito erubeſco. ⁊ expaueſco timēs ne in hac
tam ꝑcioſa refectione frequēter vt iudas ꝓ
ſata ſim. aut ſicut preꝑropere ꝯmedēs. aut
ſicut is qui venit ad nuptias non hn̄s ve
ſtem nuptialē. i. caritatē. ¶ Nec h̄ habeo
quid rn̄deā niſi ꝙ nūc de hoc quātū valeo
etſi nō quātū debeo. doleo. indeq̄ꝫ magnā
atq̄ꝫ abominabilē confuſionē intra me pa
tior ⁊ ſuſtineo. Sum itaq̄ꝫ mihi ipſi intole
rabilis. ſi nō aliter vitā correxerim. ſi nō ali
ter ad te amādū ad te colendū/me impēde
rim. q̄ꝫuis id ſcio. ꝙ ex me nihil valeo. ni
hil ſcio. Eſt itaq̄ꝫ ſpes mea finaleq̄ꝫ refugiū

in te ſolũ. vt id bonũ qḋ cepiſti in me perfi
cias ⁊ ꝯſũmes vſqꝫ in finẽ. inſuꝑ ⁊ malum
qḋ in me dñat̃/ magis ſemper ac magis ex/
purges ⁊ diluas. Paruꝫ ſiquidẽ prodeſſet
imo mihi grauiter obeſſet/ omne bonũ mi
hi a te cõceſſum/ ſi nõ ꝑ te fuerit a maloꝝ
incurſibꝫ indeſinẽter cuſtoditũ ac ꝓtectuꝫ.
Inſuꝑ ⁊ mihi turpe donaueris ꝑ gloriam
qḋ ad pñs in ſpe indulges ⁊ ꝓmittis.

Meditatio quedaꝫ

anime cũ ſe ꝑpendit in tꝑali ꝓſꝑitate ⁊ ſpi
rituali ſimul. reddẽdo gratias deo.

O Excellẽtiſſima atqꝫ ineffabilis dei
bonitas. O pater mĩe ⁊ totius cõ/
ſolatõnis. quibꝫ meritis data ſunt
mihi hec bona q̃ peccatrix ſuſcipio? Cur
mihi bonũ pro malo redditũ eſt. gratia ꝓ
ingratitudine. pro dedecore gloria? In te
dñe. in te ſurgit ſpũs meus. ⁊ om̃ia que in/
tra me ſunt. te benedicũt ⁊ magnificãt Tu
eni meas deles iniquitates. tu om̃es infir/
mitates meas ſanas. tu me liberas a mor/
te. tu me circũdas mĩa ⁊ miſerationibꝫ. Tu
reples in bonis deſideriũ meũ. tu renouas
vt aquile iuuentutẽ meam. tu me dimittis
in pace mentis ⁊ corꝑis. In labore ⁊ ſu
dore alterius. comedo panẽ. quoniã mihi
tribuis. qḋ alij magnis nacti ſunt labori/
bus. nunc eſtũ nunc frigus paſſi. mari ter/
raqꝫ in medijs ꝑiculis ꝑuagantes. Tu mi
hi terras ⁊ poſſeſſiones populi largiris. vt
diligentius ac liberius mediter in manda
tis tuis. ⁊ legem tuã exquiram. Principes
ac nobiles/ ſuoꝝ corpoꝝ ꝑiculis me ſemꝑ
in pace cuſtodiũt. vt ſine timore de manu
inimicoꝝ liberata/ tibi ſeruiã. in ſanctita/
te ⁊ iuſticia omnibꝫ diebꝫ vite mee. Iuſtuꝫ
igitur eſt/ vt ⁊ ego parte ex altera/ te ꝓ omni
bus alijs deprecer. a quibꝫ tua bona. ad me
ꝑueniũt. teqꝫ pro illis laudẽ. te obſeruẽ. te
honorẽ. ꝓ̃ſertim qꝛ non ſatis frequẽter ad
hoc valent intẽdere. Laborant quidẽ pro
me iuxta ſui officij exigentiã. Rationabile
igit̃ eſt vt ego nõ obdormiã aut pigreſcam
in his exercẽdis. quibꝫ ſum deputata. Ħ ſa/
ne mutua caritas poſtulat vt inuicẽ bñfa/
ciamꝰ. Vnũ te potiſſimũ ꝓcor dñe. vt Ħ
mihi a te indulta ꝓſꝑitas ⁊ ſecuritas/ inſu/
per ⁊ tibi ſeruiẽdi libera licẽtia/ nõ meo ve/
niat detrimẽto. ne ſit hec ꝓſꝑitas/ mihi lo/
co p̃mij finalis. Ne q̃ſo in hoc mũdo mihi
mea merces tribuat̃. Fateor q̃ppe me etiaꝫ
bonis pñtibꝫ indignã. Sꝫ largiſſime dñe
pro bñplacito tue volũtatis/ potes me in
tuo ſeruitio cũ his ꝓſꝑis legitime inſtitue/
re. qm̃ adhuc longe meliora. ac ſublimio/
ra ꝓmittis ⁊ tribuis tibi ſeruientibꝫ. vitam
ſcilicet illam beatam atqꝫ ſempiternã. Tu
profecto meã cognoſcis fragilitatẽ. ſciens
me illã eſſe imbecillã atqꝫ infirmã filiã que
velut delicata ac tenera infãtula/ vtiqꝫ ma/
gnas nõ poſſet ferre moleſtias. atqꝫ ideo ſi
bi plus ceteris ⁊ ſupra ſua merita ꝑcis Ve
niet tempus in quo virtutibꝫ amplius ro/
borata/ ⁊ ab vberibꝫ non libens auulſa. po
tero forſan tutius experiri ⁊ probare duri/
ciem aduerſitatis ac ſolido cibo tribulatio
nis veſci.

Sequitur alia me/

ditatio anime/ diſceſſum ſuũ a corꝑe reme/
morantis. ad tunc habendũ aliqḋ auxiliũ
et ad ſe excitandũ ad ſanctũ pauorẽ. Et cõ
tinet plures particulas.

Q Uis erit mihi q̃ſo fidus amicꝰ. q̃s
mihi fidelit̃ aderit in extrema mea
neceſſitate. in illa diſtricta hora ſeꝑatõis a
meo corꝑe. q̃s tũc mihi erit auxilio? Quis
tũc loquet̃ aut rñdebit ꝓ me? Quis me libe
rabit dũ vocata fuero in tremendo iudicio
ſũmi iudicis. qñ me circũdabũt vndiqꝫ ini
mici mei. multiphariã accuſantes. ac ſecuꝫ
in gehennã trahere ſatagentes. qñ teſtimo
niũ ꝯtra me dicet ꝓpria ꝯſcia/ inſuꝑ et opa
mea? Tũc ne/ mũdus aut amici carnis
mihi veniẽt ꝓ̃ſidio? Nõ profecto. imo me
ſinẽt ire quo potero. Aderit ne ⁊ corpꝰ cui
tã ſtudioſe intẽdi? Certe mĩme. ſiquidẽ tũc
iacebit putrefactũ in terra. eritqꝫ vermium
cibꝫ. Aſſiſtet ne vel q̃liſcũqꝫ ꝯſolatio/ priꝰa
me delectabilit̃ ſuſcepta. Reuera non. imo
dũ ad corꝑis portas aut priores cõſuetas
voluptates ad meã ꝯſolatõnez regredi vo/
luero. inueniã oculos aures linguã tactuꝫ
et cetera vndiqꝫ mẽbra vbi mihi voluptas
adeſſe ſolita fuit/ clauſa ⁊ ſerata. fortiſſima
atqꝫ horribiliſſima ſera mortis. Tũc igi
tur quid factura ſum ego miſera q̃ diuertã?
Quẽ aduocabo. ſi nõ aliũde veniat auxili
um ꝑ aliquã aliã cõſolationẽ/ aliunde qꝫ a
corpore veniente. ſi nõ antea mihi aliquez
cõꝑauero amicũ a quo aliter ꝯfortata ſub/
ſiſtã? Cadã profecto intra me prorſus de/
ſolata. in laqueũ deſꝑatõnis. ⁊ infra me in
interitũ eterne dãnationis.

Virgo glorioſa. ſpes certa. ⁊ refugiũ
ſinglare pctõꝝ. ⁊ tu ſancte angele dei
cuſtos bone. ac ceteri alij ſancti celeſtes. ad
eſtote mihi ⁊ mei eſtote adiutores Tunc
me defendite tunc mihi ↄſulite. tũc me ſtul
tam deſolatam aſſociate. tũc me pñtate ad
dexterã ante faciẽ ſũmi iudicis. ſub veſtra
ꝓtectõe. ꝓpellite canes illos infernales. me
deuorare q̃rẽtes. ſicut circa beatiſſimũ illũ
epm martinũ ⁊ plimos alios facere tẽtaue
rũt. Impetrate tũc mihi illã gratioſã ſniã ꝫ
veni benedicta patris mei accipe regnũ qd
paratum eſt ab initio mundi.

Expaueſco nimirũ ac vndiq̃ ↄtremi
ſco/ cũ alterius illius memor ſiꝫ ſnie.
Recedite a me maledicti Ite in ignẽ eter
num. Heu q̃ amara ſeparatio a ſummo bo
no ad ſummũ malũ. de oĩmoda felicitate
ad totaꝫ miſeriã. de pace ꝑpetua ad ſempi
ternã ⁊ abominabilẽ confuſionem. O ira
dei ac ſententia intolerabilis. ne cadas ſu
per me. nihil quippe ẽ in me qd te ferre poſ
ſet. Allide me potius ⁊ flagella ſcḋm multitu
dinem miſerationũ tuarum in hac vita. et
me ne ſinas in hanc que tã horrẽda terren
daq̃ eſt peccatoribꝫ. eã in ſuo iudicio ſuſci
pientibꝫ. iuſticie curiã incidere.

Expgiſcere. expgiſcere miſerabil' crea
tura. ⁊ auribꝫ erectis attende tonitru
um huiꝰ ſentẽtie oculis apertis. pſpice hu
ius iudicij tenorẽ. Nimis profecto ↄſopi
ta es nimis obturata. nimis excecata. ſi nõ
hanc ꝑpendis miſeriã/ punitionẽq̃ acerri
mam. ⁊ ꝑpendens nõ grauiter reformidaſ
et totis viribꝫ effugere conaris ⁊ in recogi
tatione horũ non ↄtremiſcis. plus q̃ foliũ
arboris a vento agitatũ. Non eſt hec fabu
la aut truffa. ſi xpiana es ſicut vtiq̃ es deo
ãnuente firma fide tenebis. q ſi cum ſolo
vno mortali deceſſeris/ ſententiã hanc hor
ribileꝫ irremediabiliter incurres. Qua igi
tur diligentia merito fugies quaſi a facie
colubri mortale peccatũ. q̃ ſolicita eris in
ſup falſas ⁊ fictas huius ſeculi amicicias.
ſpernere. ac etiã ineptas illius delectatões
que tibi nullo poterũt eſſe ſubſidio. in hac
ſũma neceſſitate. ⁊ ſtudebis tibi facere ami
cos vel paucos aliquos ſanctos. imo preci
pue deũ glorioſuꝫ. bene viuẽdo vt tũc tibi
ſit directio ſalus ⁊ liberatio.

E. Ne te q̃ſo ſeduxeris anima. ne teipam
adulando palpaueris. ne queruleris
Nã nec deus illi ſuo ſupmo pepcit ange
lo lucifero. cuiꝰ tantus erat decor/ tanta ſa
pientia/ tanta pfectio/ q̃nimo illũ cuꝫ ſuis
cõplicibꝫ ꝓpter vnũ ſupbie motũ. de altiſſi
mis ꝑadiſi ſedibꝫ in infimas ꝑtes p̃cipita
uit. Sed nec ade ꝓtoparenti pepcit quem
cum tota ſua poſteritate ꝓpter vnã inobe
dientiaꝫ in eſu vetiti ligni/ condẽnauit ad
mortẽ. Imo nec cũ toto mũdo diſſimula
uit. cum p̃ter octo animas/ omnes vſq̃ ad
infantes vberibꝫ adherentes imo in vteris
adhuc recluſos/ aquis diluuij deleuit a fa
cie terre. Sic et illam pentapolim. vnica
ipſius loth domo liberata. ꝑdidit igne ac
ſulphure. gentẽq̃ totã illam eternis tradi
dit ſupplicijs. Nunq̃ illũ ſanctũ ꝓphetam
ſamuelẽ exaudire voluit pro rege ſaule q̃n
tũcunq̃ pro illo intercederet ac ploraret.
Sꝫ nec illi ſuo proprio diſcipulo iude pe
percit quẽ laqueo ſuſpenſuꝫ miſit in gehẽ
nam ignis. Sunt ⁊ alia plurima huiuſce
modi dei iudicia ſup homines ſaracenos
iudeos atq̃ xpianos/ dictu ⁊ cogitatu terri
bilia atq̃ horribilia. ¶ Et tu igitur paup
ac miſera peccatrix quid pre ceteris de te fu
turum arbitraris. Que tibi eſt euadẽdi at
q̃ fugiendi fiducia. Tu dietim in deteri
us declinas. cum tua q̃ plurima grauia fa
cinora deflere ac emendare deberes. Nul
lam pro his condignã facis penitentiã im
mo omnifariã tuã exquiris cõſolationem.
omneq̃ dolorem ac tribulationẽ deteſta
ris. ¶ Si frequẽter tibi quies negatur in
molli ſtrato/ ſi nec paruam famis aut ſitis
moleſtiam ferre vales. Si leuis etiam ali
qua febris te languidaꝫ atq̃ impatientem
reddit. Que tua q̃ſo virtus eſſe poterit. ad
ferendos illos ardores/ non quidẽ leues/
non momẽtaneos aut ad horam tranſeun
tes/ immo vero ſupra q̃ dici poſſit duriſſi
mos ac ſempiternos. confer ad illa tormẽ
ta/ tuos quos hic aliquando pati cogeris
dolores. et vel aliquãdo tui miſerere et tue
pelli proſpice.

Ne queſo de illorũ ſis numero anima F.
mea de quibꝫ cõmune loquit̃ prouer
biũ gallicanũ. foil ne troit dece quil prent
Quod latine dici poteſt. Stulto ſemꝑ cõ
tingit preter id qd credit. Tales vtiq̃ fue
runt illi quibꝫ loth/ ad receſſum de zodo
mis ſuadebat/ ne perirent cũ ceteris. cui nõ
credentes ſed tanq̃ deliramenta verba eiꝰ
reputantes. die ſequenti cũ tota pentapoli
abſorpti ſunt. Sic ⁊ illis contigit quibus

noe dum arcā faceret iram dn̄i denūciabat
īmo etiā illis qui ſibi comites erant in fa-
bricatōne arce. Quibus ſīles hodierni no
ſtri videnł p̄dicatores. ¶ Ne igił ſic crede
re differas ⁊ tibi contra hoc tam incōpabi
le periculū conſulere donec in illud incide
ris tunc enī ſera nimis eſſet prouiſio. Audi
quid dicat deus diuiti illi petenti vt mor-
tuū aliquē ſuſcitaret qui ſuos quinq̈ frēs
āmoneret ne ſecū in illum locū tormētoꝝ
venirent. Habent inquit dn̄s moyſen ⁊ p-
phetas illis credant ſi voluerint. Tu itaq̈
anima habes ſcripturas et exempla pluri-
ma tibi nimirū hec ſufficient ad iſta credē
dum. Tibi igitur caue. ⁊ fac vt ſis pata cir-
ca horam tui deceſſus. Stultus enim eſt
qui ſibi nō prouidet in tpe. ¶ Ita repelle
a tuo conſortio mortale peccatū pro tuis
virib᷒ vt tunc tibi nō ſit neceſſe ad eius ex-
pulſionē vacare. Libera te cito de manib᷒
hominū. ſi in eas incideris per debita. aut
rapinas. aut furta. aut odia. aut alia queli-
bet hmōi. atq̈ tunc te diuine miſericordie
cōmitte. Dum tempus eſt ne differas do-
nec ip̄e veniat ad te. nō quidē vt pater. nō
vt benefactor. ſed vt iudex ſeueriſſimus et
deus vltionis. quoniā tunc nulla erit redē
ptio. ¶ Si te expiris in eo ſtatu eſſe ī quo
non auderes a corpe decedere/cur non ſta-
tim abſq̈ mora te ad illū reuocas. frequen
ter euenit vt qui nō vult dū poteſt/nō poſ-
ſit dum vellet. Dat tibi deus ſpaciū peni-
tentie. quo ſi abuteris. ac deterius hinc fa-
cias. que tibi ſpes aderit vt tibi alio tpe de
us hoc ſpaciū indulgeat? Caue ne ſi nunc
dei fueris immemor/⁊ ip̄e tui obliuiſcatur
dū opus habebis. ¶ Non igił tibi aīa re-
fugiū aliud eſt. niſi vt indilate pacē habe
as ad deū. fructus agens dignos peniten-
tie. ac de teip̄a iuſtā expetens vltionē. Si
enim noſip̄os iudicauerim᷒. deus nos nō
iudicabit. Nō ſi in tuis maleficijs nō eru-
beſcas que totiens contra talē patrē ac tan
tum benefactorē admiſiſti/formidare de-
bes te incurſurā atq̈ expturā in te ſuā po-
tentiā ac dn̄ationē. humiliabis te igił ſem
per in conſpectu maieſtatis eius vultum-
q̈ demittens in terram. facie lachrymabi-
li ſuā miſericordiā implorabis. Animad
uerte qualiter ſancti dum in terra vixerūt/
iudicia dei tam ſacra q̈ mirabilia expaue-
ſcebant. cum tamen in ſumma puritate vi
te cōſiſterent. Tu igił que ab annis diſcre-
tionis nec p diem a peccatis etiam plerūq̈
grauiſſimis vixiſti immunis. iudica p hec
quid tibi ſit faciendū.

Hic luctatur humi lis anima/cum ſupbia. .B.

Vellem ex te ſcire/ſuperbia temera-
ria. quo titulo quo ve iure preten-
das in me regnare. omnia inſuper
opera mea tibi conaris aſcribere ⁊ deputa
re. Deberet reuera potius humilitas dn̄a-
ri. cum nihil ex me habeā preter maluꝫ. Et
ſi que bona ex liberalitate domini mei ſu-
ſcepi mox bona illa perdidi ⁊ abieci. ſicut
illam primā ac puram innocentiam ſeu iu
ſticiam in baptiſmo collatam ⁊ poſt reci-
diuum per ſacramentū penitentie reſtitu-
tam/mortaliter peccans deſerui ⁊ reppuli.
Et plerūq̈ etiam per venialia/fedis ⁊ ob-
ſcuris denigraui maculis. ita vt merito nō
minus erubeſcerē ante oculos dn̄i mei p̄n
tare. q̈ maculoſos leproſi alicui᷒ pannos/
ſanie ac putredine vulnerū ſuorū plenos/
quis in cōſpectu viri alicui᷒ inſignis dete-
gere formidat. ¶ Quid rn̄des ſuperbia?
nūquid talib᷒ paniculis gloriaberis q̈ tū-
cūq̈ etiā prius mūdi ac decori extiterint?
Certe vt arbitror minime. Si manſionē
apud me facere queris ⁊ in ea demorari te
delectat propter meā pulcritudinem. ꝓpter
meas diuitias. aut ꝓpter fortitudinem. fa-
mā. ſapientiā ⁊ ſic de alijs. cautius proſpi-
ce ne fallaris. quoniā hec bona mihi nō ni
ſi ſub mutuo ꝓuenerūt. ⁊ ad bene opandū
ad gloriā dn̄i mei ſunt cōceſſa. Et tū vides
qualiter his frequēter ꝓrſus abutor ad cō-
trariū. dn̄o meo de ſuis bonis mouens bel
lum. Unde penit᷒ erubeſcere debeo atq̈ ex
paueſcere ⁊ cōfundi. Minime ergo in me
hoc titulo māſionē ſuſcipies ⁊ p̄ſertim qm̄
ſi diligenter me pſpexeris/inuenies me to-
taliter deformatā per culpā infirmā. infa-
mē. atq̈ ignorantē. Nōne inſup in illo hu
ius mūdi mari ꝓcelloſo ſum ↄſtituta. in te
nebroſa obſcuritate. in fragili nauicl̄a cor
poris hui᷒ mortalis. inter latrones ⁊ p̄do-
nes. aliaq̈ diſcrimina. q̈ plurima. vbi qua
libet hora dānationis imminet periculū?
Non eſt profecto tibi ſuperbia hic loc᷒ aut
ſtatus tue manſionis. ¶ Dices forſitan q
ego regno et dominor ſup multos. Et q̄d
inde ſupbia? Si in carcere aliquo tenerē-
tur plures ad mortē ↄdemnati/ niſi gratia

eis impēderet/ ⁊ ego etiam ꝯdemnata cū
illis/ꝑficerer eis ad aſſiſtendū obſequēdū
et confortandū. que gloria mihi foret hinc
ſumēda. ꝑcipue ſi nō in hoc/meo legitime
fungerer officio. imo plus debito illos gra
uarē ⁊ opprimerē. eoꝝ bona tollendo. aut
fame perire faciendo. aut quolibet aliter eos
vexando. fatigando aut ꝑſequendo. Scis
quia qui plus accepit/amplius reddere rō
nem formidabit. Non igiť hoc titulo pote
ris in me locū accipe. ¶ Verū qd rurſus i
occulto murmuras ſupbia? Vis apud me
forſan hoſpitari/ quia te abijcio ⁊ humili-
tati adquirēde ſtudeo. Nihilqꝫ bonorum
que in me ſunt mihi deputo. ſed deo ſoli.
vt debeo tribuēs. hinc ei gratias ago. Mi
randa quippe res. modusqꝫ plurimū alie-
nus. hinc apud me/te velle reſidere quia te
morti trado. Et ꝙ magis ſtupendū eſt. tu-
um hoſtē. ſ. humilitatē/ medium queris ad
ingreſſum regni mei. Quelibet bona opa
mea. elemoſinas orationes ieiunia patien
tiam pietatē ac cetera ſilia/tibi ſumis auxi
lio ad ſtatuendū in me regnū tuū. hoc titu
lo q̄ vtiqꝫ tibi ex aduerſo/ merito repugna
ret/ intra me ⁊ ſup me dominiū vendicare
ꝑtendis. ¶ Nō ſic erit ꝑfecto ſupbia. Eſſet
eni beſtia nimiū monſtruoſa nimiūqꝫ pro
digioſa. Quis eni aliqñ tale portentū exp-
tus. vt res aliqua/ſua morte naſcereť. ſuiqꝫ
cōtrarij filia exiſteret. velut frigus ex calore
procederet ⁊ aqua ex igne gignereť? ¶ Cō-
ſidera diligenter ſupbia q̄d facere ꝑtendas
Si eni non aliter qꝫ ꝑ mediū humilitatis
quā in me ꝑpendis/in me regnū tuū q̄ris.
ſcito qm̄ mox vt ingreſſum feceris/humili
tas feſtinabit ad receſſum. atqꝫ ita mox dū
abierit/tui dominij priuaberis titulo quē
in mea humilitate ſtatuiſti. Et ſic etiā de
qualibet alia virtute poſſum concludere.
vel etiam de tua morte. Non eni ſimul po-
teris adeſſe mortua ⁊ viuens. Omnes eti-
am alie virtutes tuū refugiunt conſortiū.
Quare (vt arbitror) euidenter ꝑpendis/qꝫ
turpiter te fallis ⁊ inuoluis. quoniā tu ſola
etiam ceteris omnibꝫ excluſis malicijs. ſuf
ficis me penitus odioſam deo reddere me
cōdemnare. meqꝫ extra meā habitationem
D. irreuocabiliter eijcere ac ꝓpellere. ¶ Verū
quid adhuc ſemp in deteriꝰ eniteris? Num
aliqñ deuicta ſuccūbes? Inuincibilē pro-
fecto te hoſtē experior. Quotiens eni te per
vnam portā depello/per aliam regrederis
ſiue etiā ſi clauſa quelibet oſtia inueneris
per feneſtras aut ꝑuas quaſlibet rimulas
inſidioſe ſubintras. ⁊ quo te ignotā facias
tuūqꝫ fallacem vultū abſcondas/ omnifa-
riam tuū noſti ſimulare ac variare habitū.
Non eſt virtus/cuiꝰ nō ſimulatorie geras
habitū ſanctum. omnesqꝫ geſtus ſimules
adeo vt abſqꝫ lumine grē/monſtrante ſpū
ſancto/diſcerni nō poſſis. Nūc q̄dē te ſub
veſte humilitatis occultas. nunc formā ge
ris iuſticie. nunc pietatē fingis. nūc vt piū
elemoſynariū te exhibes. nunc te laudibꝫ
exteris tegis. Aliqñ bonus videris ꝑdica
tor. aliquādo bonus paſtor. aliqñ te ꝓpici-
um ſimulas cōſiliariū. aliqñ rectorē profi-
cuū. ⁊ ita de alijs ſimilibꝫ cautelis innume
ris. Et cum ꝑ hunc modū non ꝑuales. int̄
virtutes latitas. vbi tā ſubtiliter ingrede-
ris vt nullatenꝰ innoteſcas/ donec feriens
interimis. aut predictas expellis virtutes.
pauperēqꝫ animā ſolitariā ac deſolatā de-
relinquis. O qꝫ frequēter/dū ꝑcipue deuo
tioni ac ſpūali iocunditati ſimul ac ſancte
conſolationi inteſſe putaui mox inſperate
tuā inueni pñtiā intra me cōſtitutā. O ꝑfi
da ſupbia. nec tuū acceſſum nec pñtiā exp-
ta ſū/donec omnia tuo vento fuerūt exuf-
flata. deinde magnis ſuſpirijs ac graui cō-
tritione cordis reuertebať ad me lumē grē
ac ſol iuſticie/ſub vmbra ſobrie deuotōis.
et tunc primū ſigna tui ingreſſus ꝑpende-
bā. Tūc (licet tarde nimis) intelligebā ſub
qua forma te intruſeras. Nec eni ita latere
potes/vt nō aliq̄d ſꝑ tue malicie veſtigiū
relinquas. ¶ Tecū q̄ppe accedit/altitudo
quedā cordis ad ardua imoderate tendenſ
puta ad aliquā habendā viſionē inſolitā.
vel ad miraculū opandū. Vel inſurgit te-
meraria quedā de ſe ꝑſumptio. Aut immo
derata de ſuo ope aut ſtatu complacentia.
Sublimisqꝫ ac tota inflammata leticia.
Vel nimiū leuis ⁊ effrons ad ſui iactantiā
aut excuſationē. ſub vmbra profectus aut
ꝓprij ſeruādi honoris. Vel etiā aliquando
ex altera pte/duriciē quādam cordis tecū
adducis. maturitatē quādam atqꝫ grauita
tem inſimulās. Eſtqꝫ hmōi duricies ꝑten-
ſa ⁊ dedignans. ꝑtinaciter ſuis dictis ⁊ vo
luntatibus inherens ad iraſcendum ⁊ ſub
vmbra correctionis/omnia tremere ⁊ lace
rari facit. ¶ At his contraria penitus ad-
ueniunt. vbi tu ſuperbia fueris miſſa fo-
ris. Ibi ſiquidem adeſt humilis demiſſa

ac temperata leticia. nulla leuitas. nulla iā
ctantia. nulla ſui excuſatio. Ibi adeſt ma-
turitas ꝛ grauitas. ſine ira. ſine amaritudi
ne. ſine vindicta. imo cū omni dulcedine
et māſuetudine cordis. Tūc eſt anima pa-
tiens ꝛ benigna. tūc vituperia ꝛ laudes hu
manas ꝯtemnit ꝛ p ſolius dei dñi ſui bene
placito circa ſe ꝛ alios operari ſtudet. De
reliquo nulla ſibi cura eſt. immo quod am
plius eſt ſe vilem videri volet nō honora-
bilem quātū eſt propter ſe. quoniā ſeipā
cognoſcens ꝛ iudicās ad intra opprobrio
dignam. non vtiq; ſe pluris eſtimandā vo
let exterius in alienis laudib⁹/ q̄ ſe interi⁹
dignam arbitratur. Quinimo/ exemplo ie
ſu xpi et ſi omni honore digna extiterit ta-
lemq; ſe interiori noticia vere dijudicet. p-
prio tamen inſtinctu ꝛ affectu humilis et
abiecta videri deſiderabit.

Meditatio altitudi nis iudiciorum dei ſuper filios hominū: prouocans ad humiliationem ſui ꝛ alios non iudicandi.

O Altitudo incōpabilis ac abyſſus
profundiſſima iudiciorum dei. in
omnib⁹ precipue autē erga homi-
nes. Quis illa ſcire poterit aut inueſtiga-
re? Cum enī miſereri voluerit/ nihil eſt eo
clementius. Cum vero iuſticiam tribuere
nihil eo terribilius. Si enī milleſies in
die homo illū prouocauerit ꝛ milleſies ad
ipm reuerſus/ ſupplex veniā ꝛ gratiā petie
rit/ mox impetrat qđ petit. Ecce velut quā
dam ſtultā miſericordiā ac ludū puerilem.
Rurſus ſi in ſolo mortali deceſſerit homo
irreuocabiliter mittit in ignē eternū. cū ta-
men ſit dei filius ꝛ plaſma eius p creatio-
nem. Ecce velut furorē quēdā ac horrorē
intolerabilē. De q̄plurimis nēpe legi-
mus qui pene vſq; ad mortē a peccatis im
munes ſeruati ſunt/ et poſtmodū ad mala
opa declinātes morte puenti ſunt ꝛ dānati
At contra fuerunt alij/ qui ſemp malā vitā
ſectati tandē nihilomin⁹ quaſi in momēto
cōuerſi ſunt ad dñm ꝛ citi⁹ martyres facti.
gloriā eternā ſunt adepti. Cōſiderem⁹ q̄ i
paſſione dñi nr̄i/ cū eius pdilect⁹ diſcipul⁹
eū negauit. latro cōfeſſus eſt. Quis q̄ſo id
antea pcogitaſſet? Mirū q̄ppe valde eſt
ſi pſona q̄ntūcūq; bone vite ꝯſcia/ ſub ma
nu potenti dei ſe nō humiliet. ſi alium quē
piam q̄ntūlibet peccatorē iudicare preſu
mat. qm̄ ſcire non poteſt q̄ ſint circa ſe aut
alios dei iudicia. ignorat quid in ſua cā la
teat. Sum⁹ quippe oēs in carcere ꝯdēna-
tionis ꝛ mortis vñ nemo eripi pōt niſi ex
ſingulari ꝛ mera dei gr̄a. quā vt ꝛ vbi vult
diſtribuit. Neminē ergo licet ꝯtēnere/ ſi ad
pñs hmōi gr̄ā nō habeat. qm̄ in momēto
illam habere poterit. Nec vice verſa hinc
ſe aliquis extollat in ſublime ſi a deo gr̄am
hanc acceperit. quoniā non eſt hec heredi-
tas ſua. imo ſic agendo/ mox eam pdit. ve-
lut vſurpator ac raptor glorie domini dei
ſui. O quādo veniet tempus illud ꝛ locus
vbi cum ſecuritate hanc gratiā poſſidebi-
mus. et hec ipſa in gloriam cōuertet. Vere
beati ſunt qui ibi ſunt.

Meditatio anime ſuper duobus ſtatibus a quib⁹ ſe inuenit. iam in deuotione. iā abſq; deuotione. Inſuper ſigna noticie ipſius.

P Lorate oculi mei plorate ꝛ plangi
te duriſſimā illam ſeparationē ac
diſiunctionē amariſſimā dei mei ꝛ
patris. qui in ira ꝛ furore elongauit ſe a me
abducens ſecū bonā illā meā nutricē gra-
tiam. meq; prorſus derelinquens deſolatā
dolore ac tremore plenā/ tedio ꝛ anguſtia
vndiq; circūdatā. ſedeoq; tenebris inuolu
ta. ꝛ lumen celi nō video. Ve tibi ſuperbia
que mihi hoc damnū intuliſti. quoniā ſi il
la ſimplex humilitas apud me remanſiſſet
deus qui i cordib⁹ humiliū requieſcit ipſiſ
q; dat gratiam/ minime ita ſuam a me ſub-
traxiſſet gratiam. Nunc omnes mei amici
angeli ſancti elongauerūt ſe a me. ꝛ ponūt
me abominationē ſibi. Nunc omnes ini-
mici mei vehementi cū conatu appropin-
quant ꝛ exclamant aduerſū me. Euge eu-
ge pſequamur hanc miſerā quoniā de⁹ eā
dereliquit. non eſt qui poſſit eam de mani
bus noſtris eruere. Illā itaq; ad dānatio-
nem quā meruit impellamus.

O Domine o celeſtis pater: audi vocē
aduerſariorū meorum. ne recedas ne
elongeris a me. intende in adiutoriū meū
et ad adiuuandū me feſtina. Exurge ꝛ diſ-
ſipa inimicos tuos tanq̄ fumum. alias ei
illa imminet hora in qua pauper ego tua
creatura. tua orphana. tua indigna ancil-
la. tua infidelis ſponſa irremediabiliter pi
bo: quoniā preter te nō eſt alius q̄ me hinc
valet eripe:

REuertere dn̄e reuertere. qm̄ a tuo re⸗
ceſſu/ſentio cor durū. ⁊ admodū pra⸗
ua plenū accedia faſtidio ac mala triſticia.
Arida ſum nulliusq̄ꝫ deuotionis. in nullo
iam (vt conſueui) bono condelector. nec le
ctio nec cantus nec oratio nec ꝯtemplatio
placent. p̄dicationes ac ſancte quelibꝫ am
monitiones/mihi ſunt faſtidio. Euanuit
a me guſtus om̄is ac ſapor cibi cuiuſlibet
ſpūalis. grauis ſū atq̄ꝫ oneroſa nimis mi
hipi. Languide om̄ia operor. ſolitudo at
q̄ꝫ ſilentiū/mihi ſunt horrori. Et qḋ deteri
us eſt/nec iſtā meā valeo deflere miſeriam.
nec ab ea me ꝑ ꝯdignā p̄niaꝫ ac diſplicēti
am eripere. q̄nimo in dies volo meas pro⸗
ſequi vanas ac mundanas conſolationes.
Leuitas mihi om̄is grata eſt. Quero mā⸗
ducare bibere ac fabulari ad deducendum
tempus. illosq̄ꝫ felices iudico/qui ita in h̄
mundo viuūt in ſubiecta imo ſtulta liber⸗
tate. O qualis mutatio. heu in quē ſta⸗
tum ꝓlapſa ſum. De celo profecto cecidi
ad inferos. de vita ſpūali ad carnalē. de ve⸗
ritate in vanitatē. de ſecuritate ⁊ tranquil⸗
litate ꝯſcientie in cōturbationē. de timore
in ſtuporē cōfuſionē atq̄ꝫ infelicitatē hor⸗
ribilē. Et certe ita mihi optimo iure cō⸗
tigit idq̄ꝫ plane demerui. quia cū ex me ni⸗
hil eſſem/ meipam nihilominus glorifica
ui ⁊ de me ⁊ in me confiſa ſum/extollēs me
aduerſus deum meū. illi ſuam ſurripiens
gloriam. Inſuper ⁊ de ſuis donis laudari
volui atq̄ꝫ honorari/ iactanter mihi illa a⸗
ſcribens tanq̄ꝫ propria ⁊ quod deterius eſt
ceteros cōtempſi minoraui ⁊ temerarie iu⸗
dicaui. Scio igitur quid faciā. illā mi⸗
hi recuperabo humilitatē que me vtiq̄ꝫ pa
tri meo recōciliabit. eūq̄ꝫ placatū ad me re⸗
ducet. O glorioſa ⁊ beata pax. iam omnia
bene ſucceſſerūt. eſt hec mutatio dextre ex⸗
celſi. Cōmouet̄ quippe cor meū ⁊ exultat
ad p̄niam dei mei ac gratie. Euellūtur at⸗
q̄ꝫ explantant̄ ille inutiles viciorū plante.
Inſerunt̄ virtutū rami ⁊ plurimū conua⸗
leſcunt. nunc in claro lumine/ meos defe⸗
ctus/mea peccata/meā fragilitatē experior
nunc denuo bonorꝫ ſpūaliū guſtū ac ſapo
rem diſcerno. Sicut itaq̄ꝫ illuceſcente die
in ſolis ortu mox abſcedunt tenebre. aui⸗
cule ſuos repetunt cantus. renouātur oīa
et ad colorē vigorē ac decorē ſuū reuertun
tur. ita plane eſt mihi dum ſol iuſticie orit̄
in corde meo.

Meditatio anime ·L·

ſentientis ſe ad deuotionē ꝯmoueri ⁊ ſubi
tā dei viſitationē denuo ꝑcipientis.

QUis eſt hic qui pulſat ad oſtiū me
um. quid vult. quid poſtulat. Eſt
profecto deus meus. dn̄s me⁹ ⁊ p̄r
meus. O dn̄e. optie veneris. Tibi ſuppli⸗
co vt ſi mea vrgēte infirmitate ac debilita⸗
te peccati pigritor nimis aut tardo tibi api
re tuo iure tua auctoritate oſtiū effringas.
Regiis vt tibi licet vtere clauibꝫ.

Abite extra meū hoſpicium abite. vni
verſa meo magno patri ingrata. qui
apud me vult hoſpitari. Fugite hinc. fugi
te abſq̄ꝫ mora. Fuge tu dedignans ſupbia
inflata iactantia. ficta ⁊ palpans hypocri⸗
ſis. ira furioſa. deſpectuoſa vindicatio. ve⸗
nenoſum odium. infelix ac liuida inuidia.
anxia triſticia. acedia ſtulta. auaricia cupi⸗
da queſtuaria. fetida luxuria. gula immun
da. cū tota vicioſitatis ꝑuerſa familia igno
bilis ac ſtulte ocioſitatis.

EIciatur hinc omnis ſpurcicia flagel
lo p̄nie. ſpargat̄ vndiq̄ꝫ cū ſuis flori
bus grata ⁊ viridis herba virtutū. Pona⸗
tur menſa ſobrietatis. ſternatur caſtitatis
lectus. Ingredere pater dulciſſime. ingre⸗
dere hoſpitiū puſille tue atq̄ꝫ humilis an⸗
cille pauꝑis adoleſcētule tue. ſuſcipe gratā
ter que apud illaꝫ inueneris. ſimul in cena
noſtra diſcūbam⁹. Ne queſo reſpexeris ad
meā pauꝑtatē. ſcio quidē q2 nullius bonū
eges que apud me ſunt. Apud te ſunt oīa.
ſufficit tibi bonus affectus. Verū dulciſſi
me pater/hoc eſt qḋ a te p̄cipue ꝯſequi deſi
dero. vt mea tibi placeat volūtas. quodq̄ꝫ
ex tua clemētia de tuis ſupabūdantibꝫ di⸗
uitiis ad meā ſubleuandā ac ſuſtentandaꝫ
pauꝑtatē vel parꝫ aliquid impertiri digne
ris. vt hinc ſuſtentata/fame ſiti ve male nō
pereā in carcere hui⁹ corꝑis in quo ad pre⸗
ſens incluſa ſum.

REuertere dn̄e. reuertere ad hoſpitiū ·M·
tue humilis ancille. Breuem nimiū
ibi traxiſti morā. Heu q̄ꝫ dura hui⁹ hoſpi⸗
tis receſſio. Formidabā vtiq̄ꝫ aliquid i me
eſſe. qḋ oculos tue maieſtatis offenderet.
Heu me miſerā. que non aliā adhibeo di⸗
ligentiam/ad talem cōſeruandā hoſpitem
a quo mihi prouenire p̄nt oīa bona/volu⸗
ptates atq̄ꝫ diuitie. Quid itaq̄ꝫ ad p̄ns fa⸗
ciam. Quo medio illū a me ſic elongatū

ad me reuocabo? Mādabo omnib⁹ que iſ-
tra me ſunt vt illū vtiqꝫ inceſſanter reqrāt.
donec inuētus reuertatur. Exurgite fides
ſpes ⁊ caritas. expgiſcimini ⁊ vos ad curſum
lūbos accingite. diligenter querētes
patrē meū donec illum inueneritis atqꝫ ad
hoſpitiū meū reduxeritis.

Oratio nūcius ani me mittitur.

DIſcurre tu oratio/ꝑ magnā celeſtē
ciuitatē/ꝑ vicos ⁊ plateas ac ꝑ do
mos ſingulas: ita vt nullū ſanctorum
ꝑtereas quē tu nō cū fletu ⁊ gemitu re
quiras/ ad eoꝝ pedes procūbēs/ nec hinc
diſcedas donec inſimul oēs/ vel eoꝝ aliq̄/
glorioſi patris mei tibi demonſtrauerint
manſionē. teqꝫ ad deū deduxerint ac ei⁹ pñ
tauerint cōſpectib⁹. Illos exora vt illū mi-
hi placatū faciant mihiqꝫ de multis meis
exorbitantijs impetrent veniā. atqꝫ ita ſue
gratie reſtituar. qꝫ rurſus declīare digne-
tur ad hoc ſuū humile hoſpitiū. qđ tam ci-
to deſeruit. mea fateor indignitate exigēte.
Verū ſua magna benignitas atqꝫ clemen
tia ꝑte ex vna. ſuorūqꝫ ſanctoꝝ depcatio ꝑ
te ex altera. ⁊ rurſus mee ꝑuitatis paupta-
tis impotētie atqꝫ inſtabilitatis ꝯſideratō
ad reditū poterunt eū inclinare.

·R· QUid dicis oratio? que noua refers?
Multū nimis demiſſa eſt ac verecū-
da facies tua. O ſcio quis tibi hoc fecerit.
rigoroſa videlicet illa iuſticia/ que ſe cōtra
te ⁊ me/ ingerit vehementer allegans me ñ
eſſe audiendā. imo ꝙ ex nunc indigna ſim
filia dei nominari. cum iam/ mea ignauia/
meam ingenuitatē. meā diuinā naſcentiā.
meāqꝫ celſitudinē penitus amiſerim ⁊ hoc
in meo certe hoſpitio deformē illū ac hor-
rendū hoſpitem. ſ. peccatum admittendo.
Quod vtiqꝫ omnē que ipm ſuſcipit corrū
pit animā. fedāqꝫ atqꝫ deteſtabilē reddit.
ac inimici ſalutis cōſtituit filiā. O iuſti
cia quis te aduerſum me ⁊ aduerſus meaꝫ
orationē procuratricē cōſtituit? Non ego
certe te ad hoc aduocaui. Scio eni qꝛ co-
ram te ſubſiſtere nō poſſem. Illi poti⁹ mīe
clementi curie me ſubmiſi. illāqꝫ meā con-
ſtitui aduocataꝫ. imo ſuo penitus iudicio
ſtare volo. Quis ⁊ te etiam iuſticiā mihi de
cet eſſe ꝓpiciā ⁊ amicā. Cur ita? quoniā te-
cū ſum vnius ſentētie. Tu quidē odio ha-
bes peccatū ⁊ ego nūc illud odi. Tu illđ ꝓſequeris.
hoc idē facio de illo penitentiam
agens puniēs ⁊ vehemēter dolēs qꝛ illud
vnqꝫ admiſerim. aut ei tribuerim fidē. Ita
quippe agēs/ tuū o iuſticia exerceo officiū
de meipa iudiciū ſumēs. Tu itaqꝫ etiam
pro me intercedes. Sed forſitan mihi
dices. ꝙ longe citra cōdignū in hac pte de
me ſumo iudiciū. non condigne vt merui
mea vindicans peccata. Prohdolor iuſti
cia/ fateor ita eē vt aſſeris. ſed hoc venit cō
donandū. qm̄ non ſubeſt hoc virib⁹ meis.
Neceſſitas aūt legem nō habet. infirmitas
quidē mea pauptas atqꝫ imbecillitas/ nō
me ſinunt ad cōdignū vel etiā ad votū ex-
pugnare ac ꝓſequi peccata cū ſua familia.
Sed ab inope/ vel parua ſolutio ſibi poſ-
ſibilis acceptanda eſt. ⁊ ab operario debi-
li/ labor remiſſus nō ſpernēdus. Sis ita-
qꝫ iuſticia de mea poſſibilitate ꝯtenta. qđ
reliquū eſt tua potēti virtute ſupplebis.

COnſidera igitur. ſi tui ſit officij tue-
qꝫ conſuetudinis vltra vires exposce
re. Cū aūt mihi maior aderit incolumitas
ac potentia diuine gratie virtutūqꝫ forti⁹
robur. tunc ⁊ potentius cū peccato congre
diar eiqꝫ virib⁹ aduerſabor. Dico inſu-
per ꝙ benedictus filius dei pro me debitū
ſufficienter imo ſupabundāter ſoluit. quā-
tūlibet etiam antea offenderim. ſaluo ꝙ el
me legitime ſubijciā. ⁊ ſue ſim aſcripta fa-
milie. Nullo aūt iure/ duplex de offenſa exi
gitur emenda. nam ⁊ deus nō punit bis in
id ipm. Quicquid igitur mīa filij dei circa
me facere diſpoſuerit/ mīme tu poteris cō-
tradicere. Ceterū iuſticia te interrogo. ſi
non ad inſtantiā ſanctoꝝ qui apud te hoc
meruerūt tenearis aliquid annuere? profe-
cto ſic. Quē eni honorē illis impēderes. ſi
eos te pro peccatorib⁹ depcantes velut ali-
os quoſlibet quib⁹ nunqꝫ fuiſti honoriva
cuos repelleres? Vade igitur orō mea ⁊
reuertere cōfidenter ad celeſtē ciuitatē. illic
qꝫ ſanctos illos ſolicites vt tibi ⁊ mihi/ iu
ſticiā pacataꝫ reddāt. vt ⁊ illa ſimul cū mīa
mihi pacē impetrēt ad dñm deū meū ⁊ pa
trem meū atqꝫ ita ad domū meā vnde exijt
denuo reuertatur. O vtinā horaꝫ illam
ꝑſcire poſſem. qua dignabit dñs meus ad
me declinare. Cur non aliquē nūcioꝝ ſuo
rum pmittit. vt legitime parata/ poſſem
illum decenter id eſt deuote ac ſancte ſuſci
pere? Aliquotiens enim adeo latenter
aduenit pulſans ad oſtium. vt alibi me

diſtractã inueniẽs/ mox anteꝗ̃ valeã ei oc
currere ⁊ decenter recipe/ diſcedat. ¶ Sed
quid loquor. tã incõſulte/ quid tã temera/
rie tam ꝗ̃ ꝓſumptuoſe peto. vt talis ac tan
tus dñs ſuos mihi ꝑmittat nũcios. Abſit
Mihi potiꝰ incũbit ſemꝑ eiꝰ aduẽtũ explo
rare. nihilꝫ aliõ meditari. nihil aliud opa
ri. ꝗ̃ aduentũ eiꝰ ꝓſtolari. moxꝫ ad oſtium
pulſanti apire. ipmꝫ̃ reuerenter ſuſcipere.
Non igiť cũ curis huiꝰ ſeculi/ mea ampliꝰ
tenebunť colloquia. ſed ſedebo ſolitaria in
pace ⁊ ſilentio. diligenterꝫ obſeruabo: ne
aliud meũ ſubintret hoſpiciũ qõ tanti ho/
ſpitis oclos poſſit offendere. q̃nimo ⁊ ego
ipa vadã in occurſum ſui iocũdi aduẽtus.

¶ Meditatio anime

apud diuinã trinitatẽ ad ſpẽale robur ob/
tinendũ in virtutibꝫ ⁊ in ſancta vita.

Attende aĩa mea que tam infirma
es atꝫ inſtabilis. attende verba ꝓ
phete Verbo inquit dñi celi firma
ti ſunt. ⁊ ſpiritu oris eius omnis virtꝰ eoꝝ.
Facilius longe eſt tibi a deo ꝯferri fortitu
dinem ⁊ ꝑſeuerantiã in bonis opibꝫ/ ꝗ̃ ce/
lis firmitatez ꝑſtari. Si igitur ꝑſtitit tibi
deus in hac glorioſa ſolẽnitate beatiſſime
trinitatis/ vt ꝑ potentiã patris in ſapiẽtia
filij ⁊ ꝓpter bonitatem ⁊ dulcedinẽ ſpũſſan
cti/ robur habeas/ ꝯſtantiã ac ꝑſeuerantiã
in bonis opibꝫ. teipam oẽsꝫ vires tuas fi
ge in dño deo/ trinitate ſancta. illiꝫ ſic in/
hereas. vt in ſola eius potentia tua ſit fidu
cia. nec extra ipm ſapientiã queras finaliť
aut voluptatẽ. Ita quippe tuã ꝯſeruabis
pulcritudinẽ qua facta es ad imaginẽ ⁊ ſi/
militudinem illius ſanctiſſime trinitatis
ſcḋm memoriã intelligentiã ⁊ volũtatẽ. Sz
heu frequenter illã defedo ⁊ obſcuro/ cam
luto peccatoꝝ inuoluẽs ac demergens. de
morãsꝫ in terrenis occupationibꝫ ac vo/
luptatibꝫ immũdis. Nihilominus ad ipm
reuertere/ ⁊ ipe te mũdabit teꝫ liberabit et
tue pulcritudini te reſtituet. quaz inſuꝑ in
te firmabit ⁊ ſtabiliet ſi tãtũmodo illi iũgi
volueris ac velut tue ſumme voluptati in/
herere/ ipſuz potenter amando abſꝫ fine.
ſapienter abſꝫ errore. ſuauiter abſꝫ ama/
ritudine. Eritꝫ tua ſpes in ſua inuicta po
tentia. tua fides in ſua limpida ſapientia.
tua caritas in ſua voluntate dulciſſima.
Hoc profecto potius facies ꝗ̃ in creatura
in qua nõ niſi vmbra eſt ⁊ vanitas poten/
tie. quapropter nimirũ in vmbrã atꝫ va/
nitatẽ defluis. cũ creature finaliter inheres

¶ Anima chriſti ſpon

ſa ſe humiliter accuſat. atꝫ ſuo ſponſo to/
taliter ſe cõmendat. petens veniam de of/
fenſis. gratiam ſuam in preſenti ⁊ gloriam
in futuro. al's ſic.

¶ Lachrymabilis querela ac deuota oratio
creature/ de ſtatu peccati ad dominum re/
uerti cupientis.

O Ieſu. virginitatis ſponſe. ieſu/ ca/
ſtitatis fidelis amice. ieſu mea ſpes
finalis. mea ſalus. meum ſingula/
re refugiũ. nunc ad te reuerti deſiderat ani
ma mea pauper inops ⁊ miſera. que totiẽs
per temerariã rebellionẽ atꝫ inertiaz deſi/
dioſam id facere ꝯtempſit ⁊ recuſauit. que
anulũ gr̃e quo illã ſpũaliter deſpõſaueras
negligẽter amiſit. ſuſcepitꝫ anulũ peccati
ſe tradẽs ſpõſam ſuaz ⁊ ſubiectã tuo antiq̃
hoſti. Heu ꝗ̃ ꝑiculoſuz ꝯnubium. heu ꝗ̃
ſtulta ⁊ miſera ꝯmutatõ eiꝰ qui pulcerrimꝰ
potentiſſimꝰ ⁊ opulentiſſimꝰ eſt/ ad illũ de/
formiſſimũ miſerrimũ egentiſſimũ. ¶ Dic
mihi o aĩa ꝗs tibi hoc fecerit. Rñde mihi/
cuiꝰ conſilio freta es. ꝙ ſic tuũ ſuꝑmũ dñm
tuũ glorioſum ꝑceptorẽ/ paruz honoraſti.
Sic tuũ creatorẽ/ tuũ ſaluatorẽ/ a quo ti/
bi eſt omne bonũ/ oblita es. Sic tuo vero
ſponſo/ tuo fideli amico/ videnti ⁊ ꝯſiderã
ti/ fidẽ violaſti. ¶ Is quidẽ primũ tibi cor
ſuũ impẽderat ſuaꝫ ad te tãtã oñderat di/
lectionẽ/ vt etiã ꝓ te mortẽ acerbiſſimã pa/
ti dignatus ſit ⁊ tu illi cor tuũ ⁊ amorẽ pe/
nitus ſurripuiſti. imo qõ grauiꝰ eſt/ velut
ꝑfida ⁊ infideliſſima ſponſa/ ſue ꝓprie habi
tationis portas ꝑcluſiſti. quas nihilomi/
nus illis ſuis miſeris ac nefarijs hoſtibus
ſinis eſſe patentes qui te ꝑdere querunt et
eterne morti tradere. ¶ Quid queſo arbi/
traris o anima. Putas ne a pena imunis
euadere. Manebit ne tanta iniuria/ tã ꝗ̃
grandis offenſa/ tandẽ penitꝰ inulta. O ꝑ
fide totius humane creature hoſtis. iã ani
ma mea/ tua ſeductione ꝑdita eſt infelix ac
proſtrata. quoniã ſicut carnifex/ viridi ra/
mo ac modica herba ducit ad mortẽ agnel
lam petulantẽ ⁊ ſaltantem/ future ſue occi/
ſionis neſciam. ita meam fatuellã animaz
deduxiſti/ momentaneam aliquam huius
mundi vanitatem ſibi demonſtrans. quã
ſic tractam/ tuis vinxiſti vinculis camꝫ

excecaſti. ꝛ poſtmodū plurimis criminum
mortaliū lanceis ad mortē vulneraſti. de-
mūq; ſuper eam impoſuiſti graue illū ma-
le cōſuetudinis lapidē. ¶ Inſup ꝛ frigidam
illam duram atq; horribilē obdurationis
cordis tūbam qua reſurgere prohibet. q̄n-
imo continue magis preſſa iacet terrenis
affectionibꝰ obuoluta ꝛ in fimo ac ſtercore
criminoſe delectationis incluſa putreſcit.
ita vt vſq; ad finē manear fetida ꝛ abomi
nabilis deo ꝛ ſanctis eius. Heu me miſerā
creaturā. heu me ſi hac in diſpoſitione re-
linquor vſq; ad finem. Quid nempe factu
ra ſum in tali ſtatu moriens. quo profectu
ra? ¶ Contremiſco iſta cōmemorans. ex-
horreſco vehementer tm̄modo hec recogi-
tans. Perpetuis certe ſic moriens ardori-
bus ſtridoribꝰ ꝛ fletibꝰ mācipater ꝛ pre ra-
bie tormentoꝝ deum blaſphemarē nullā
ab ipſo conſolationē ꝑcipiens. Tunc eui-
denter ꝑpenderē ſed ſero nimis/quali pre-
ceptori paruiſſem. ꝛ cum quāto detrimēto
deſerto deo/diaboli mūdi ꝛ carnis oblecta
menta ſuſcipiunt. ¶ Preſerua me dn̄e de-
us ab his horrēdis tormētis/ab hac mor-
te tam crudeli me ꝑtege. ¶ Aduoco te ani-
ma olim a deo formata. anima ſuo ꝓcioſo
ſanguine redēpta. anima plurimis donis
ſuꝑ ceteras creaturas nobiliſſime decora-
ta. a tot ꝛ tantis periculis totiens ꝑter tua
merita preſeruata. Te aduoco inq̄m. audi
me. Tuos nunc paululū aperias oculos.
et intuere vbi iaces. Conſidera vbi tu es.
q̄ꝫ ꝓpinqua ſis inferis. q̄ꝫ a celis elongata.
Cogita quē deſeris. quē deſpicis. cui ſur-
Q dam aurem prebes. ¶ Et tu dulciſſime ie
ſu animarū medice clemētiſſime/fons om
nis dulcedinis. ſi humana miſeria te vale
at ad miſericordiā inclinare. reſpice oculis
pietatis ac cōpaſſionis ad hanc animā mi
ſerabilē. Nunc exurgit. nunc expꝰgiſcitur ꝛ
cum ſuam nuditatē ꝛ ſtatum miſerabilem
aduertit/magnam hinc concipit diſplicen
tiam confuſionē ꝛ abominationē ꝛ de ſua
tam diutina ſtulticia/ admodū admiratur
et dolet. tanq̄ꝫ miſera peccatrix que ampli-
us indigna eſt tua vocari ſponſa/tua ami-
ca/demiſſo vultu flebili / facie ad te ſuſpi-
rat erubeſcens nec loqui preſumēs. ¶ Dul
ciſſime ieſu hanc clementer proſpice. bra-
chia ꝛ manus ad te extendit. vt te trahente
de profundo lacu peccati et de ſtercore in
quo tam diu proſtrata iacuit/erecta proſi-
liat. Tu qui ſolus es ſaluator. propterea ꝛ
ei manū porrigens/eam ſubleua eāq; pire
ne ꝑmittas. Tot vides peccatores q̇ te mi
nime deprecant. imo te ꝑſequūtur. ¶ Con
uertere igitur ꝛ iuſtifica tuā hanc pauperē
animā tuam ancillā humilē/tuam puſillā
pediſſequā. quā aliquādo prius dilexiſti ſi
cut ꝛ ipſa te dilexit. que nunc in magnis ſu
ſpirijs ꝛ in amaritudine cordis te depreca
tur. Poſſes ne hanc non exaudire. poſſes
ne eam non ſuſcipere? Profecto minime.
imo magnā hinc ſpem cōcipio. ꝙ tuam in
me exꝑior gratiā in qua nūc adeſt mihi h̄
voluntas ad te reuertendi. ꝙ tibi ſūmo me
dico/doloroſa illa vulnera anime mee te i-
ſpirante detego ac demonſtro. ¶ Olim ſi-
quidem ꝑ os tui ꝓphē ꝓmiſiſti ꝙ in quacū
q; hora ingemuerit peccator ꝛ penitentiā
egerit/ab omnibꝰ peccatis ſuis que opatꝰ
eſt. omniū iniquitatū eius nō recordaberis
Et reuera paucos habuiſſes iuſtos. niſi
peccatores miſericorditer recepiſſes. ¶ Tu
q; ſaluator ieſu xp̄e. aduocate et mediator
noſter/ſimul imperator ꝛ frater qui ſolꝰ no
ſti meam miſeriā ac fragilitatē. ſi vera ſunt
que video audio ꝛ credo de tua dulcedine
pietate ꝛ miſcdia/ꝛ vtiq; vera ſunt. ideo te
finaliter deprecor. vt meas omnes deleas
iniquitates/ ſincerā ꝛ mundā contritionē
tribuens ꝛ integrā penitentiā. ¶ Fac vt ꝑ
bonā patientiā/ omnes tribulationes ad-
uerſitates ꝛ labores quos dietim ſuſtineo
ad purgationē deſeruiant. ꝛ ad pene quā
mea peccata demeruerunt remiſſionem vt
ſic in hoc mundo meum ſit purgatorium.
Fac itaq; meam huius mortalis mundi ꝑ
egrinationem tibi acceptam. Tribue mi-
hi baculum firme fidei. ſtolam caritatis. et
ſcalam ſancte ſpei. Confunde per tuā po
tentiam quicquid mihi impedimento eſſe
poteſt. ita vt in via/nulla me retineat dele-
ctatio. nulla me confundat aduerſitas.
¶ Genera in me cor humile pium clemēs
erga proximum. ſine rixa. ſine inuidia. ſi-
ne indignatione. ſine ſuperbia. ſine omni-
um detractione. Tuo amore inflāma cor
meum. Vulnera illud ſagittis potentiſſi-
mis. tue pulcritudinis. tui dulciſſimi con-
ſpectus. tui gratiſſimi geſtus: tui pulcerri-
mi apparatus. tue ſpeciei dulciſſime. Fac
vt te ſemper meditetur/ letanter de te ſer-
monem audiat. ad te ſuſpiret. ad te inge-
miſcat. tibi cōplaceat. totam intelligentiā.

totam mentẽ.totã curam. ad hoc impendat. vt digne tibi ſeruiat. qm̃ non eſt ali⁹ amator qui ſic vt tu vices rependat. ¶ Inſup da mihi dñe cor liberũ. cor ſublime ꝛ inclitũ quo deteſter fugiã ꝛ ſpernã/vile lutum mũdane cuiuſlibet voluptatis. quo quãlibet contẽnam creaturã. que honori meo.ac ꝓmotioni ſalutari nõ venit adiumẽto/quo te in te diligã.alios ãt oẽs in te ꝛ ꝓpter te. ¶ Demũ tu q̃ es mea ſpes final' mea ſola ſalus. meũq; refugiũ ſingulare/ſubleua me.doce me.ſuſtiẽ me.dirige me. ita vt in illa hora tremẽda mortis.me⁹ ſis ꝓtector potẽsq; defenſor.ſpũs mei.aduerſus illos canes infernales.ita vt in pace ꝛ benignitate illũ recipias in gl'a in q̃ te facie ad faciẽ ſummo cũ gaudio videre valeam.ac ꝑenniter adorare. amare ac laudare.Amen. ¶ Explicit.

¶ Epiſtola eiuſdẽ ad ſorores ſuas docẽs de quo q̃s ꝑ ſingulos dies cogitare debeat.

Sororibꝫ meis in xp̃o ieſu cariſſimis ꝛ dilectiſſimis ſalutẽ atq; in ipſius deuoto ſeruitio iugiter ꝑmanere. Non facile exprimi poſſet gaudiũ atq; cõſolatio ex bonis nouitatibꝫ frequẽtius de vobis ꝑceptis proueniẽs. Utinã idipm nunq̃ inimicoꝝ tentatõe aut alr̃ quouis modo/gaudiũ in triſticiã vertat. contrarium videlꝫ de veſtra dilectõe audiẽdo :

¶ Quãq; amãtiſſime ſorores oĩ tẽpe ad dei obſequm exercitandũ ꝛ informandũ. lr̃as libroſq; ſufficiẽter habueritis.ad hñduꝫ conſolatões ſpũales ꝛ adhuc hẽbitis alios in poſterũ. Nihilomin⁹ noctis vni⁹ vigiliã arripiẽs/q̃uis pluribꝫ implicat⁹ negocijs/ad p̃ns ſcribere curaui breuiter ac ſimplr̃ ꝑegrinatõnis ꝓceſſum. a me poſt modicũ tp̃is factũ. ſpeciales etiã req̃ſtas a me fieri ſolitas.ſm ſeptẽ dieꝝ hebdomade numeꝝ.ſm ſeptẽ ſanctiſpũs dona.ſm etiã ſeptẽ dñice orõis petitiões.cõtra peccata ſeptẽ criminalia. corrñdẽtes ſeptem beatitudibꝫ. ¶ Inſuꝑ ſm ſeptẽ ſtat⁹ in celeſti ꝑadiſo conſiſtentiũ ¶ Nõ vero trãſmitto ſcriptum ꝑ p̃nti nõ eſt niſi breue ac ſimplex auiſamẽtũ ad cogſcẽdũ noiatiꝫ ac ſpeciali⁹ de quo quis per dies ſinglos cogitare debeat. Bone eni cogitatões inſuꝑuenture ſpũſſancti ſpiramine repte pariter ſtudio lectões ſancteq; meditationes.

Huiuſmõi enĩ/nõ poſſem neq; ſcire omnes in ſcriptũ redigere nec op⁹ eſt. ¶ Primo igit̃ cum preces veſtras humillime ac reuerẽter corã diuina maieſtate funditis aut ſanctorũ ſuorũ.inuocet̃ vna cũ oratõne veſtra/cuſtos veſter angelus videlꝫ bonus.necnõ ſancti aut ſancte illi⁹ ſuffragium imploret̃/cuius ꝑ tunc ſolẽnitas agit̃ Ea de cauſa vt.ſ. veſter nũci⁹ puta veſtra oratio/ſaluũ habeat cõductũ bonãq; ſocietatẽ. ¶ Die quippe dñico ad benedictã atq; indiuiduã trinitatẽ ſolitus ſum meã dirigere precẽ vnicuiq; ꝑſonaꝝ approꝑata diligẽtius meditãdo. De patris videlꝫ potentia. filij ſapiẽtia. ſpũs quoq; ſancti bonitate conſiderãs magnã dei celſitudinẽ admirabileq; diſpoſitõnem ſuꝑ filios hoim ¶ Die autẽ lune.ſ.ſcda feria.meam ordino proceſſionẽ ad ſanctos angelicos ſpũs.beneficia ab eiſdem nobis exhibita omi temꝑe recognoſcẽs ¶ Die vero martis.ſcꝫ tertia feria ad ꝓphetas patriarchas ap'los ceteroſq; diſcipulos dñi ꝛ euangeliſtas. ¶ Die mercurij.ſ.q̃rta feria ad beatos athletas.ſ.martires xp̃i. ipſorũ in ſua pugna fortitudinẽ atq; conſtantiã admirando ¶ Die iouis ſcꝫ feria q̃nta/ad ſanctos ꝯfeſſores heremitas ꝛ religioſos :

¶ Die veneris ſcꝫ feria ſexta ad paſſionem amarã dñi noſtri ieſu xp̃i. ad ſuaq; verba ac facta.iſto benedicto die ab eodem peracta. ¶ Die inſuꝑ ſabbati ad beatã Mariam virginẽ ſpecialius meipm cõuerto ꝛ ad electas xp̃i ſpõſas ¶ Porro p̃ria die.ſ. dominico imoror diutius.donum ſancti ſpũs primũ/ſuppliciter efflagitando.donũ ſcꝫ ſancti timoris dei. Et beatitudineꝫ humilitatis ꝛ ſpũalis pauꝑtatis Ad expellendum ſuꝑbie vitiũ cũ filiab⁹ ſeu ramis eius. Et dico pariter dñe deus pater omnipotens. libera me a malo. que clauſula eſt petitio prima in dñica oratõne contẽta ꝛ hoc ordine prepoſtero. ¶ Die autẽ lune.deuotius atq; ſpeciali⁹ precibꝫ inſiſto/petens ſecundũ ſanctiſpũs donũ ſcilꝫ donũ pietatis ſeu miſericordie. taꝫ ad me q̃ꝫ ad meũ proximũ Cũ beatitudine alia ſcꝫ mititate ſeu mãſuetudine Et hoc cõtra inuidie venenũ Et vt deus in tentatõem ne inducat.i.ne in temptatõnibus ſuccumbere ꝛ vinci ꝑmittat. quod eſt ſecũda petitio oratõis dominice ¶ Die vero martis ſingularius pro dono ſanctiſpũs tertõ ſuꝑ-